

VÝBĚR Z ENCYKLOPEDIE HADÍTHŮ PROROKA

čeština | تشيكيه

المستقى من موسوعة الأحاديث النبوية

جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٦ هـ

(ح)

جمعية خدمة المحتوى الإسلامي

المنتقى من الموسوعة الأحاديث النبوية - تشيكي . / جمعية خدمة المحتوى

الإسلامي - ط١. - الرياض ، ١٤٤٦

٣٣٠ ص ، ١٤ × ٢١ سم

ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٨٤٧٤-٥٧-٠٠

١٤٤٦ / ١٠٠٣٨

Partners in Implementation

This publication may be printed and disseminated by any means provided that the source is mentioned and no change is made to the text.

- Tel: +966 50 244 7000
- info@islamiccontent.org
- Riyadh 13245- 2836
- www.islamhouse.com

الْمُنْتَثَقَى

مِنْ

مُؤَسَّسَةِ الْأَحْيَاءِ النَّبَوِيِّينَ

اللغة التشيكية

إعداد القسم العلمي

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného

Úvod

Chvála Bohu, Pánu všech světů, a požehnání a mír našemu proroku Muhammadovi, jeho rodu, všem jeho druhům a těm, kteří je následují až do soudného dne.

Nejdůležitější knihou, kterou musí každý muslim číst, přemýšlet o ní a řídit se jí - po Boží knize, je sunna Božího Posla (ať mu Bůh žehná a dá mír). Prorok (mír a požehnání s ním) řekl: „Lidé, zanechávám mezi vámi něco, čeho když se budete držet, nikdy nezboudíte: Boží knihu a sunnu Božího Proroka.” Tento hadíth zaznamenal imám Málík. A Všemohoucí Bůh pravil: {To, co vám dává posel, to si vezměte! Ale toho, co vám odepřel, toho se zdržujte!} [Shromáždění: 7]

Proto se sdružení Džama'ija al-Muhtawá al-Islámí bi-l-Lughát a sdružení Džama'ija ad-Dawa wa Taw'ija al-Džálíjât bi-Rabwa snažilo vytvořit encyklopedii hadíthů Proroka a přeložit ji do mnoha jazyků.

A Bůh usnadnil výběr z této encyklopedie, který každý muslim potřebuje ve svém náboženství i pozemském životě. Tento výběr obsahuje i vysvětlení těchto hadíthů, co dokazují a jaký prospěch z nich plyne, a to vše je v knize, která se nazývá: „Al-Muntaqá min Mawsú'a al-

Ahádíth an-Nabawíja” (Výběr z encyklopedie hadíthů Proroka). Stále probíhá překlad této knihy do všech používaných světových jazyků, aby z ní měli prospěch všichni a aby byla sunna Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) předána celému lidstvu ve všech jeho jazycích. Prosíme Boha, aby přijal tuto práci a učinil ji požehnaným skutkem, vykonaným pouze pro Něj, a aby odměnil každého, kdo ji pomohl vykonat, přeložit a rozšířit. Ať Bůh žehná a dá mír našemu proroku Muhammadovi.

(1) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِامْرِئٍ مَّا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهِيَ جَرَّتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَرَوَّجُهَا، فَهِيَ جَرَّتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ». وفي لفظ للبخاري: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَّا نَوَى».

[صحيح] - [متفق عليه]

(1) – Ibn ‘Umar Ibn al-Chattáb (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věřu, že činy jsou posuzovány podle úmyslu a člověku se dostane toho, co zamýšlel. Emigrace toho, kdo emigroval kvůli Bohu a Jeho Poslu, bude pro Boha a Jeho Posla, zatímco emigrace toho, kdo emigroval kvůli pozemským statkům nebo aby se oženil, bude pro to, co zamýšlel.“

Ve verzi Buchářího je: „Věřu, že činy jsou posuzovány podle úmyslů a každému se dostane toho, co zamýšlel.“

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že všechny činy jsou posuzovány podle úmyslu. Toto pravidlo je všeobecně platné pro všechny skutky a činy lidí. Tomu, kdo svým činem zamýšlí získat nějaký prospěch, se dostane pouze tohoto prospěchu, aniž by se mu dostalo odměny od Boha, zatímco tomu, kdo svým činem zamýšlí přiblížit se Bohu, se dostane odměny u Boha, i kdyby tento čin byl něco obyčejného jako jezení nebo pití.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) uvedl příklad vlivu úmyslu na činy a uvedl příklad toho, kdo emigroval kvůli svému Pánu, a proto je jeho emigrace přijata a dostane za ni odměnu, protože jeho úmysl byl čistý, ale ten, kdo emigroval kvůli pozemskému prospěchu, například financím, lepšímu postavení, manželství nebo obchodům, za to nedostane žádnou odměnu od Boha a bude mít pouze tento pozemský prospěch.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k upřímným úmyslům, protože Bůh přijímá ze skutků pouze to, co bylo vykonáno jen pro Něj.
2. Pokud člověk koná činy, kterými se přibližuje k Bohu, ale jeho úmysl není konat je pro Boha, nebude za ně mít odměnu, dokud je nebude vykonávat pouze pro Boha.

(4560)

(2) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ: «مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ فِيهِ فَهُوَ رَدٌّ» متفق عليه.

ولمسلم: «مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(2) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo vnaší věci udělá něco, co v ní není, bude to odmítnuto.“ Na tomto hadíthu je shoda. A ve sbírce Sahíh Muslim je: „Kdo učiní nějaký skutek, který není ve shodě s našimi příkazy, bude odmítnut.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že tomu, kdo vytvoří nebo udělá v náboženství něco, co nemá důkaz v Koránu nebo sunně, to bude odmítnuto a Bůh to nepřijme.

Poučení z hadíthu:

1. Základ veškerého uctívání je v Koránu a sunně, a tak nelze Boha uctívat ničím jiným než tím, co On sám nařídil, ne novotami nebo tím, co si někdo vymyslí.
2. Náboženství není podle něčího názoru nebo toho, co si myslí, že je nejlepší, ale podle následování Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).
3. Tento hadíth je důkazem dokonalosti a úplnosti náboženství.
4. Novoty jsou to, co si někdo vymyslí o náboženství, aniž by k tomu měl důkaz od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebo jeho druhů, ať se to týká věrouky, slov anebo činů.
5. Tento hadíth je jedním ze základních pravidel islámu. Posuzují se jím všechny skutky, a tak jako každý skutek, který není vykonaný pouze pro Boha, je bez odměny, tak každý skutek, který není v souladu s tím, s čím přišel Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), je odmítnut.
6. Zakázané novoty jsou ty, které se týkají náboženských věcí, ne ty, které se týkají běžného pozemského života.

(3) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الثِّيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَّيْهِ عَلَى فَخْذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَعَجَبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ، قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ، قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ، قَالَ: «مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَارَتِهَا، قَالَ: «أَنْ تَلِدَ الْأُمَةُ رَبَّتَهَا، وَأَنْ تَرَى الْخِفَاءَ الْعُرَاةَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّيْءِ يَتَطَاوَلُونَ فِي الْبُنْيَانِ» قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مِلْيَاثًا قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ، أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّهُ جَبْرِيلُ، أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(3) - ‘Umar Ibn al-Chattáb (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Jednou jsme byli u Posla Božího (at’ mu Bůh žehná a dá mír), když se objevil muž ve velmi bílém oblečení a s velice černými vlasy. Nebyla na něm znát žádná únava z cesty, a přitom ho nikdo z nás neznal. Sedl si k Prorokovi (at’ mu Bůh žehná a dá mír), opřel svoje

kolena o jeho, položil mu ruce na stehna a řekl: „Muhammade, řekni mi o islámu!” Posel Boží odpověděl: „Islám je, že vyznáváš, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, dodržuješ modlitbu, dáváš almužnu, postíš se v měsíci ramadánu a vykonáš pout', pokud jsi toho schopný.” Muž řekl: „Máš pravdu,” čemuž jsem se podivil, že se ptá a pak říká, že má pravdu, a pak řekl: „Řekni mi o víře!” Prorok mu odpověděl: „Abys věřil v Boha, Jeho anděly, knihy a posly, v soudný den a osud, ať je špatný nebo dobrý.” Muž řekl: „Máš pravdu, řekni mi o pravé zbožnosti (ihsán).” Odpověděl: „Abys uctíval Boha, jako kdybys Ho viděl, a pokud Ho nevidíš, On vidí tebe.” Řekl: „Řekni mi o Hodině (soudný den).” Prorok odpověděl: „Dotázaný o ní neví více než ten, kdo se ptá.” Řekl: „Řekni mi o jejích znameních.” Prorok odpověděl: „Žena porodí svého pána a bosí naží pastevci ovcí budou stavět vysoké budovy.” Poté tento muž odešel a Prorok se mě zeptal: „Víš, kdo byl ten, kdo se ptal?” Řekl jsem: „Bůh a Jeho Posel ví lépe!” A Prorok řekl: „To byl Gabriel, přišel, aby vás naučil vaše náboženství.”” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

‘Umar Ibn al-Chattáb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že anděl Gabriel (mír s ním) se objevil mezi druhy Proroka (sahába; ať je s nimi Bůh spokojen) jako

muž, kterého nikdo neznal, v bílém oblečení a s velmi černými vlasy. Nebyly na něm vidět žádné stopy cestování jako prach, špinavé oblečení a rozčuchané vlasy atd., a přitom ho nikdo z přítomných sedících okolo Proroka neznal. A pak si sedl k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), jako by se učil, a zeptal se Proroka na islám a ten mu odpověděl, že je to pět pilířů, které zahrnují vyznání víry, dodržování pěti denních modliteb, dávání almužny těm, kterým náleží, půst v měsíci ramadánu a vykonání povinné poutě pro toho, kdo je jí schopen.

A tento muž mu řekl: „Máš pravdu,“ čemuž se sahába podivili, že se na něco ptá, jako by to nevěděl, ale pak říká Prorokovi: „Máš pravdu.“

Poté se ho zeptal na víru a on mu odpověděl, že je to šest pilířů, které zahrnují víru v existenci Všemohoucího Boha, v Jeho vlastnosti, to, že On jediný tvoří a jediný si zasluhuje uctívání a že andělé, kteří jsou stvořeni ze světla, jsou služebníci Boha, nikdy se nevzpouzejí Jeho rozkazu a dělají, co jim nařídí. Také zahrnují víru v knihy, které byly seslány od Všemohoucího Boha prorokům, jako je Korán, Tóra, Evangelium a další, víru v proroky a posly, kteří oznamovali, co jim Bůh zjevil, a mezi ně patřil Noe, Abrahám, Mojžíš, Ježíš a další a posledním z nich byl Muhammad (mír s nimi). Dále zahrnují víru v soudný den, kam patří víra ve vše, co se bude dít po smrti, v dočasný pobyt v hrobě, vzkříšení, zúčtování a konečný cíl buď v ráji, nebo v ohni. A nakonec víra v to, že Bůh určil každou věc podle Svého vědění,

moudrosti, vůle a osudu, který zapsal a který se naplní, tak jak ho určil a stvořil. Poté se ho ptal na pravou zbožnost (ihsán) a on mu odpověděl, že to je uctívat Boha, jako kdyby Ho viděl, a pokud nedosáhne tohoto stupně, tak Ho má uctívat, jako když Bůh vidí jeho. A první stupeň (uctívání, jako by člověk viděl Boha) je vyšší než druhý stupeň, kdy si člověk jen dává pozor, protože ví, že Bůh vidí jeho.

Poté se ho zeptal, kdy přijde Hodina (soudný den), a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že to ví pouze Bůh a nikdo jiný - ani ten, kdo se ptá, ani ten, kdo je tázán.

Poté se ho zeptal, jaká jsou znamení této Hodiny, a on mu odpověděl, že mezi ně patří: buď mnoho otrokyň s dětmi, nebo že děti nebudou poslouchat své matky a budou se k nim chovat jako k otrokyním, a že pastevci ovcí a chudí na konci světa zbohatnou a budou se předhánět ve stavění a zkrášlování budov.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo se ho ptal, byl Gabriel, který přišel, aby naučil sahába toto správné náboženství.

Poučení z hadíthu:

1. Dobré mravy Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a to, že sedával se sáhaba a oni s ním.
2. Je vhodné se chovat vlídně k tázajícímu, aby se mohl správně zeptat, aniž by se bál.

3. Správné a vhodné chování k učiteli, jako to dělal Gabriel (mír s ním), když seděl vhodným a slušným způsobem před Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby se od něj poučil.
4. Pilířů islámu je pět a pilířů víry šest.
5. Když se ve stejné větě zmiňuje islám a ímán (víra), vykládá se islám jako vnější věci, zatímco ímán jako vnitřní.
6. Vysvětlení toho, že náboženství (víra) má více úrovní, první úroveň je islám, druhá úroveň je ímán (víra) a třetí úroveň je ihsán (pravá zbožnost) a tato úroveň je nejvyšší.
7. Podnětem pro otázku je nevědomost, protože nevědomost vede člověka, aby se ptal. Proto se sahába divili, že Gabriel se na něco ptá a zároveň pak potvrzuje správnost odpovědi.
8. Mělo by se začínat vždy tou nejdůležitější věcí, proto u vysvětlování islámu Prorok uvedl jako první věc vyznání víry, a u vysvětlování ímán (víry) začal jako první vírou v Boha.
9. Je možné ptát se učenců, i když ten, kdo se ptá, zná odpověď, ale ptá se proto, aby poučil někoho jiného.
10. Kdy přijde soudný den (Hodina), ví pouze Bůh.

(4) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَإِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمَ رَمَضَانَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(4) – ‘Abdulláh Ibn ‘Umar (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Islám je postaven na pěti: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je Jeho služebník a posel, dodržování modlitby, dávání almužny, pouti ke Ka'abě a půstu v měsíci ramadánu.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) přirovnal islám k pevné budově, která stojí na pěti pilířích, a další části islámu jsou doplňky této stavby. Prvním z těchto pilířů je vyznání víry: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, to je jeden pilíř, protože tato dvě vyznání nelze rozdělit. Člověk toto vyznání vysloví jako uznání jednosti Boží, že jen Bůh si zaslouží být uctíván, nikdo jiný, a také se podle tohoto vyznání musí chovat a věřit v poselství proroka Muhammada (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a následovat ho. Druhým pilířem je dodržování modlitby. Tzn. pět povinných modliteb denně: fadžr, zuhr, 'asr, maghrib a 'iša, včetně jejich podmínek, pilířů a povinností. Třetím pilířem je dávání povinné almužny (zakát), to je uctívání týkající se majetku povinné u každého majetku, který dosáhne určité hodnoty, z

něhož se pak dá část těm, kterým náleží. Čtvrtým pilířem je pout' (hadždž), tj. přijet do Mekky a vykonat obřady spojené s poutí pouze jako uctívání Boha. Pátým pilířem je půst v měsíci ramadánu, tj. zdržení se jídla, pití a dalších věcí, které ruší půst, s úmyslem pro Boha, od fadžru do západu slunce.

Poučení z hadíthu:

1. Obě vyznání víry jsou spojena a žádné z nich neplatí samotné, pokud s ním není to druhé, a proto jsou také obě považována za jeden pilíř.
2. Vyznání víry jsou základem náboženství, žádné slovo ani čin bez nich nebudou přijaty.

(65000)

(5) – عَنْ مُعَاذِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كُنْتُ رِذْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى حِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عُقْبَرٌ، فَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، هَلْ تُدْرِي حَقَّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ، وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَحَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ بِهِ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا تُبَشِّرُهُمْ، فَيَتَّكِلُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(5) – Mu‘adz (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Doprovázel jsem Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) na oslu zvaném ‘Ufajr a řekl mi: „Mu‘adzi, víš, jaké je právo Boha vůči Jeho služebníkům a jaké je právo lidí vůči Bohu?“ Řekl jsem: „Bůh a Jeho Posel ví lépe!“ A on řekl: „Právo Boha vůči Jeho služebníkům je, aby

Ho uctívali a nic k Němu nepřidružovali, a právo lidí vůči Bohu je, aby nepotrestal toho, kdo k Němu nic nepřidružuje.” Řekl jsem: „Posle Boží, nemám tuto radostnou novinu oznámit lidem?” A on odpověděl: „Neoznamuj ji, aby se na to lidé nespolehali.”” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětloval, jaké je právo Boha vůči Jeho služebníkům a jaké je právo lidí vůči Bohu. A vysvětlil, že Právo Boha vůči Jeho služebníkům je, aby Ho uctívali a nic k Němu nepřidružovali. A právo lidí vůči Bohu je, aby nepotrestal ty, kteří k Němu nic nepřidružují. Poté se Mu‘ádz zeptal: Posle Boží, nemám tuto radostnou novinu oznámit lidem, aby měli radost z takové Boží laskavosti? Ale Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu to zakázal, aby se na to lidé nespolehali a nepřestali pak konat dobré skutky atd.

Poučení z hadíthu:

1. Vysvětlení, že právo Boha vůči Jeho služebníkům je, aby Ho uctívali a nic k Němu nepřidružovali.
2. Vysvětlení, že právo lidí vůči Bohu je, že jim dá vstoupit do ráje a nepotrestá je, pokud k Němu nic nepřidružují.
3. Je to velká radostná zvěst pro ty, kdo věří v jednoho Boha a nic k Němu nepřidružují, že skončí v ráji.

4. Mu'adz tento hadíth řekl ostatním těsně před svou smrtí, protože se bál, aby neměl hřích za zamlčování vědění.
5. Upozornění, že ne vždy je vhodné šířit všechny hadíthy mezi všemi lidmi, protože se může stát, že je nepochopí správně. To se vztahuje pouze na hadíthy, které se netýkají trestů v islámském zákoně nebo činů.
6. Těm, kteří věří v jednoho Boha, ale hřeší, může Bůh odpustit anebo je potrestá, ale nakonec skončí v ráji.

(65007)

(6) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذٌ رَدِيْفُهُ عَلَى الرَّحْلِ قَالَ: «يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ»، قَالَ: لَبَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ»، قَالَ: لَبَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، ثَلَاثًا، قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ»، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذَا يَتَكَلَّمُوا». وَأَخْبَرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَائِمًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(6) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Mu'adz následoval Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) na cestě a on mu jednou řekl: „Mu'adzi Ibn Džabale!“ Odpověděl: „Zde jsem k tvým službám.“ Poté (Prorok) řekl třikrát totéž a řekl: „Není člověka, který by nevyznal, že není boha kromě Boha a Muhammad je

Posel Boží, upřímně ve svém srdci, aniž by ho Bůh zakázal ohni.” (Mu‘ádz) řekl: „Posle Boží, nemám tuto radostnou novinu oznámit lidem?” A on odpověděl: „Neoznamuj ji, aby se na to lidé nespolehali.” A Mu‘ádz toto vyprávěl před svou smrtí, protože se bál hříchu.

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Mu‘ádz Ibn Džabal (ať je s ním Bůh spokojen) jel na velbloudu za Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) a ten na něj třikrát zavolal: Mu‘ádzi, protože mu chtěl říci něco důležitého.

Mu‘ádz Ibn Džabal (ať je s ním Bůh spokojen) pokaždé odpověděl: „Zde jsem, Posle Boží, k tvým službám.”

A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl, že není člověka, který by nevyznal, že není boha kromě Boha (tzn. že jediný, kdo si zaslouží uctívat, je Bůh) a Muhammad je posel Boží, upřímně ve svém srdci, aniž by ho Bůh zakázal ohni.

A Mu‘ádz Ibn Džabal (ať je s ním Bůh spokojen) se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), zda to nemá říci lidem, aby měli radost z takové dobré zprávy?

Ale Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se bál, že lidé se pak na to budou spolehat a budou dělat málo dobrých skutků.

Mu‘ádz to proto neřekl nikomu, až když byl těsně přes smrti a bál se, že bude mít hřích za to, že zamlčuje vědění.

Poučení z hadíthu:

1. Pokora Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), když nechal Mu'ádze sedět za sebou na velbloudovi.
2. Způsob učení Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), kdy na Mu'ádze několikrát opakovaně zavolal, aby se soustředil na to, co mu řekne.
3. Mezi podmínky vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, patří, aby to bylo řečeno upřímně ze srdce a s jistotou, aby o tom člověk nepochyboval.
4. Ti, kteří vyznávají jedinstvo Boží, nebudou navěky v ohni. I kdyby tam chvíli byli za své hříchy, posléze budou vyvedeni ven poté, co se očistí.
5. Velké dobro ve vyznání víry pro toho, kdo je řekne upřímně.
6. Povolení někdy nevyprávět určitý hadíth, pokud je v tom nějaký prospěch.

(10098)

(7) - عن طارق بن أشيم الأشجعي رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمُهُ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(7) – Táriq Ibn Ašjam al-Ašdža'í (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Majetek a krev toho, kdo řekne: „Není boha kromě Boha" a odmítne vše, co je místo Něj uctíváno, se stanou nedotknutelnými a Bůh je ten, kdo s ním zúčtuje. [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že majetek a krev toho, kdo řekne: není boha kromě Boha (tj. že je jediný pravý Bůh, který si zaslouží být uctíván) a odmítne vše, co je místo Něj uctíváno, a odmítne všechna ostatní náboženství kromě islámu, budou pro muslimy nedotknutelnými, leda by udělal nějaký zločin, za který by si zasloužil trest.

A Bůh je ten, kdo s ním v soudný den zúčtuje, a pokud byl upřímný, dá mu odměnu a pokud byl pokrytec, potrestá ho.

Poučení z hadíthu:

1. Vyslovení vyznání, že není boha kromě Boha, a odmítnutí všeho, co je uctíváno kromě Něj, je podmínkou přijetí islámu.
2. Vyznání (není boha kromě Boha) znamená odmítnutí všeho, co je uctíváno místo Boha, jako

sochy, modly, hroby a další. A znamená to věřit, že je jen jeden Bůh.

3. Tomu, kdo prohlásil jedinnost Boží a chová se před lidmi podle islámu, se nesmí ubližovat a nic dělat, dokud mu není jasně prokázán opak.
4. Nedotknutelnost majetku muslima, jeho krve a cti, kromě podle práva.
5. V tomto světě se vše řídí podle vnějšího zdání, zatímco v budoucím životě bude rozhodnuto na základě vnitřních úmyslů.

(6765)

(8) - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا الْمُوجِبَتَانِ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ» [صحيح] - [رواه مسلم]

(8) – Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že jeden muž přišel k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a řekl: „Posle Boží, co jsou dvě „způsobující“?“ A on odpověděl: „Kdo zemřel, aniž by přidružoval k Bohu, vstoupí do ráje a kdo zemřel a přidružoval k Bohu, vstoupí do ohně.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Jeden muž se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) na dvě věci, které způsobují vstoupení do ráje a vstoupení do ohně. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu odpověděl, že

věc, která způsobuje vstoupení do ráje, je, když člověk zemře na tom, že uctívá jednoho Boha a nic k Němu nepřidružuje. A věc, která způsobuje vstoupení do ohně, je, když člověk zemře na tom, že přidružuje k Bohu jiné, ať už se to týká panství Boha nebo Jeho božství nebo Jeho vlastností.

Poučení z hadíthu:

1. Velký prospěch tawhídu a že ten, kdo zemře jako věřící v jednoho Boha a nikoho k Němu nepřidružuje, vstoupí do ráje.
2. Nebezpečí přidružování a že ten, kdo zemře a přidružuje k Bohu, vstoupí do ohně.
3. Těm, kteří věří v jednoho Boha, ale hřeší, může Bůh odpustit anebo je potrestá, ale nakonec skončí v ráji.

(65008)

(9) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَلِمَةً وَقُلْتُ أُخْرَى، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ نِدًّا دَخَلَ النَّارَ» وَقُلْتُ أَنَا: مَنْ مَاتَ وَهُوَ لَا يَدْعُو لِلَّهِ نِدًّا دَخَلَ الْجَنَّةَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(9) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl slova a já řekl další. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo zemře a vzývá místo Boha jiné, vstoupí do

ohně.” A já jsem řekl: „A kdo zemře, aniž by vzýval místo Boha jiné, vstoupí do ráje.”” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo přiřkne někomu něco, co náleží jen Bohu, jako prosby (dua) k někomu jinému než k Bohu, žádost o pomoc, atd., a při tom zemře, patří mezi obyvatele ohně. A Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) k tomu přidal, že ten, kdo zemře, aniž by cokoli k Bohu přidružoval, skončí v ráji.

Poučení z hadíthu:

1. Prosby k Bohu (dua) jsou uctívání, a tak je nelze dělat k nikomu jinému než k Bohu.
2. Zásluha tawhídu - kdo ho správně dodržuje, skončí v ráji, i kdyby byl před tím potrestán za nějaké své hříchy.
3. Nebezpečí přidružování a kdo na něm zemře, vstoupí do ohně.

(3419)

(10) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَأَدْعُهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَعْيَانِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَآتَى دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(10) – Ibn ‘Abbás (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl Mu‘ádzovi ibn Džabalovi, když ho vyslal do Jemenu: „Přijdeš k lidem Knihy a když k nim přijdeš, vyzvi je, aby vyznali, že není boha kromě Boha a Muhammad je Jeho prorok. Když tě v tom uposlechnou, nauč je, že Bůh jim nařídil modlit se pětkrát za jeden den a noc, a když tě v tom uposlechnou, nauč je, že Bůh jim nařídil dávat almužnu, která se bere od jejich bohatých a dává se jejich chudým, a když tě v tom uposlechnou, chraň se brát jejich majetky. A chraň se prosby ukřivděného, protože mezi ní a Bohem není clona.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Když Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) vyslal Mu‘ádze Ibn Džabala (at’ je s ním Bůh spokojen) do Jemenu, aby vyzýval lidi k

Bohu a učil je, řekl mu, že se tam setká s křesťany a aby se na ně připravil, a poté mu řekl, že musí při výzvě začínat tím nejdůležitějším a nejdříve je vyzvat k napravení víry, tj. aby vyznali, že není boha kromě Boha a Muhammad je Jeho prorok, protože tímto vstupují do islámu. A když ho poslechnou, má jim nařídít, aby se modlili, protože modlitba je tím nejdůležitějším hned po vyznání jedinečnosti Boha. A když ho poslechnou, má nařídít bohatým, aby dávali ze svého majetku almužnu chudým. A poté ho varoval, aby nebral jejich nejlepší majetek, protože povinnost je dávat průměrný (dobrý) majetek, ne ten nejlepší. Poté mu doporučil vyvarovat se křivd, aby ten, komu ukřivdil, proti němu neprosil Boha, protože Bůh vyplňuje prosby ukřivděného.

Poučení z hadíthu:

1. Vyznání: „Není boha kromě Boha“ znamená uctívat jen jediného Boha a neuctívat nikoho jiného.
2. Vyznání: „Muhammad je prorok Boží“ znamená věřit v něj a v to, s čím přišel, a že to je poslední prorok.
3. Mluvit se vzdělaným člověkem a tím, kdo má nejasnosti, je jiné než mluvit s nevzdělaným, proto Prorok Mu'ádze upozornil a řekl mu: „Přijdeš k lidem Knihy.“
4. Důležitost toho, aby muslim byl vzdělaný a pevně přesvědčený o svém náboženství, aby uměl vyvrátit pochybnosti ostatních. Proto by měl neustále hledat vědění.

5. Nesprávnost židovského a křesťanského náboženství poté, co přišel prorok Muhammad (ať mu Bůh žehná a dá mír), a že nebudou mezi zachráněnými v soudný den, pokud nepřestoupí na islám a neuvěří v proroka Muhammada (ať mu Bůh žehná a dá mír).

(3390)

(11) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلَ مِنْكَ؛ لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(11) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že se zeptal: „Posle Boží, kdo bude v soudný den nejšťastnější za tvou přímluvu? A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Myslel jsem si, Abú Hurajro, že se mě na to nezeptá nikdo jiný než ty, protože jsem viděl tvou snahu vše se dozvědět. Nejšťastnější za mou přímluvu v soudný den bude ten, kdo upřímně ve svém srdci říkal: Není boha kromě Boha.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejšťastnější za jeho přímlyvu v soudný den bude ten, kdo upřímně ve svém srdci říkal: Není boha kromě Boha, tzn. že neuctíval nikoho jiného než Boha, nic k Němu nepřidružoval a ani se nepředváděl před lidmi.

Poučení z hadíthu:

1. Potvrzení přímlyvy Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) v soudný den a že bude jen pro ty, kdo věřili v jednoho Boha.
2. Přímlyva Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) se týká toho, že se přimluví u Boha, aby ti z věřících, kteří měli jít za své hříchy do pekla, tam nešli nebo aby je z pekla vyvedl.
3. Velká zásluha a odměna za slova prohlašující jedinnost Boží.
4. Správné prohlašování jednosti Boží zahrnuje vědění, co to znamená, a konání podle toho.
5. Velké zásluhy Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) a jeho velká snaha dozvědět se co nejvíce.

(3414)

(12) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ - أَوْ بِضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةً، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(12) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Víra má přes sedmdesát (v jiné verzi přes šedesát) odvětví, nejlepší z nich jsou slova: „Není boha kromě Boha" a nejnižší z nich je odstraňování překážek z cesty. A stydlivost je jedno z odvětví víry.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že víra obsahuje mnoho odvětví a částí a zahrnuje skutky, slova a přesvědčení.

A že nejvyšší a nejlepší část víry jsou slova: „Není boha kromě Boha,” kdy člověk ví, co to znamená, a chová se podle toho. Tzn. že Bůh je jediný pravý, který si zasluhuje uctívání jen On sám bez kohokoliv dalšího.

Zatímco nejmenší z částí víry je odstraňování překážek a věcí, které mohou škodit, z cest, kde chodí lidé.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že stydlivost je jednou z částí víry, protože stydlivost vede k dobrému chování a zanechání špatných věcí.

Poučení z hadíthu:

1. Víra má různé stupně a některé jsou vyšší než jiné.
2. Víra zahrnuje slova, činy a přesvědčení.
3. Stydlivost před Bohem znamená, že se člověk vyhýbá tomu, aby ho Bůh viděl dělat zakázané věci, a na druhou stranu nechybí tam, kde se konají povinné věci.
4. Určitý počet v hadíthu neznámá, že jich není více, ale znamená to, že skutků víry je mnoho, protože Arabové někdy říkají určitý počet, ale nemyslí tím, že to nemůže být více nebo méně.

(6468)

(13) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الذَّنْبِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلْقَكَ» قُلْتُ: إِنَّ ذَلِكَ لَعَظِيمٌ، قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «وَأَنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ، تَخَافُ أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ» قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «أَنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(13) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: Zeptal jsem se Proroka (at’ mu Bůh žehná a dá mír): „Který hřích je u Boha největší?“ A on řekl: „Brát si vedle Boha rovné, když tě stvořil.“ Řekl jsem: „To je obrovské. A co potom?“ Řekl: „Zabít své dítě, protože se bojíš, že by jedlo s tebou.“ Řekl jsem: „A co potom?“ Řekl: „Smilnit se ženou svého souseda.“ [Správný (sahíh)] -

[Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl tázan na největší hříchy a řekl: Největším hříchem je velké přidružování. To je, když člověk staví na roveň Bohu jiné, ať už v Jeho božství, panství nebo v Jeho jménech či vlastnostech. Tento hřích Bůh neodpustí, pokud se z něj člověk nekaje. Pokud zemře, aniž by se kál, bude navždy v ohni. Dalším hříchem je, když člověk zabije své dítě, protože se bojí, že by s ním jedlo. Zabití člověka obecně je zakázané, ale ještě větším hříchem je, pokud je to příbuzný. A ještě horší je, když jediným důvodem je, že se vrah bojí, že by s ním oběť sdílela něco z toho, co mu Bůh uštědřil. Dalším hříchem je, když člověk smilní se ženou svého souseda, když ji svede, aby s ní mohl smilnit a byla mu oddaná. Cizoložství a smilstvo je obecně zakázané, ale je ještě horší, když někdo smilní se ženou svého souseda, protože islám člověku nařizuje chovat se hezky ke svému sousedovi, přátelit se s ním atd.

Poučení z hadíthu:

1. Hříchy se dělí na menší a větší, stejně jako dobré skutky se dělí na menší a větší.
2. Největším hříchem je přidružování k Bohu, pak zabití dítěte ze strachu, že by s člověkem jedlo, a pak smilnění se ženou souseda.

3. Obživa je od Boha, Bůh je ten, kdo ji uštědruje Svému stvoření.
4. Soused má velká práva a škodit sousedovi je horší než škodit někomu jinému.
5. Stvořitel je jediný, kdo si zaslouží být uctíván, a nikdo jiný.

(5359)

(14) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشُّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَبِشْرَكِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(14) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pravil Všemohoucí a Požehnaný Bůh: Já jsem nejbohatší ze společníků, pokud někdo učiní něco, v čem ke mně přidruží jiného, zanechám jeho i to, co pro mě udělal.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Všemohoucí a Požehnaný Bůh pravil, že je nejbohatší ze společníků a nikoho nepotřebuje. A pokud člověk udělá nějaký zbožný čin pro Boha, ale přidruží k Němu jiného, Bůh to nepřijme a odmítne to. Je povinné konat věci pouze

pro Boha, protože Bůh nepřijme žádný čin, pokud není vykonán pouze pro Něj.

Poučení z hadíthu:

1. Varování před jakýmkoliv typem přidružování a že to je překážka přijetí činů.
2. Vědomí bohatství a velkoleposti Boha pomáhá k tomu, aby člověk konal činy pouze pro Něj.

(3342)

(15) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ

أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(15) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Celá moje obec vstoupí do ráje kromě těch, kdo odmítnou.” Řekli: „Posle Boží, a kdo odmítne?” Řekl: „Kdo mě poslechne, vstoupí do ráje, ale kdo mě neposlechne, je ten, který odmítne.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že celá jeho obec vstoupí do ráje kromě těch, kteří odmítnou!

A sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) řekli: A kdo by odmítl, Posle Boží?!

A Prorok jim odpověděl, že ten, kdo následuje a poslouchá Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), vstoupí do ráje, zatímco

ten, kdo ho neposlouchá a neposlouchá islámský zákon, je ten, kdo odmítá vstoupit do ráje kvůli svým špatným činům.

Poučení z hadíthu:

1. Poslouchání Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) je považováno za poslouchání Boha a neposlušnost vůči němu je považována za neposlušnost vůči Bohu.
2. Poslouchání Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) vede do ráje, zatímco neposlušnost vůči němu vede do ohně.
3. Dobrá zpráva těm z této obce, kdo jsou poslušní, že všichni půjdou do ráje kromě těch, kdo jsou neposlušni Boha a Jeho Posla.
4. Soucit Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) s jeho obcí a jeho snaha uvést je na správnou cestu.

(4947)

(16) - عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُظَرُونِي كَمَا أَظَرَّتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ؛ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(16) – ‘Umar Ibn al-Chattáb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Nevelebte mne tak, jako křesťané velebí syna Mariina, věru, že jsem jen služebník Boží, a tak říkejte: služebník Boží a Jeho posel.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby lidé přeháněli v jeho chválení a dávali mu vlastnosti a činy, které patří jen Bohu, nebo říkali, že zná nepoznatelné, nebo ho vzývali, jako to dělají křesťané s Ježíšem, synem Mariiným (mír s ním). A poté jim vysvětlil, že je pouze jedním ze služebníků Boha, a nařídil jim, aby o něm říkali, že je služebník Boží a Jeho posel.

Poučení z hadíthu:

1. Varování před přeháněním v chválení a velebení, protože to vede k přidružování.
2. To, před čím Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval, se už stalo, protože část muslimů přeháněla v chválení Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebo jeho rodiny a část zase přeháněla ve velebení zbožných (awlijá), až upadli do přidružování.
3. Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) popsal sám sebe jako služebníka Božího, aby ukázal, že je jen sluhou, jehož Pánem je Bůh, a tak nemůže mít žádné božské vlastnosti.
4. Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) popsal sám sebe jako posla Božího, aby ukázal, že je poslem od Boha a je povinné mu věřit a následovat ho.

(3406)

(17) – عن أنس رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالتَّائِسِ أَجْمَعِينَ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(17) – Anas (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nikdo z vás neuvěří, dokud pro něj nebudu milejší než jeho rodiče, děti a všichni lidé na světě.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že muslim nebude mít dokonalou víru, dokud jeho láska k Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebude mít přednost před láskou k jeho matce, otci, dceři, synovi a všem lidem na světě. A z této lásky vyplývá poslouchat ho, pomáhat mu a vyvarovat se neposlušnosti vůči němu.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost milovat Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) více než jakékoliv jiné stvoření na světě.
2. Znakem dokonalosti této lásky je pomáhat obhajovat sunnu Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) majetkem i duší.
3. Z lásky k Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyplývá poslušnost tomu, co nařídil, víra v

to, co řekl, vyvarování se toho, co zakázal, jeho následování a nevnášení novot.

4. Právo Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) má přednost před právy všech lidí, protože on je příčinou našeho správného vedení, záchrany před ohněm a přivedení do ráje.

(5953)

(18) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَحَدِّثُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(18) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Předávejte, co jsem řekl, i kdyby to měl být jen jeden verš, a není hříchem mluvit o tom, co vyprávěly děti Izraele, a ten, kdo o mně bude úmyslně lhát, bude mít své místo v ohni.“ [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Al-Buchár]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil rozšiřovat vědění, které je v Koránu a sunně, i kdyby to byla jen malá část, jako jeden verš z Koránu nebo jeden hadíth, s podmínkou, že ten, kdo to rozšiřuje, tomu rozumí. Poté Prorok (ať mu Bůh

žehná a dá mír) řekl, že nevádí vyprávět, co říkali Izraelité o tom, co se jim stalo, o svých prorocích atd., pokud to není v rozporu s islámem. Nakonec varoval před tím, aby se o něm lhalo, a pokud si o něm někdo něco záměrně vymyslí, dostane se mu příbytku v ohni.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k rozšiřování Božího zákona a že by člověk měl předat to, co se naučil a čemu rozumí, i kdyby toho bylo málo.
2. Je povinné studovat islámské vědy, aby člověk mohl správně uctívat Boha a aby mohl správným způsobem předávat a rozšiřovat islám.
3. Povinnost zjistit si správnost hadíthů dříve, než je člověk začne předávat dále, aby si nezasloužil výše uvedený trest.
4. Nabádání k pravdomluvnosti a dávání si pozor na to, co člověk říká, aby neupadl do lži, zvláště co se týče Boha a Jeho nařízení.

(3686)

(19) – عن المقدم بن معديكرب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَلَا هَلْ عَسَى رَجُلٌ يَبْلُغُهُ الْحَدِيثُ عَنِّي وَهُوَ مُتَكَيِّئٌ عَلَى أُرَيْكَتِهِ فَيَقُولُ: بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ كِتَابُ اللَّهِ، فَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَلَالًا اسْتَحَلَلْنَاهُ، وَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَرَامًا حَرَّمْنَاهُ، وَإِنَّ مَا حَرَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا حَرَّمَ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

(19) – Al-Miqdám Ibn Ma‘dí Karib (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Jednou se možná stane, že muž bude ležet opřený na pohovce a dostane se k němu můj hadíth (výrok) a on řekne: „Mezi námi a vámi je Boží kniha; co jsme v ní našli, že je povolené, to povolíme a co jsme v ní našli zakázané, to zakážeme,” ale věru, že co zakáže Posel Boží, je jakoby zakázal Bůh.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí a Ibn Mádžah]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že přijde doba, kdy část lidí bude sedět a jeden z nich bude ležet na pohovce. A ten, když uslyší hadíth, řekne: Tím, co mezi námi rozhodne, je Korán a ten nám stačí a co v něm najdeme, že je povolené, to budeme dělat a co tam najdeme jako zakázané, tomu se

vyhne. A proto Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že všechny věci, které on zakázal ve své sunně, jsou zakázané úplně stejně, jako by to bylo zakázané v Koránu, protože Prorok pouze předává to, co mu řekl Bůh.

Poučení z hadíthu:

1. Sunna má stejně vysoké postavení a je povinné se jí řídit jako Koránem.
2. Poslušnost k Prorokovi je poslušností k Bohu a neposlušnost k Prorokovi je neposlušností k Všemohoucímu Bohu.
3. Potvrzení toho, že sunna je považována za důkaz stejně jako Korán. A tento hadíth je důkazem proti těm, kteří odmítají sunnu.
4. Kdo odmítá sunnu a říká, že stačí pouze Korán, ve skutečnosti odmítá obojí a nenásleduje to, co říká Korán.
5. Důkazem proroctví Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) je, že oznámil, že se v budoucnu něco stane, a pak k tomu skutečně došlo.

(65005)

(20) - عن عائشة أم المؤمنين وعبد الله بن عباس رضي الله عنهما قالَا:
لَمَّا نَزَلَ بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ طَفِقَ يَطْرُحُ حَمِيصَةً لَهُ عَلَى وَجْهِهِ، فَإِذَا
اعْتَمَّ بِهَا كَشَفَهَا عَنْ وَجْهِهِ، فَقَالَ وَهُوَ كَذَلِكَ: «لَعَنَهُ اللَّهُ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى،
اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ» يُحَذِّرُ مَا صَنَعُوا. [صحيح] - [متفق عليه]

(20) - ‘Á’iša a ‘Abdulláh Ibn ‘Abbás (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěli: „Když se k Poslu Božímu (at’ mu Bůh žehná a dá mír) přiblížila smrt, přikrýval si obličej látkou a když mu bylo těžce, odkryl si obličej a v této chvíli řekl: „Bůh prokrel židy a křesťany, kteří učinili z hrobů svých proroků mešity.” A varoval před tím, co udělali.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

‘Á’iša a ‘Abdulláh Ibn ‘Abbás (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěli, že když byl Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) na smrtelném loži, přikrýval si obličej látkou a když mu bylo těžce a nemohl dýchat kvůli blížící se smrti, odkryl si obličej a v této těžké chvíli řekl: Bůh prokrel židy a křesťany a vyjmul je ze Své milosti, protože postavili na hrobech svých proroků mešity. Kdyby tato věc nebyla nebezpečná, nezmiňoval by ji v takové situaci. A tak zakázal své obci něco takového dělat, protože to dělali židé a křesťané a protože to vede k přidružování k Bohu.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz dělat z hrobů proroků a zbožných mešity, protože je to cesta, která vede k přidružování.
2. Velká starost a péče Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) o jednotu Boží a strach před uctíváním hrobů, které vede k přidružování k Bohu.
3. Povolení proklínat židy a křesťany a ty, kteří konají stejné činy, například staví mešity nad hrobkami.
4. Stavění míst k uctívání nad hrobkami je tradice židů a křesťanů a existuje hadíth, který zakazuje se k nim připodobňovat.
5. K dělání mešit z hrobů patří i to, když se člověk u hrobu modlí, aniž by na něm něco stavěl.

(3330)

(21) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم:
 «اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَتَنَاءَ لَعَنَ اللَّهُ قَوْمًا اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».
 [صحيح] - [رواه أحمد]

(21) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bože, neučiň z mého hrobu modlu, Bůh proklel lid, který učinil z hrobů svých proroků mešity.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) poprosil svého Pána, aby se jeho hrob nestal modlou, kterou lidé uctívají a ke které se modlí. A pak řekl, že Bůh vyhnal ze Své milosti ty, kteří si učinili z hrobů proroků mešity, protože pokud se z nich učiní mešity, vede to k jejich uctívání.

Poučení z hadíthu:

1. Přehánění v úctě k prorokům, zbožným a jejich hrobům vede k přidružování k Bohu, a tak je třeba se vyvarovat čehokoliv, co vede k přidružování.
2. Není povoleno uctívat hroby a ani uctívání v jejich blízkosti, ať patří jakkoliv zbožnému člověku.
3. Zákaz stavění mešit nad hroby.
4. Zákaz modlení se u hrobů, i kdyby tam nebyla mešita, povoleno je pouze modlit se pohřební modlitbu nad zemřelým v případě, že se nad ním nikdo nepomodlil.

(3336)

(22) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَلَا تَجْعَلُوا قُبُورِي عِيْدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(22) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nedělejte ze svých domů hroby a nedělejte z mého hrobu místo pravidelných návštěv (‘íd) a modlete se za mne, věru, že vaše modlitba se ke mně dostane, ať jste kdekoliv.“ [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Abú Dáwúd]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby se lidé vůbec nemodlili ve svých domech a tím z nich dělali hrobky, ve kterých se nemodlí. A zakázal pravidelně navštěvovat jeho hrob a pravidelně se u něj scházet, protože to vede k přidružování. A nařídil, aby se za něj lidé modlili kdekoliv na světě, protože tato modlitba k němu dospěje, ať je člověk blízko nebo ne, a tak není nutné chodit na jeho hrob.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz zanechávat své domy bez jakéhokoliv uctívání v nich.
2. Zákaz cestovat k hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), protože nařídil, aby se za něj lidé modlili kdekoliv na světě, a řekl, že tato modlitba k němu

dospěje. Cestovat se má pouze do jeho mešity za modlitbou.

3. Zákaz dělat z návštěvy hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) svátek tím, že se bude navštěvovat pravidelně v určitý čas a určitým způsobem, a tento zákaz platí pro všechny hroby.
4. Vysoké postavení Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) u Boha, když byla nařízena modlitba za Proroka kdykoliv a kdekoliv.
5. Protože zákaz modlit se u hrobů byl druhům Proroka známý, zakázal Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělat si z vlastních domů hroby tím, že se v nich člověk nemodlí.

(3350)

(23) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَنِيسَةً رَأَتْهَا بِأَرْضِ الْحَبَشَةِ، يُقَالُ لَهَا مَارِيَةُ، فَذَكَرَتْ لَهُ مَا رَأَتْ فِيهَا مِنَ الصُّورِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أُولَئِكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ، أَوِ الرَّجُلُ الصَّالِحُ، بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(23) - ‘Á’iša, matka věřících (ať je s ní Bůh spokojen), vyprávěla, že Um Salama se zmínila Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) o kostelu, který viděla v Habeši, kterému říkali Mária, a říkala, co v něm viděla za obrazy, a Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tito lidé,

když mezi nimi zemřel zbožný služebník nebo zbožný muž, postavili na jeho hrobě mešitu a namalovali tyto obrazy a tito jsou nejhorším stvořením u Boha.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Um Salama se zmínila Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) o kostelu, který viděla v Habeši, kterému říkali Mária, ve kterém byly obrazy a různé ozdoby, a ona se tomu divila. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil důvod těchto obrazů a řekl: Tito lidé, o kterých mluvíš, když mezi nimi zemřel zbožný služebník nebo zbožný muž, postavili na jeho hrobě mešitu, ve které se modlili, a namalovali tyto obrazy. A vysvětlil, že ten, kdo toto dělá, je u Boha nejhorším stvořením, protože tyto činy vedou k přidružování k Bohu.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz stavět mešity na hrobech nebo se u hrobů modlit anebo pohřbívat mrtvé v mešitách, protože to vede k přidružování k Bohu.
2. Stavět mešity na hrobech a dávat tam obrazy jsou činy židů a křesťanů a ten, kdo to dělá, se jim podobá.
3. Zákaz zobrazování živých bytostí.
4. Ten, kdo staví mešitu na hrobě a dává do ní obrazy, je u Boha nejhorším stvořením.

5. Šarí'a dokonale chrání všechny části tawhídu tím, že zabraňuje všemu, co vede k přidružování.
6. Zákaz přehánět u zbožných mužů, protože to je jednou z příčin vedoucích k přidružování.

(10887)

(24) - عن جندب رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ يَحْمِسُ وَهُوَ يَقُولُ «إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَا تَتَّخِذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا، أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ إِنِّي أَنُهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(24) – Džundab (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) pět dní před tím, než zemřel, říci: „Věřu, že jsem nejbližší k Bohu, takže nemohu mít za blízkého přítele z někoho z vás. Věřu, že Všemohoucí Bůh si mě vzal za nejbližšího přítele, stejně jako si vzal za nejbližšího přítele Abrahama, a pokud bych si vzal ze své obce někoho za blízkého přítele, vzal bych si Abú Bakra. Věřu, že ti, kdo byli před vámi, učinili z hrobů proroků a zbožných mešity, a tak nedělejte z hrobů mešity, věru, že vám to zakazují.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mluvil o svém postavení u Boha a že dosáhl největší lásky k Bohu, stejně jako jí dosáhl Abraham (mír s ním), a proto odmítl mít za blízkého přítele kohokoliv jiného než Boha, protože jeho srdce je tak plné lásky a úcty k Bohu, že už v něm není místo pro někoho jiného. Pokud by ale měl nějakého blízkého přítele z lidí, byl by jím Abú Bakr as-Siddíq (ať je s ním Bůh spokojen). Poté varoval před přeháněním v lásce a úctě k prorokům, jako to udělali židé a křesťané s hroby svých proroků a zbožných, kdy je začali přidružovat k Bohu a uctívat je a na jejich hrobech postavili modlitebny a chrámy. A tak Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal své obci, aby dělala to samé.

Poučení z hadíthu:

1. Zásluhy Abú Bakra as-Siddíqa (ať je s ním Bůh spokojen) a že patřil mezi nejlepší druhy Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a byl tím nejvhodnějším nástupcem Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) po jeho smrti.
2. Stavení modliteben nad hroby patří ke špatným věcem, které dělaly předešlé obce.
3. Zákaz modlit se u hrobů nebo na nich stavět mešity a kopule, aby to časem nevedlo k přidružování.
4. Varování před přeháněním v úctě ke zbožným lidem, protože to může vést k přidružování.

5. Nebezpečí toho, před čím Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval, protože tento zákaz potvrdil pět dní před svou smrtí.

(3347)

(25) – عن أبي الهيثاج الأسي قال: قَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ: أَلَا أَبْعَثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ أَنَّن لَا تَدَعُ تِمْنًا إِلَّا طَمَسْتَهُ، وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(25) – Abú al-Hajjádž al-Asadí vyprávěl: „Alí Ibn Abí Tálíb mi řekl: „Mám tě poslat s tím, s čím mě poslal Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír)? Poslal mě s tím, abych nezanechal žádnou sochu, aniž bych ji zničil, ani vyzdvižený hrob, aniž bych ho srovnal se zemí.”” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysílal své druhy, aby zničili nebo odstranili všechny sochy, ať už ztělesňují člověka nebo ne, a aby srovnali se zemí hroby, které jsou vyvýšené, tj. aby srovnali se zemí stavby, které jsou na nich postavené atd.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz tvoření soch a obrazů živých tvorů, protože to vede k přidružování.

2. Povolení fyzicky odstraňovat zavrženíhodné věci, pokud je toho člověk schopen.
3. Snaha Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) odstranit všechny stopy doby nevědomosti, jako jsou obrazy, sochy a budovy postavené na hrobech.

(5934)

(26) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، -ثَلَاثًا-»، وَمَا مِنَّا إِلَّا، وَلَكِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يُذْهِبُهُ بِالتَّوَكُّلِ. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(26) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bát se špatných znamení je přidružování, bát se špatných znamení je přidružování, bát se špatných znamení je přidružování,” třikrát. A není nikoho z nás, koho by to nenapadlo, ale Bůh tomu zabrání spoléháním se na Něj.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před strachem ze špatných znamení, ať už jsou viditelná, slyšitelná, týkající se ptáků, zvířat, postižených, čísel, dnů nebo jiných věcí. V arabštině se strach ze špatných

znamení nazývá at-tajra, což pochází od slova pták, a to proto, že v džáhilíji, když někdo zamýšlel udělat nějaký skutek, cestu, obchod atd., vypustil ptáka a pokud se vydal napravo, uskutečnil, co zamýšlel, a pokud se vydal nalevo, považoval to za špatné znamení a zanechal toho. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že strach ze špatných znamení je přidružování, protože pouze Bůh, který nemá společníků, může způsobit dobro a jen On může zabránit špatnému, nikdo jiný.

Ibn Mas'úd (ať je s ním Bůh spokojen) zmínil, že muslima může tato myšlenka napadnout, ale když k tomu dojde, má se spolehnout na Boha a také se řídit skutečnými příčinami.

Poučení z hadíthu:

1. Strach ze špatných znamení je přidružování, protože se člověk spoléhá na někoho jiného než na Boha.
2. Opakování důležitých věcí, aby si je člověk lépe zapamatoval.
3. Strach ze špatných znamení se odstraní spoléháním se na Boha.
4. Nařízení spoléhat se pouze na Boha a na nikoho jiného.

(27) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكْهَنَ أَوْ تُكْهَنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ عَقَدَ عُقْدَةً، وَمَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ». [حسن] - [رواه البزار]

(27) – ‘Imrán Ibn Husain (ať mu Bůh žehná a dá mír) spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Není jedním z nás ten, kdo věří různým znamením, věští nebo si nechává věstit, praktikuje magii nebo chodí za kouzelníky. A ten, kdo zaváže uzel nebo půjde za věstcem a uvěří tomu, co říká, odmítnul to, co bylo sesláno Muhammadovi (ať mu Bůh žehná a dá mír).”
[Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Al-Bazzár]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před některými praktikami a řekl, že ten, kdo je dělá, nepatří mezi muslimy. Některé tyto praktiky jsou:

Za prvé: víra v různá znamení, v arabštině tatajjara, což je odvozeno od slova pták, protože Arabové před islámem, když se někam chystali nebo chtěli něco udělat, vypustili ptáka a pokud se dal vpravo, považovali to za dobré znamení a udělali to, ale pokud letěl vlevo, považovali to za špatné znamení a neudělali to. Proto je zakázána víra ve všechna špatná znamení.

Za druhé: věštění. Kdo věří, že zná skryté a budoucnost díky hvězdám nebo něčemu jinému, anebo chodí za někým, kdo toto praktikuje, a věří tomu, co říká, odmítá, co bylo sesláno Muhammadovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) (tj. stává se nevěřícím).

Za třetí: kdo praktikuje čarodějnictví nebo chodí za kouzelníky, tj. kdo sám čaruje nebo pověří jiného, aby pro něj udělal nějaké kouzlo, aby někomu pomohlo nebo uškodilo. Sem patří kouzla, která dělali Arabové před islámem, že zavazovali uzly, recitovali do nich kouzelné formule a foukali do nich.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost spoléhat se pouze na Boha, věřit v Boží vůli a osud a zákaz věštění, strachu ze špatných znamení a čarodějnictví.
2. Tvzení o tom, že člověk zná skryté a budoucnost, patří do přidružování a je v rozporu s tvrzením o Boží jedinství.
3. Zákaz věřit věstcům a chodit za nimi. Mezi to patří věštění z ruky, ze šálků, horoskopy atd. Je zakázáno je číst a zkoumat, i kdyby tomu člověk nevěřil.

(5981)

(28) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا عَدُوَّ، وَلَا طَيْرَةَ، وَيُعْجِبُنِي الْقَوْلُ» قَالَ قِيلَ: وَمَا الْقَوْلُ؟ قَالَ: «الْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(28) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Není náказы ani špatného znamení, ale líbí se mi dobré znamení.” A byl tázán: Co je to dobré znamení? A řekl: „Dobré slovo.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že náказа, kterou si představovali lidé v džáhilíji, tzn. že nemoc se šíří sama o sobě bez vůle Boží, je neplatná a nepravdivá. A že špatná znamení jsou falešná, nepravdivá a neplatná, tj. vše, co člověk považuje za špatné znamení, ať už to vidí nebo slyší, ať už ptáky, zvířata, postižené lidi, čísla nebo dny atd. V arabštině je použito slovo at-tajr (od slova pták), protože v džáhilíji bylo rozšířené vypustit ptáka, pokud se člověk chystal k nějaké vážné věci, jako na cestu nebo k uzavření obchodu atd. A když letěl pták vpravo, považovalo se to za dobré znamení a učinil to, co zamýšlel, pokud ale letěl vlevo, považoval to za špatné znamení a nevykonal, co zamýšlel. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že se mu líbí dobré znamení, čímž myslel

radost, kterou má člověk z dobrého slova, díky kterému má dobré mínění o svém Pánu.

Poučení z hadíthu:

1. Spoléhání se jen na Všemohoucího Boha a že s dobrem může přijít jen Bůh a špatnému nemůže zabránit nikdo jiný než Bůh.
2. Zákaz věřit a řídit se špatnými znameními.
3. Dobré znamení nepatří pod zákaz o špatných znameních, protože patří pod dobré mínění o Bohu.
4. Vše se děje na základě osudu jediného Boha, který nemá žádného společníka.

(3422)

(29) – عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحَدِيثِيَّةِ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَدْرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ بِالْكُوكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بَنُوهُ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ بِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكُوكَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(29) – Zajd Ibn Chálid al-Džuhaní (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „V Hudajbíji se s námi Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) modlil ranní modlitbu po

noci, kdy pršelo, a když se otočil k lidem řekl: „Víte, co řekl váš Pán?” Lidé řekli: „Bůh a Jeho Posel ví lépe." A on řekl: „Z mých služebníků se stali takoví, kteří ve mě věří, a takoví, kteří ve mě nevěří. Co se týče toho, kdo řekl: „Zapršelo díky Bohu a Jeho milosti," ten věří ve mne a nevěří v hvězdy, zatímco ten, kdo řekl: „Díky hvězdě té a té," ten nevěří ve mne a věří v hvězdy.””

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se modlil ranní modlitbu v Hudajbíji, což byla vesnice blízko Mekky, po noci, kdy pršelo, a když dokončil modlitbu, otočil se k lidem a řekl: Víte, co řekl váš Pán? A oni mu odpověděli: Bůh a Jeho posel ví lépe. A on řekl, že Všemohoucí Bůh ukázal, že když prší, lidé se rozdělí na dvě skupiny: jednu, která věří v Boha, a druhou, která v Boha nevěří. Co se týče toho, kdo řekl: Zapršelo díky Bohu a Jeho milosti, a přiřknul dešť Bohu, ten věří v Boha, který vše stvořil a řídí celý svět, a tento člověk nevěří v hvězdy. A co se týče toho, kdo řekl: Pršelo kvůli hvězdě té a té, ten nevěří v Boha a věří v hvězdy. Pokud přiřknul hvězdám jen důvod deště, je to malá nevíra, protože Bůh je neučinil důvodem, ale pokud si myslí a věří tomu, že skutečnou příčinou všeho, co se děje na světě, je pohyb hvězd, jejich vycházení, zapadání atd., je to velká nevíra.

Poučení z hadíthu:

1. Je doporučeno říci poté, co zaprší: Pršelo nám díky Bohu a Jeho milosti.
2. Kdo si myslí, že hvězdy jsou příčinou a tím, co stvořilo déšť a vše ostatní, upadl do velké nevíry a kdo si myslí, že je to jen příčina (ale původní stvořitel je Bůh), upadl do malé nevíry, protože hvězdy nejsou příčinou ničeho podle islámu ani podle zkušenosti.
3. Dobrá věc může být příčinou nevíry, pokud se za ni neděkuje, a může být příčinou víry, pokud se za ni děkuje.
4. Zákaz říkat: Zapršelo nám díky hvězdě té a té, a to i kdyby se tím myslel jen určitý čas, aby to nevedlo k přidružování.
5. Povinnost připoutat své srdce k Bohu k získání dobrých věcí a zabránění špatným.

(65010)

(30) - عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَقْبَلَ إِلَيْهِ رَهْطٌ، فَبَايَعَ تِسْعَةً وَأَمْسَكَ عَنْ وَاحِدٍ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، بَايَعْتَ تِسْعَةً وَتَرَكْتَ هَذَا؟ قَالَ: «إِنَّ عَلَيْهِ تَمِيمَةً»، فَأَدْخَلَ يَدَهُ فَقَطَعَهَا، فَبَايَعَهُ، وَقَالَ: «مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ». [حسن] - [رواه أحمد]

(30) – ‘Uqba Ibn ‘Ámir Al-Džuhanní (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že k Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) přišla skupina a on nechal slíbit věrnost devět z nich kromě jednoho. A oni řekli: „Posle Boží, devět jsi nechal slíbit věrnost, a tohoto jsi vynechal?“ A on řekl: „Má na sobě amulet“ a on (muž) zasunul ruku a strhl ho. Pak ho (Prorok) nechal slíbit věrnost a pak řekl: „Kdo si pověsí amulet, ten přidružil k Bohu.“ [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Ahmad]

Výklad:

K Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) přišla desetičlenná skupina a on nechal devět z nich slíbit věrnost islámu a jednoho vynechal. A když byl tázán na důvod, řekl, že má na sobě amulet, tj. věc, která se váže nebo pověsí a má chránit před uřknutím a vším špatným. A tak tento muž zasunul ruku k tomuto amuletu, utrl ho a vyhodil. Pak ho Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nechal slíbit věrnost a pak varoval před amulety a řekl: „Kdo si pověsí amulet, ten přidružil k Bohu.“

Poučení z hadíthu:

1. Tomu, kdo se spolehne na někoho jiného než na Boha, Bůh učiní opak toho, co zamýšlel.
2. Víra v to, že pověšení amuletů je prostředek (od Boha) k ochraně před zlem a uřknutím, je malé přidružování, ale víra v to, že amulet sám o sobě může prospívat, je velké přidružování.

(6762)

(31) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله

صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الرُّقَى وَالتَّمَائِمَ وَالتَّوَلَّةَ شِرْكٌ». [صحيح] -
[رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(31) – ‘Abdullláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Věřu, že ar-ruqá (množné číslo od ruqja), at-tamá’im (amulety) a at-tiwala (druh magie) jsou přidružování.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětluje, jaké věci jsou považovány za přidružování, například:

Za prvé: ar-ruqá, množné číslo slova ruqja, tím se zde myslí slova obsahující přidružování k Bohu, kterými se předislámští Arabové léčili.

Za druhé: at-tamá'im, to jsou různé vyrobené amulety, které se zavěšovaly na krk dětem nebo dobytku, aby je ochránily před uřknutím.

Za třetí: at-tiwala, to byly věci, které se vyráběly pomocí magie a používaly proto, aby se jeden z manželů zamiloval do druhého.

Tyto věci jsou považovány za přidružování, protože považují za příčinu něco, co podle islámu a důkazů příčina není a co není ani dokázáno zkušeností. Co se týče příčin, které jsou podle islámu povolené, jako čtení Koránu, nebo příčiny získané zkušeností, jako různé léky, ty jsou povolené s tím, že je člověk považuje za příčinu a ví, že pomoci nebo uškodit může jen Bůh.

Poučení z hadíthu:

1. Ochránění tawhídu a víry ode všeho, co je narušuje.
2. Zákaz používání výše uvedených věcí, tj. ruqja, at-tamá'im (amulety) a at-tiwala (magie).
3. Víra člověka v to, že tyto věci jsou příčinou, je považována za malé přidružování, protože pokládá za příčinu něco, co příčina není. Víra v to, že tyto věci samy o sobě mohou pomoci nebo uškodit, je považována za velké přidružování.
4. Varování před konáním příčin, které jsou zakázané a považované za přidružování.
5. Zákaz ruqji a její považování za přidružování kromě toho, co islám povolil.

6. Nutnost oddání se pouze Bohu, protože jen On, který nemá společníka, může pomoci nebo uškodit, a tak jen Bůh dává dobro a jen On Všemohoucí zabraňuje zlu.
7. Povolená ruqja má tři podmínky:
 - 1 - věřit, že je to pouze příčina, která může pomoci jen s dovolením Božím.
 - 2 - provádět ji pouze Koránem, jmény a vlastnostmi Boha a prosbami, které říkal Prorok a které jsou v souladu s islámem.
 - 3 - provádět ji ve srozumitelném jazyce a aby neobsahovala žádná nejasná a neznámá písmena a žádné kouzelnictví.

(5273)

(32) – عن بعض أزواج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً». [صحيح] - [رواه مسلم]

(32) – Jedna z žen Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Modlitba toho, kdo přijde za věštcem a na něco se ho zeptá, nebude po čtyřicet nocí přijata.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před chozením za věštcí, kteří tvrdí, že znají skryté a budoucnost, a řekl, že pokud se jich člověk i jen zeptá na nějakou věc týkající

se jejich věštění, Bůh ho potrestá tím, že po čtyřicet nocí nepřijme jeho modlitbu.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz věštění a chození za věstci a ptaní se jich na věci, které jsou skryté.
2. Pokud člověk udělá nějaký hřích, může být potrestán tím, že některé jeho dobré skutky nebudou přijaty.
3. Do tohoto hadíthu patří i horoskopy, věštění z ruky a ze šálku, a to i kdyby tomu člověk nevěřil, protože to vše spadá pod věštění.
4. Pokud má člověk, který jde za věstcem, takový trest, jak velký trest bude mít samotný věstec?
5. Modlitba po těchto čtyřicet nocí je považována za platnou a není třeba ji nahrazovat, ale bude bez odměny.

(5986)

(33) – عن ابنِ عُمَرَ رضي الله عنهما أنه سَمِعَ رَجُلًا يَقُولُ: لَا وَالْكَعْبَةِ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: لَا يُحْلَفُ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

[صحیح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(33) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) slyšel jednoho muže říci: „Při Ka‘abě,“ a Ibn ‘Umar mu řekl: „Nepřísahej při nikom jiném než při Bohu, protože jsem slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Kdo přísahal při někom jiném než při Bohu, přestal věřit v Boha nebo k Němu přidružil jiného.“” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo přísahal při něčem jiném než při Bohu, Jeho jménech nebo Jeho vlastnostech, přestal věřit v Boha nebo k Němu přidružil jiného, protože přísahání při něčem znamená, že to má člověk v úctě, ale tato úcta patří pouze Bohu, a proto by se mělo přísahat pouze při Bohu, Jeho jménech nebo Jeho vlastnostech. Takové přísahání patří do malého přidružování, ale pokud ten, kdo přísahá při něčem jiném než při Bohu, to má ve stejné úctě jako Boha, potom už se jedná o velké přidružování.

Poučení z hadíthu:

1. Úcta při přísahání je právo pouze Všemohoucího Boha, a tak se nesmí přísahat při něčem jiném než při Bohu, Jeho jménech nebo Jeho vlastnostech.
2. Velký důraz, který druhové Proroka kladli na přikazování vhodného a zakazování zavrženého, zvláště když se to týkalo nevíry a přidružování k Bohu.

(3359)

(34) - عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَقُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فُلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فُلَانٌ». [صحيح بمجموع طرقه] - [رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

(34) – Hudzajfa (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Neříkejte: Co si přeje Bůh a co si přeje někdo, ale říkejte: Co si

přeje Bůh a pak co si přeje někdo.” [Správný na základě společných cest (jakými se k nám hadíth dostal)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, An-Nasá’í v As-Sunnan al-Kubrú a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby muslim říkal: „Co si přeje Bůh a co si přeje někdo,” nebo: „Co si přeje Bůh a někdo.” Je to proto, že vůle Boží a Jeho přání jsou výlučně Jeho a nemůže je s Bohem nikdo sdílet. A pokud spojí vůli Boha a člověka spojkou „a”, ukazuje to na rovnost někoho s Bohem. Proto se má říkat: Přeje si Bůh a až poté si přeje někdo další. Naproti tomu „poté” vyjadřuje, že vůle člověka následuje po vůli Boží, protože slovo poté vyjadřuje, že je něco až na dalším místě.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz říkat: „Co si přeje Bůh a ty” a další podobné výrazy, ve kterých se spojuje s Bohem něco jiného, co by vyjadřovalo, že Bůh má společníka.
2. Povolení říkat: „Co si přeje Bůh a pak ty” a jiné výrazy spojené slovem pak, protože v nich není nic, co by bylo zakázané.
3. Potvrzení vůle Boží i vůle člověka a že vůle člověka následuje po Boží vůli.
4. Zákaz dávat Bohu společníky v Jeho vůli, i kdyby to bylo jen slovně.

5. Pokud si ale ten, kdo to říká, myslí, že vůle člověka je stejná jako vůle Boží ve všech aspektech nebo že člověk má vůli v rozporu s Boží, je to považováno za velké přidružování, pokud si ale myslí, že vůle člověka je menší (a jen to řekl), je to malé přidružování.

(3352)

(35) - عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ» قَالُوا: وَمَا الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الرِّيَاءُ، يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِذَا جَزِيَ النَّاسُ بِأَعْمَالِهِمْ: اذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَاوُونَ فِي الدُّنْيَا، فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً؟». [حسن] - [رواه أحمد]

(35) – Mahmúd Ibn Labíd (at' je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at' mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věci, které se u vás obávám nejvíce, je malé přidružování.” Řekli: „Co je to malé přidružování, Posle Boží?” Řekl: „Předvádění se před lidmi. Bůh řekne v soudný den, kdy budou lidé odměněni za své činy: „Běžte k těm, před kterými jste se v pozemském životě předváděli, a podívejte se, jestli u nich naleznete nějakou odměnu.”” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že to, čeho se nejvíce obává u své obce, je malé přidružování, a to je předvádění se před lidmi, kdy člověk koná skutky jen kvůli lidem. A poté řekl, jaký trest čeká v soudný den lidi, kteří se převádí, a to ten, že jim bude řečeno: Běžte k těm, kvůli kterým jste v pozemském životě konali skutky, a podívejte se, jestli u nich naleznete nějakou odměnu za svoje činy.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost konat skutky jen kvůli Bohu a varování před předváděním se.
2. Soucit Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) s jeho obcí a jeho snaha uvést je na správnou cestu a poradit jim.
3. Pokud se Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) takto bál o své druhy (sahába), kteří byli ti nejzbožnější, tak o ty, kteří přišli po nich, je větší strach.

(3381)

(36) – عن أبي مَرْثَدٍ الْعَنْوِيِّ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله

عليه وسلم: «لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا تَصَلُّوا إِلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(36) – Abú Marthad al-Ghanawí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nesed'te na hrobech a nemodlete se k nim.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal sedět na hrobech.

Také zakázal modlit se ke hrobům, tzn. aby byl hrob v qible modlícího se, protože to vede k přidružování.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz modlit se v hrobkách nebo k hrobům, kromě pohřební modlitby.
2. Důvodem zákazu modlení se ke hrobům je, že to vede k přidružování.
3. Islám zakázal přehánění i nedostatečnou úctu k hrobům, a tak by se mělo jít zlatou střední cestou a nepřehánět ani nezanedbávat.
4. Nedotknutelnost muslima trvá i po jeho smrti, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: "Lámat kosti mrtvého je jako lámat ho zaživa."

(10647)

(37) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«لَا تَصْحَبُ الْمَلَائِكَةَ رُقُقَةً فِيهَا كَلْبٌ وَلَا جَرَسٌ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(37) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Andělé nedoprovodí skupinu, ve které je pes nebo zvon.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že andělé nedoprovodí na cestách skupinu, která má s sebou psa nebo zvon, který se zavěšuje na krk dobytku, aby byl slyšet, když jde.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz chovat psy a brát je s sebou na cesty, pokud se nejedná o lovecké nebo hlídací psy atd.
2. Andělé, kteří nebudou tuto skupinu doprovázet, jsou tzv. andělé milosti, zatímco chránící andělé se od člověka nikdy neoddělí a jsou s ním za všech okolností.
3. Zákaz používání zvonů, protože patří do satanových píšťal a protože to je napodobování rituálů křesťanů.
4. Muslim by se měl snažit vzdálit se od všeho, co od něj odhání anděly.

(8951)

(38) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَأْتِي الشَّيْطَانُ أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ: مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ حَتَّى يَقُولَ: مَنْ خَلَقَ رَبَّكَ؟ فَإِذَا بَلَغَهُ فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَلْيَنْتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(38) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „K někomu z vás přijde satan a bude říkat: „Kdo stvořil toto? A kdo stvořil toto?“ Až dojde k tomu, že řekne: „Kdo

stvořil Boha?” A jakmile dojde k tomuto, utečte se v ochranu Boží a přestaňte (o tom přemýšlet).” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mluvil o léku na otázky, které satan našeptává věřícímu, kdy mu říká: Kdo stvořil toto? A kdo stvořil toto? Kdo stvořil nebesa? A kdo stvořil zemi? A věřící mu podle své víry a rozumu odpoví: Bůh, ale satan se u tohoto našeptávání nezastaví a neskončí, dokud neřekne: A kdo stvořil tvého Pána? Tehdy by měl věřící odvrátit toto našeptávání pomocí tří věcí:

Víry v Boha.

Utéci se před satanem pod ochranu Boží.

Přestat o tomto našeptávání přemýšlet.

Poučení z hadíthu:

1. Odmítnout našeptávání satana, nepřemýšlet o něm a utéci se před ním k Všemohoucímu Bohu.
2. Vše, co se člověku objeví v srdci a je v rozporu s islámem, je našeptáváním od satana.
3. Zákaz přemýšlet o podstatě Boha a nabádání k přemýšlení o Božím stvoření a Jeho zázracích.

(65013)

(39) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لِأَعْطَيْتُهُ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لِأُعِيذَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدُّدِي عَنْ نَفْسِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(39) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že Bůh pravil: Proti tomu, kdo škodí mému příteli (walí), jsem povolil válčit. Můj služebník se mi nepřiblíží ničím milovanějším než tím, co jsem mu nařídil jako povinnost. Můj služebník se mi nepřestane přibližovat doporučenými věcmi, dokud ho nebudu milovat. A když ho budu milovat, budu jeho sluchem, kterým slyší, zrakem, kterým vidí, rukou, kterou sahá, a nohou, kterou chodí, když mě požádá, dám mu, když se dá pod mou ochranu, ochráním ho. A nerozpakuji se u žádného svého činu, tak jako se rozpakuji u duše věřícího - on nenávidí smrt a já nenávidím mu jakkoliv ublížit.”“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucharí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) oznámil ve svatém hadíthu, že velectěný Bůh řekl: Tomu, kdo uškodí jednomu mému příteli (walí), rozzlobí ho nebo ho nenávidí, otevřeně ukazují nepřátelství.

Přítel Boží (walí) je bohobojný věřící a podle míry víry a bohobojnosti člověka se posuzuje Boží přátelství (ochrana). Nejmilejší Bohu, čím se k Němu může muslim přiblížit, jsou věci, které mu nařídil, jako uctívání a konání dobrých skutků a zanechání zakázaných věcí. A když se muslim přibližuje k Bohu konáním nepovinného uctívání, dosáhne Boží lásky. A když ho Bůh miluje, chrání tyto čtyři jeho údy:

Chrání jeho sluch, a tak slyší jen to, s čím je Bůh spokojen.

Chrání jeho zrak, a tak vidí jen to, co má Bůh rád a s čím je spokojen.

Chrání jeho ruku, a tak s ní dělá jen to, s čím je Bůh spokojen.

Chrání jeho nohu, a tak jde jen tam, kde je dobro a kde je s tím Bůh spokojen.

A společně s tímto, pokud Boha o něco požádá, dá mu, oč žádal, a tak vyplňuje jeho prosby. A když se dá pod ochranu Boží, Bůh ho ochrání před vším, čeho se bojí.

A poté Všemohoucí Bůh řekl: A nerozpakují se u žádného svého činu kromě vzetí duše věřícího, z milosrdenství vůči němu, protože nenávidí smrt kvůli bolesti s ní spojené a Bůh nenávidí vše, co bolí věřícího.

Poučení z hadíthu:

1. Tento hadíth patří do skupiny hadíthů, kdy Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vypráví, co říká Bůh. Tyto hadíthy se nazývají al-qudsí (svaté) nebo Božské a jsou to hadíthy, jejichž význam i přesné znění je od Boha, ale liší se od Koránu tím, že je nelze recitovat v modlitbě, za jejich recitování není odměna, není třeba být očištěn, aby se jich člověk mohl dotýkat atd.
2. Zákaz škodit přátelům Božím a nabádání k tomu mít je rád a přiznat jim jejich zásluhy.
3. Nařízení nepřátelství vůči nepřátelům Božím a zákaz přátelit se s nimi.
4. Kdo tvrdí, že je přítel Boží (walí), aniž by následoval Jeho zákon, ve svém tvrzení lže.
5. Božího přátelství lze dosáhnout dodržováním povinností a vyhýbáním se zakázanému.
6. Mezi příčiny Boží lásky a splnění proseb patří konání nepovinného uctívání po dodržování povinností a vyhýbání se zákazům.
7. Důkaz vysokého postavení přátel Božích (awlijá).

(6337)

(40) - عن العِرْبَاضِ بن سارية رضي الله عنه قال: قام فينا رسول الله صلى الله عليه وسلم ذات يوم، فَوَعَّظَنَا مَوْعِظَةً بليغةً وَجِلَّتْ منها القلوبُ، وَذَكَّرَفَتْ منها العيونُ، فقليل: يا رسول الله، وعظمتنا موعظةٌ مُودِّعٌ فاعهد إلينا بعهد. فقال: «عليكم بتقوى الله، والسمع والطاعة، وإن عبدًا حبشيًّا، وسترون من بعدي اختلافًا شديدًا، فعليكم بسنتي وسنة الخلفاء الراشدين المهديين، عَصُوا عليها بالنواجذ، وإياكم والأمر المحدثات، فإن كل بدعة ضلالة». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(40) – Al-‘Irbád Ibn Sáríja (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Jednoho dne se mezi námi postavil Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a kázal tak, že se naše srdce třásla a naše oči se zalily slzami, a někdo řekl Prorokovi: „Posle Boží, řekni nám kázání na rozloučenou a dej nám závazek.” A on řekl: „Bojte se Boha, poslouchejte a buďte poslušní (svých vládců), i kdyby to byl habešský otrok. Uvidíte po mně mnoho rozkolů, a tak se držte mé sunny a sunny pravověrných, správně vedených chalífů a držte se jí zuby a střežte se novot, protože každá novota je blouděním.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) kázal svým druhům a jeho kázání bylo tak působivé, že se z něj třásla srdce a slzely oči. A jeho druhové řekli: Posle Boží, jako by to bylo

kázání na rozloučenou, protože viděli, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) kázal více než jindy. Proto ho požádali o nějaké doporučení, kterého se budou držet, až zemře. A on řekl: Radím vám bohabojnost, tzn. konat povinnosti a dodržovat zákazy. A poslušnost vůči vašim vládcům, i kdyby vám vládl otrok - tím chtěl říct ten nejnižší postavený člověk - tak jím neopovrhujte a poslouchejte ho, protože neposlušnost vůči vládci vede k pokušením a rozbrojům. A ten z vás, kdo bude žít, uvidí velké rozkoly a rozepře. Způsob, jak se jim vyhnout, je držet se sunny Proroka a sunny pravověrných, správně vedených chalífů, kteří přijdou po něm, tj. Abú Bakr as-Siddíq, ‘Umar Ibn al-Chattáb, ‘Uthmán Ibn ‘Affán a ‘Alí Ibn Abí Tálíb (ať je s nimi se všemi Bůh spokojen). „Držet se jí zuby,” v arabštině doslova „zuby moudrosti (nebo moláry),” znamená ji dodržovat. A varoval je před novotami v náboženství, protože každá novota (bid'a) je blouděním.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost držet se sunny a následovat ji.
2. Péče o kázání a zjemnění srdcí.
3. Nařízení následovat čtyři pravověrné chalífy, což je Abú Bakr, ‘Umar, ‘Uthmán a ‘Alí (ať je s nimi Bůh spokojen).
4. Zákaz vymýšlet novoty v náboženství a že každá novota je blouděním.

5. Poslušnost tomu, kdo vládne věřícím, pokud v tom není hřích.
6. Důležitost bohabojnosti v každé době a za každého stavu.
7. Že v této obci budou rozpory a když k nim dojde, je třeba vrátit se k sunně Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a pravověrných chalífů.

(65057)

(41) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم أنه قال:
 «مَنْ خَرَجَ مِنَ الطَّاعَةِ، وَفَارَقَ الْجَمَاعَةَ فَمَاتَ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً، وَمَنْ قَاتَلَ تَحْتَ
 رَايَةِ عِمِّيَّةٍ، يَغْضَبُ لِعَصْبَةٍ، أَوْ يَدْعُو إِلَى عَصْبَةٍ، أَوْ يَنْصُرُ عَصْبَةً، فَقُتِلَ، فَقِتْلُهُ
 جَاهِلِيَّةٌ، وَمَنْ خَرَجَ عَلَى أُمَّتِي، يَضْرِبُ بَرَّهَا وَفَاجِرَهَا، وَلَا يَتَحَاشَى مِنْ مُؤْمِنِهَا،
 وَلَا يَفِي لِذِي عَهْدٍ عَهْدَهُ، فَلَيْسَ مِنِّي وَلَسْتُ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(41) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo se vzepře poslušnosti, odštěpí se od většiny a zemře, zemře smrtí nevědomého (džáhilíja), kdo bojuje pod vlajkou slepoty, hněvá se kvůli svému kmeni, vyzývá ke svému kmeni anebo pomáhá svému kmeni a bude zabit, bude zabit jako nevědomý, a kdo se vzbouří proti mé obci a zabíjí zbožné i hříšné, aniž by se bál, že zabije věřícího, a nedodrжуje smlouvu s tím, s kým ji uzavřel, nepatří ke mně a já nepatřím k němu.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že smrt toho, kdo se vzpírá poslušnosti vůči vládcům a odštěpuje se od islámské skupiny, která přísahala poslušnost imámovi, a zemře při tom, je stejná jako smrt lidí v době nevědomosti (před islámem), kteří neposlouchali jednoho vládce a jednu skupinu, ale štěpili se na kmeny a sekty, které proti sobě bojovaly.

Také řekl, že kdo bojuje pod praporem těch, u nichž není jasné, kde je pravda, hněvá se pouze kvůli svému národu nebo kmeni, ne kvůli víře a pravdě, a bojuje bez vědění a bude zabit, jako by byl zabit v době nevědomosti.

A že kdo se vzbouří proti obci Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a zabíjí zbožné a hříšné, aniž by ho zajímalo, co dělá, a aniž by se bál, že zabije věřícího, a ani nedodrжуje smlouvy uzavřené s nevěřícími nebo s vládci a porušuje je, si zaslouží takový obrovský trest.

Poučení z hadíthu:

1. Poslušnost vládcům je povinná, pokud se nejedná o hřích proti Bohu.
2. Velké varování pro toho, kdo se vzpírá poslušnosti imámovi a odštěpuje se od skupiny muslimů. A pokud při tom zemře, zemře způsobem lidí z doby nevědomosti.
3. Hadíth ukazuje na zákaz nacionalismu (boje kvůli národu nebo kmeni).

4. Povinnost dodržovat úmluvy.
5. V poslušnosti a přidržování se skupiny muslimů je velké dobro, bezpečnost, klid a náprava společnosti.
6. Zákaz připodobňování se k lidem v době nevědomosti (džáhilíja).
7. Nařízení přidržovat se skupiny muslimů.

(58218)

(42) - عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ الْمُزَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَّةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(42) – Ma‘qil Ibn Jasár al-Muzaní (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Není služebníka, kterému Bůh svěří vedení jiných a on je podvede a pak zemře, aniž by mu Bůh zakázal vstoupit do ráje.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že každému, komu Bůh svěří vládnutí nad někým jiným nebo mu dal zodpovědnost za jiné, ať už je to obecné vládnutí jako panovník a vládce země nebo třeba vládnutí muže a ženy doma, a on nevládne dobře a zodpovědně a tím je podvede a připraví o jejich náboženská nebo jiná práva, tomu bude patřit tento velký trest.

Poučení z hadíthu:

1. Toto varování se netýká pouze vládců země a jim podobných, ale je obecné pro každého člověka, kterému Bůh svěří odpovědnost za jiné.
2. Povinnost toho, kdo nějakým způsobem vládne muslimům, aby svým svěřencům dobře radil, snažil se ze všech sil co nejlépe splnit svou povinnost a vyvaroval se zneužití a podvedení těch, kteří mu byli svěřeni.
3. Kdokoliv, kdo nějakým způsobem vládne muslimům, má obrovskou zodpovědnost.

(5335)

(43) - عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَتَكُونُ أَمْرَاءُ فَتَعْرِفُونَ وَتُنَكِّرُونَ، فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءًا، وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِيمًا، وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ» قَالُوا: أَفَلَا نُقَاتِلُهُمْ؟ قَالَ: «لَا، مَا صَلَّوْا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(43) – Matka věřících Um Salama (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Přijdou vládcí, jejichž některé skutky poznáte a jiné odmítnete. Ten, kdo je pozná, bude zproštěn, a ten, kdo je odmítne, bude zachráněn, ale ten, kdo s nimi bude souhlasit a následovat je...!“ Řekli: „A nemáme proti nim bojovat?“ A on řekl: „Ne, dokud se modlí.“ [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) oznámil, že muslimům budou vládnout vládci, jejichž některé skutky poznáme, tzn. budou v souladu se šarí'ou, ale jiné odmítneme, protože budou v rozporu s tím, co nařídil Bůh. A ten, kdo tyto skutky bude nenávidět ve svém srdci, aniž by byl schopný je veřejně odmítnout, bude zproštěn hříchu a pokrytectví. A ten, kdo je bude schopen veřejně odmítnout, ať slovně nebo fyzicky, a udělá to, bude zachráněn před hříchem a před tím, aby s nimi měl něco společného. Ale ten, kdo bude s těmito skutky souhlasit a následovat je, zahyne stejně jako tito vládci.

Poté se Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) zeptali: Nemáme proti těmto vládcům bojovat? Ale on to zakázal a řekl: Ne, dokud se budou modlit (a dodržovat mezi vámi modlitbu).

Poučení z hadíthu:

1. Mezi důkazy proroctví Proroka Muhammada (ať mu Bůh žehná a dá mír) je, že oznámil, co se stane v budoucnosti, a to, že se to opravdu stalo.
2. Není povolené souhlasit se zavrženíhodnými věcmi ani je podporovat, naopak je povinné je odmítnout.
3. Pokud vládci budou dělat něco, co je v rozporu se šarí'ou, je zakázané je v tom poslechnout.

4. Zákaz vystoupit a bojovat proti muslimským vládcům, protože to vede k prolévání krve, ztrátě bezpečnosti a k většímu zlu, a tak je lépe strpět některé zavrženíhodné věci, které dělají, protože je v tom menší zlo.
5. Modlitba má vysoké postavení, rozlišuje mezi nevírou a islámem.

(3481)

(44) – عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَتَكُونُ أَثَرَةٌ وَأُمُورٌ تُنْكَرُونَهَا» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: «تُؤَدُّونَ الْحَقَّ الَّذِي عَلَيْكُمْ، وَتَسْأَلُونَ اللَّهَ الَّذِي لَكُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(44) – Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bude zabírání (majetku) a věci, které budete odmítat.“ Řekli: „Posle Boží, a co nám přikazuješ?“ Řekl: „Dodržujte práva ostatních vůči vám a prostě Boha o svoje práva.“
[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že muslimové budou mít vládce, kteří jim zaberou majetek a jiné pozemské věci a budou si s nimi dělat, co budou chtít, a nebudou dávat muslimům jejich práva. A také budou v náboženství dělat věci, které budou muslimy odmítány. A sahába (ať je s nimi Bůh

spokojen) se zeptali, co mají v takové situaci dělat? A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) jim řekl, že to, že jim bude zabrán majetek atd., je neoprávněné k tomu, aby nedodržovali práva ostatních (včetně vládce). Proto mají být trpělivi, poslouchat a nebouřit se a mají o svá práva prosit Boha a také Ho prosit, aby tyto vládce napravil a je ochránil před jejich zlem a křivdou.

Poučení z hadíthu:

1. Tento hadíth je jedním z důkazů proroctví Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), protože řekl, že se něco stane, a skutečně se to stalo.
2. Povolení oznámit člověku, co ho může čekat za utrpení a zkoušky, aby se na to připravil a byl pak trpělivý.
3. Držení se Koránu a sunny je lék na všechna pokušení a rozpory.
4. Nabádání být poslušný vůči vládcům v tom, co je obvyklé, a nebouřit se proti nim, i kdyby páchali křivdy.
5. Řídit se moudrostí a následovat sunnu v dobách pokušení.
6. Člověk musí dodržovat práva ostatních vůči němu, i kdyby jemu samotnému se práv nedostalo.
7. Tento hadíth je důkazem pro pravidlo: vybrat si menší zlo nebo menší škodu.

(45) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ فَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، فَالْأَمِيرُ الَّذِي عَلَى النَّاسِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ عَلَى بَيْتِ بَعْلِهَا وَوَلَدِهِ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْهُمْ، وَالْعَبْدُ رَاعٍ عَلَى مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُ، أَلَا فكلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(45) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Každý z vás je pastýřem a je zodpovědný za své stádo. Emír (vůdce) lidí je pastýřem a je za ně zodpovědný. Muž je pastýřem ve své rodině a je za ni zodpovědný, žena je pastýřem v domě svého manžela a jeho dětí a je za ně zodpovědná a sluha pečuje o majetek svého pána a je za něj zodpovědný, a tak je každý z vás pastýřem a je zodpovědný za to, oč pečuje.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že každý muslim má ve společnosti nějakou zodpovědnost, kterou musí dodržovat. Imám a emír je zodpovědný za to, čím ho Bůh pověřil, musí hájit zákony lidí, lidi před nepřáteli a také chránit jejich práva. Muž je pověřen, aby živil svoji rodinu, dobře se k ní choval, učil ji a vychovával. Žena je pověřená chránit a pečovat o dům svého manžela a jejich

děti a vychovávat je a je za to zodpovědná. Sluha nebo otrok je zodpovědný za majetek svého pána, aby ho ochraňoval, a také aby mu sloužil. A tak každý pečuje a je zodpovědný za to, co mu bylo dáno do péče.

Poučení z hadíthu:

1. Zodpovědnost v muslimské společnosti je obecná, pro každého tolik, kolik dokáže a za co dokáže být zodpovědný.
2. Velká zodpovědnost ženy, protože má na starosti dům svého manžela a hlavně výchovu dětí.

(5819)

(46) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعتُ من رسول الله صلى الله عليه

وسلم يقول في بيتي هذا: «اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيٍّ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيٍّ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَرَفَقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(46) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že slyšela Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) u ní doma říci: „Bože, tomu, kdo vládne čemukoliv v mé obci a ztěžuje, to také ztěž, a k tomu, kdo vládne čemukoliv v mé obci a je k nim milosrdný, buď milosrdný.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) prosil Boha za to, aby tomu, kdo nějakým způsobem vládne muslimům, ať už je to vládnutí úplné (třeba u panovníka) nebo

částečné (třeba rodiče doma, učitelé ve škole atd.), a jakýmkoliv způsobem jim ztěžuje život a není k nim milosrdný, Bůh oplatil stejným způsobem a vše mu ztížil.

Ale aby tomu, kdo je k nim milosrdný a zjednodušuje jim život, Bůh také zjednodušil všechny jeho záležitosti a byl k němu milosrdný.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost toho, kdo nějakým způsobem vládne muslimům, být k nim milosrdný, jak jen je toho schopený.
2. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek.
3. Míra milosrdenství nebo jeho opaku se měří podle toho, co je nebo není v souladu s Koránem a sunnou.

(5330)

(47) – عن تميم الداري رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ» قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَئِمَّةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(47) – Tamím ad-Dárí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Náboženství je přát si a konat dobro pro druhého (nasiha).” Zeptali se: „Pro koho?” Odpověděl: „Pro Boha, Jeho knihu a Jeho posla, pro vůdce muslimů i pro obyčejné muslimy.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říká, že náboženství stojí na upřímné víře, aby člověk vyplnil, co mu Bůh nařídil, dokonale, bez podvádění a nedostatků.

A když se Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) zeptali, komu mají přát a konat dobro (nasiha), řekl:

Za prvé: Bohu Všemohoucímu, a to tak, že všechny činy budou konat pouze pro Něj, aniž by k Němu přidružovali, a že budou věřit v jedinstvo Jeho panství, božství a vlastností a velebit Ho a vyzývat k víře v Něj.

Za druhé: Jeho knize, což je Vznešený Korán, a to tak, že budou věřit, že je to slovo Boží a Jeho poslední kniha, která zrušila všechna předešlá seslání, a budou ho mít v úctě, správně ho recitovat, řídit se jím, uznají i to, čemu v něm nerozumí, a odmítnou výklady těch, kteří ho překrucují. A budou si z něj brát ponaučení, rozšiřovat ho a vyzývat k jeho čtení.

Za třetí: Jeho proroku Muhammadovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), a to tak, že budou věřit, že je to poslední posel, a že budou věřit tomu, s čím přišel, poslouchat jeho příkazy, vyhýbat se tomu, co zakázal, uctívat Boha jen tím, s čím přišel, respektovat ho, šířit jeho výzvu a zákon a bránit ho před pomluvami.

Za čtvrté: vůdcům muslimů, a to tak, že jim budou pomáhat šířit pravdu, neodporovat jim a poslouchat je v tom, co je v souladu s Boží poslušností.

Za páté: všem obyčejným muslimům, a to tak, že se k nim budou dobře chovat, budou je chránit před ubližováním, budou si pro ně přát dobro a pomáhat jim k dobru a bohabojnosti.

Poučení z hadíthu:

1. Nařízení přát si dobro a konat ho (nasíha) pro všechny.
2. Že přání a konání dobra pro ostatní (nasíha) má v náboženství vysoké postavení.
3. Že náboženství zahrnuje věrouku, slova i činy.
4. Do přání a konání dobra pro ostatní (nasíha) patří očištění duše od napomáhání druhým v podvodu a také tam patří přání dobra.
5. Dobrý způsob, kterým Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) učil: uvedl obecné pravidlo a pak ho rozebral do detailu.
6. Začínat nejdůležitější věci a pokračovat tou méně důležitou, jako Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), který začal nejdříve s přáním a konáním dobra (nasíha) pro Boha, pak pro Jeho knihu, pak pro Jeho Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), pak pro vůdce muslimů a nakonec pro všechny obyčejné muslimy.

(48) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ الْآيَةَ: {هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ، وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ، وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ} [آل عمران: ٧]. قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ سَمَى اللَّهُ، فَاحْذَرُوهُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(48) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) přednesl tento verš: {On je ten, jenž seslal ti Písmo, v němž některé verše jsou pevně stanovené, a ty jsou podstatou Písma, zatímco jiné jsou víceznačné. Ti, v jejichž srdcích je odchýlení, následují to, co je v něm víceznačné, usilující tak o rozkol a snažíce se o svévolný výklad toho; však nezná výklad toho nikdo kromě Boha. Ti však, kdož pevní jsou ve vědění, hovoří: „My v ně jsme uvěřili; vše, co obsahuje, od Pána našeho je!“ A připomínají si to jedině ti, kdož rozmyslem jsou obdařeni.} [Rod ‘Imránův: 7] a poté řekl: „A pokud uvidíš ty, kteří následují, co je v něm víceznačné, tak to jsou ti, o kterých mluvil Bůh, varujte se jich!“

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) přednesl tento verš: {On je ten, jenž seslal ti Písmo, v němž některé verše jsou pevně stanovené, a ty jsou podstatou Písma, zatímco jiné jsou víceznačné. Ti, v jejichž srdcích je odchýlení, následují to, co je v něm víceznačné, usilující tak o rozkol a snažíce se o svévolný výklad toho; však nezná výklad toho nikdo kromě Boha. Ti však, kdož pevní jsou ve vědění, hovoří: „My v ně jsme uvěřili; vše, co obsahuje, od Pána našeho je!“ A připomínají si to jedině ti, kdož rozmyslem jsou obdařeni.} V tomto verši Bůh řekl, že On seslal Svému Proroku Korán, jehož některé verše jsou pochopitelné a jasně ukazují na nějaké nařízení. Ty jsou základem Knihy a hlavním zdrojem při rozdílných názorech. A některé další verše jsou víceznačné, pro některé lidi nepochopitelné a někteří si myslí, že jsou v rozporu s jinými verši. Poté Bůh vysvětlil, jak někteří lidé přistupují k těmto veršům, a řekl, že ti, v jejichž srdcích je odchýlení, vyhledávají verše, které jsou víceznačné, a usilují tak o rozkol a snaží se, aby lidé zbloudili, a také si tyto verše vykládají tak, aby to bylo v souladu s jejich touhami, zatímco ti, kdo jsou pevní ve víře, ví, že to jsou víceznačné verše, a buď je dokáží vysvětlit pomocí jasných veršů, anebo věří a vědí, že tyto verše jsou od Boha, a proto nemohou být v rozporu s jinými verši. A poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl ‘Á’iše, matce věřících, že pokud uvidí ty, kteří vyhledávají víceznačné verše, tak to

jsou ti, o kterých Bůh řekl, že to jsou {Ti, v jejichž srdcích je odchýlení}, a že se jich má varovat a nenaslouchat jim.

Poučení z hadíthu:

1. Arabský výraz muhkam týkající se Koránu má význam jasného textu, který jasně ukazuje na určitý význam nebo nařízení. A arabský výraz mutašábih týkající se Koránu má význam víceznačného textu, který je nejasný a je třeba se nad ním zamyslet pomocí jiných textů, aby byl pochopen jeho význam.
2. Varování před družením se s lidmi, v jejichž srdcích je odchýlení, těmi, kdo přinášejí novoty, a těmi, kdo vytváří rozpory, aby jimi uvedli ostatní v blud a vyvolali v nich pochybnosti.
3. Na konci verše Bůh řekl: {A připomínají si to jedině ti, kdož rozmyslem jsou obdařeni}, což je chvála těch, kdo věří ve všechny verše. Znamená to, že ti, kdo si to neuvědomují a následují své touhy, nejsou nadáni rozmyslem.
4. Vyhledávání víceznačného je příčinou odchýlení srdce.
5. Povinnost vysvětlovat víceznačné verše podle veršů, které mají jasný význam.
6. Bůh učinil některé verše jasné a jiné víceznačné jako zkoušku pro lidi, aby se odlišili ti, kteří upřímně věří, od těch, kteří bloudí.

7. Na existenci víceznačných veršů se ukazuje potřeba a zásluha učenců a také to, že lidský rozum je omezený a podřízený svému Stvořiteli.
8. Velká zásluha těch, kdo jsou pevní ve vědění.
9. Ti, kdo vykládají Korán, mají dva názory na to, kde se ve verši zastavit. Zda na slově {Bůh} u {však nezná výklad toho nikdo kromě Boha. Ti však, kdož pevní jsou ve vědění...} - pak je slovo výklad skutečně v tomto významu a týká se věcí, které zná jen Bůh, jako kdy přijde soudný den, co je to duše atd. Anebo se na slově {Bůh} nezastavovat, pak má verš význam: však nezná výklad toho nikdo kromě Boha a těch, kdož pevní jsou ve vědění... a týká se to věcí, které učenci dokáží vysvětlit podle jasných veršů. Význam tedy znají učenci i Bůh.

(65062)

(49) – عن أبي سعيد الخُدْرِيّ رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى

الله عليه وسلم يقول: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُعَيِّرْهُ يَدَيْهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ

فَلْيَلْسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَيَقُلْ بِهِ، وَذَلِكَ أَوْعَفُ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(49) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Kdo z vás uvidí něco zavrženíhodného, ať to změní rukou, a pokud není schopen, tak jazykem, a pokud není schopen, tak svým srdcem, a to je nejslabší víra.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil napravovat zavrženíhodné věci, tj. vše, co zakázal Bůh a Jeho Posel. Každý podle svých schopností, a tak pokud někdo vidí něco zavrženíhodného, musí se snažit to změnit fyzicky, pokud je toho schopen. Pokud toho není schopen, musí dát najevo nesouhlas aspoň slovy, zakázat tomu, kdo to dělá, aby to dělal, vysvětlit mu špatnost jeho chování a k jaké újmě to vede atd. a vést ho, aby činil dobro. A pokud není schopen ani tohoto, musí tuto věc nenávidět aspoň srdcem a mít pevné přesvědčení, že jakmile bude schopen ji změnit, udělá to. A toto odmítnutí srdcem je nejnižší stupeň při měnění zavrženíhodných věcí.

Poučení z hadíthu:

1. Tento hadíth je základem pro vysvětlování fází napravování zavrženíhodných věcí.
2. Zakazování zavrženíhodného má různé úrovně a záleží na možnostech každého.
3. Zakazování zavrženíhodného je v náboženství důležitá věc, je povinností každého muslima a každý je jím pověřen podle svých schopností.
4. Nařizování vhodného a zakazování zavrženíhodného je součástí víry. A víra se snižuje a zvyšuje.

5. Podmínkou při zakazování zavrženíhodného je, aby člověk měl jistotu, že je tato věc opravdu zavrženíhodná.
6. Podmínkou měnění zavrženíhodných věcí je, aby změna nevedla k ještě horšímu.
7. Zakazování zavrženíhodného má svoje podmínky a způsoby a muslim by se je měl nejdříve naučit.
8. Napravování zavrženíhodného má svou islámskou politiku a je k němu třeba vědění a moudrosti.
9. Pokud člověk neodmítá zavrženíhodné věci svým srdcem, dokazuje to, že má slabou víru.

(65001)

(50) - عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَثَلُ الْقَائِمِ عَلَى حُدُودِ اللَّهِ وَالْوَاقِعِ فِيهَا، كَمَثَلِ قَوْمٍ اسْتَهَمُوا عَلَى سَفِينَةٍ، فَأَصَابَ بَعْضُهُمْ أَعْلَاهَا وَبَعْضُهُمْ أَسْفَلَهَا، فَكَانَ الَّذِينَ فِي أَسْفَلِهَا إِذَا اسْتَقَوْا مِنَ الْمَاءِ مَرُّوا عَلَى مَنْ فَوْقَهُمْ، فَقَالُوا: لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا فِي نَصِيْبِنَا خَرْقًا وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا، فَإِنْ يَتْرَكُوهُمْ وَمَا أَرَادُوا هَلَكُوا جَمِيعًا، وَإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِمْ نَجَّوْا، وَنَجَّوْا جَمِيعًا».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(50) – An-Nu‘mán Ibn Bašír (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Ti, kteří dodržují Boží hranice, a ti, kteří do nich spadli, jsou jako lidé, kteří losovali o místa na lodi a část si vylosovala vršek (palubu) lodi a část spodek a když ti dole chtěli vodu, museli jít přes ty nahore, a tak si řekli: „Kdybychom udělali díru tam, kde jsme, a

neškodili těm nahoře...” A pokud je (ti nahoře) nechají udělat, co chtějí, všichni zahynou a když jim v tom zabrání, všichni budou zachráněni.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) uvedl podobenství těch, kteří dodržují Boží hranice, Boží příkazy a přikazují vhodné a zakazují zavrženíhodné. A podobenství těch, kteří nedodrželi Boží hranice a zanechali přikazování vhodného a zakazování zavrženíhodného, a dopad těchto lidí na záchranu společnosti. A přirovnal je k těm, kteří pluli na lodi a vylosovali si, že část z nich bude nahoře a část dole, a když ti dole chtěli vodu, museli jít přes ty nahoře, a tak si řekli: Kdybychom udělali díru tam dole, kde jsme, abychom neškodili těm nahoře... A pokud je ti nahoře nechají udělat, co chtějí, celá loď se všemi se potopí a všichni zahynou, ale pokud jim v tom zabrání, budou všichni zachráněni.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost přikazování vhodného a zakazování zavrženíhodného pro ochranu společnosti a její záchranu.
2. Ke způsobům vyučování patří dávání podobenství, aby to bylo snadnější k porozumění a pochopení.
3. Pokud je jasný zavrženíhodný čin ponechán bez odmítnutí ostatními, vede to ke škodě všech.

4. Postihnutí celé společnosti je následkem toho, že je těm, kteří konají zavrženíhodné věci, umožněno dělat tyto zkaženosti po celé zemi.
5. Pokud je chování chybné, dobrý úmysl nestačí k jeho nápravě.
6. Zodpovědnost v muslimské společnosti je společná a netýká se pouze jednoho konkrétního člověka.
7. Pokud většina neodmítne hříchy menšiny, bude trpět společně s nimi.
8. Ti, kteří dělají zavrženíhodné věci, je prezentují jako dobré pro společnost, stejně jako pokrytci.

(3341)

(51) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورِ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا، وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ آثَامِ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(51) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo vyzval ke správné cestě, dostane stejnou odměnu jako ti, kteří ho následovali, aniž by jim byla jejich odměna zkrácena. A tomu, kdo vyzval k bludu, se dostane stejného hříchu jako těm, kteří ho následovali, aniž by jim byly jejich hříchy zmenšeny.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že tomu, kdo přivedl a nabádal lidi k cestě, která vede k pravdě a dobru, ať už slovem nebo činem, se dostane stejné odměny jako těm, kteří ho následovali, aniž by jejich odměna byla jakkoliv zmenšena. Zatímco tomu, kdo lidi přivedl a ukázal jim cestu, která vede ke hříchům nebo zakázaným věcem, ať už slovem nebo činem, se dostane stejného hříchu jako těm, kteří ho následovali, aniž by jejich hříchy byly jakkoliv zmenšeny.

Poučení z hadíthu:

1. Velká odměna za vyzývání ke správné cestě, ať už málo nebo hodně, a že se tomu, kdo k ní vyzývá, dostane stejné odměny jako tomu, kdo jeho výzvu následuje. To je nejdokonalejší štědrost Boží a Jeho velkolepá dobrota.
2. Nebezpečí výzvy k bloudění, ať už málo nebo hodně, a že se tomu, kdo to dělá, dostane stejného hříchu jako tomu, kdo ho následuje.
3. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek. Tomu kdo vyzývá k dobru, se dostane stejné odměny jako tomu, kdo ho následuje, a tomu, kdo vyzývá ke hříchu, se dostane stejného trestu jako tomu, kdo ho v tom následuje.
4. Muslim by se měl varovat toho, aby dělal hříchy veřejně před lidmi, protože by ho pak mohli následovat a jemu se dostane hříchu za to, co budou dělat.

(3373)

(52) – عن أبي مسعود الأنصاري رضي الله عنه قال: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي أَبْذِعُ بِي فَاحْمِلْنِي، فَقَالَ: «مَا عِنْدِي»، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا أَدُلُّهُ عَلَى مَنْ يَحْمِلُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(52) – Abú Mas‘úd al-Ansárí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že jeden muž přišel k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a řekl: „Moje jízdní zvíře pošlo, svez mě!“ A on řekl: „Já žádné nemám.“ Nějaký muž řekl: „Posle Boží, já mu ukážu někoho, kdo ho svez.“ A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo dovede někoho k dobru, bude mít stejnou odměnu jako ten, kdo to dobro vykoná.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Jeden muž přišel k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a řekl mu: „Moje jízdní zvíře pošlo a jsem na cestě, dej mi nějaké jiné, které mě svez“, ale Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se mu omluvil, že žádné nemá. A jeden muž, který to slyšel, řekl: „Posle Boží, já mu ukážu někoho, kdo ho svez.“ A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl, že dostane odměnu jako ten, který ho svez, protože ho k němu dovedl.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k ukazování dobra ostatním.

2. Nabádání ke konání dobra je jedna z příčin solidarity a dokonalosti muslimské společnosti.
3. Velká Boží dobrota.
4. Tento hadíth je považován za obecné pravidlo, které zahrnuje jakékoliv konání dobra.
5. Pokud člověk nemůže vyhovět a pomoci druhému, má ho dovést k někomu, kdo mu pomoci může.

(5354)

(53) – عن ابن عُمَرَ رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صَلَّى الله عليه

وسلم: «مَنْ دَسَّبَهُ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

(53) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo se připodobňuje k nějaké skupině lidí, patří mezi ně.” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Abú Dáwúd a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo se připodobňuje k nějaké skupině lidí, třeba k nevěřícím nebo k hříšníkům nebo naopak ke zbožným lidem, tzn. dělá něco, co je pro ně specifické, ať je to uvažování nebo způsob uctívání nebo jejich běžné chování a zvyky, je jedním z nich, protože připodobňování se k někomu vzhledem vede k tomu, že se jim člověk přiblíží i vnitřně. Také pokud se někdo k někomu připodobňuje, znamená to, že je obdivuje, což vede i k tomu, že je má rád, váží si jich atd., což ve výsledku vede k tomu, že se stane jedním z nich navenek i uvnitř.

Poučení z hadíthu:

1. Varování před připodobňováním se k nevěřícím a hříšníkům.
2. Nabádání k připodobňování se ke zbožným a k jejich následování.
3. Připodobňování se k někomu navenek vede ke změně uvnitř.
4. Člověk má hřích podle stupně a druhu připodobňování se.
5. Zákaz připodobňování se k nevěřícím v jejich náboženství a zvycích, co se ale týče ostatních věcí, třeba vzdělání atd., to zakázané není.

(5353)

(54) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(54) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Při Tom, v Jehož rukou je má duše, nikdo z této obce - ani žid, ani křesťan, o mně neuslyší a pak nezemře bez toho, aby uvěřil tomu, s čím jsem byl poslán, aniž by se stal jedním z obyvatel ohně.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přísahá při Bohu, že nikdo z této obce, žid, křesťan ani nikdo jiný, kdo o něm uslyší a ke kterému se dostane Prorokova (ať mu Bůh žehná a dá mír) výzva, nezemře bez neuvěření v ni, aniž by se stal jedním z obyvatel ohně, ve kterém bude věčně.

Poučení z hadíthu:

1. Poselství Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) je obecné pro celý svět a všichni ho musí následovat a také se jím ruší všechna předešlá náboženství a jejich nařízení.
2. Tomu, kdo odmítne proroctví Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), nepomůže, že věří v jiného z ostatních proroků (ať jim všem Bůh žehná).
3. Ten, kdo neuslyší o Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a nedostane se k němu výzva islámu, má omluvu a Bůh o něm rozhodne v budoucím životě.
4. Je možné přijmout islám i těsně před smrtí nebo při těžké nemoci, dokud duše nevyjde z těla.
5. Pokládání židovské nebo křesťanské víry za správnou je považováno za nevíru.
6. Zmínka o židech a křesťanech v hadíthu je upozorněním i na jiná náboženství, protože židé a křesťané mají knihu a pokud to platí pro ně, tím spíše to bude platit pro ty, kteří žádnou knihu nemají. Všichni mají povinnost přijmout islám a poslouchat Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).

(55) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنهما قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَدَاةَ الْعَقَبَةِ وَهُوَ عَلَى نَاقَتِهِ: «الْقُطُّ لِي حَصَى» فَلَقِطْتُ لَهُ سَبْعَ حَصَيَّاتٍ، هُنَّ حَصَى الْحَذَفِ، فَجَعَلَ يَنْفُضُهُنَّ فِي كَفِّهِ وَيَقُولُ: «أَمْثَالُ هَؤُلَاءِ قَارُمُوا» ثُمَّ قَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِيَّاكُمْ وَالْعُلُوفِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْعُلُوفِي الدِّينِ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه والنسائي وأحمد]

(55) – Ibn ‘Abbás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl: Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl dopoledne v den, kdy se kamenuje Džabra al-‘Aqaba, a přitom seděl na své velbloudici: „Najdi mi nějaké kamínky,” a tak jsem mu našel sedm kamíneků, které byly určené k házení (které se vejdou mezi ukazováček a palec), a on jimi začal třást v hrsti a řekl: „Takovými podobnými házejte.” Poté řekl: „Lidé, střežte se přehánění v náboženství, věru, že ty, kteří byli před vámi, zahubilo přehánění v náboženství.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Ibn Mádžah, An-Nasá’í a Ahmad]

Výklad:

Ibn ‘Abbás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že byl s Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) ráno v den oběti, kdy se kamenuje Džamra Al-‘Aqaba, při Pouti na rozloučenou a Prorok mu nařídil, aby mu našel kamínky ke kamenování, a tak mu našel sedm kamíneků o velikosti mezi cizrnou a lískovým oříškem, a Prorok (ať mu Bůh žehná a

dá mír) si je dal do ruky, zatřásl jimi a řekl: Házejte podobně velkými. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před přeháněním a překračováním hranic ve věcech týkajících se náboženství, protože předešlé národy byly zahubeny tím, že přeháněly v náboženství.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz přehánění v náboženství a ukázání, že špatně končí a je příčinou záhuby.
2. Poučení se od předešlých národů, aby se člověk vyvaroval jejich chyb.
3. Nabádání k dodržování sunny a k jejímu následování.

(3395)

(56) – عن عبد الله بن مسعود قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ» قالها ثلاثًا. [صحيح] - [رواه مسلم]

(56) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Zhynuli ti, kteří přehání.“ A řekl to třikrát. [Správný (sahíh)]

- [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že budou mít neúspěch a nezdar ti, kteří přehání v náboženství i v pozemských věcech, ať už svými slovy nebo činy, a překračují míru a to, s čím přišel Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz přehánění a ztěžování v čemkoliv a nabádání k vyvarování se přehánění ve všech věcech, hlavně v uctívání.
2. Snažit se být nejlepší v uctívání je v pořádku, pokud člověk následuje islám.
3. Doporučení potvrzovat důležité věci, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) opakoval tuto důležitou věc třikrát.
4. Milosrdenství a snadnost islámu.

(3420)

(57) – عَنْ عَدِيِّ بْنِ حَاتِمٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْيَهُودُ

مَغْضُوبٌ عَلَيْهِمْ، وَالنَّصَارَى ضُلَّالٌ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(57) – ‘Adí Ibn Hátim (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Židé jsou ti, na které se hněvá, a křesťané jsou ti, kteří bloudí.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho At-Tirmidhí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že na židy se Bůh rozhněval, protože poznali pravdu a nekonali podle ní. A křesťané bloudí, protože konají špatně, aniž by to věděli.

Poučení z hadíthu:

1. Spojení vědění s konáním je záchrana před (Božím) hněvem a blouděním.
2. Varování před cestou židů a křesťanů. Člověk se má řídit přímou cestou, což je islám.
3. Židé i křesťané bloudí a Bůh se na ně hněvá, ale židům je blíže hněv Boží a křesťanům bloudění.

(65061)

(58) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِخَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ، قَالَ: وَعَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(58) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru Ibn al-‘Ás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Bůh zapsal osud celého stvoření padesát tisíc let před tím, než stvořil nebesa a zemi, a Jeho trůn byl na vodě.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh zapsal vše, co se stane každému stvoření do podrobností, jako je život, smrt, obživa a vše ostatní, do ochráněných desek (lawh mahfúz) padesát tisíc let před tím, než stvořil nebesa a zemi. A vše se vyplní tak, jak to Bůh určil. Vše, co existuje, je podle Božího určení a Jeho řízení a cokoliv je

člověku předurčeno, ať špatné nebo dobré, se mu stane a cokoliv, co člověku není určeno, se mu nestane.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost věřit v osud a předurčení.
2. Osud je, že Bůh zná každou věc, zapsal ji, stvořil ji, řídí ji a přeje si ji.
3. Víra v to, že osud byl zapsán dříve, než byla stvořena nebesa a země, vede ke spokojenosti a odevzdání se.
4. Trůn Milosrdného byl na vodě, dříve než byla stvořena nebesa a země.

(65038)

(59) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ: «أَنَّ خَلْقَ أَحَدِكُمْ يُجْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً، ثُمَّ يَكُونُ عَلَقَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يُنْعَثُ إِلَيْهِ الْمَلَكُ، فَيُؤَدُّ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ، فَيَكْتُبُ: رِزْقَهُ وَأَجَلَهُ وَعَمَلَهُ وَشَقِيٌّ أَمْ سَعِيدٌ، ثُمَّ يَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ، فَإِنْ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُ النَّارَ، وَإِنْ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(59) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) a on je

pravdomluvný, kterému se věří, nám vyprávěl: „Stvoření každého z vás probíhá v břiše jeho matky po čtyřicet dní nebo čtyřicet nocí, poté se na stejnou dobu stane kapkou přilnavou a poté se na stejnou dobu stane rozzvýkanou hmotou a poté je k němu vyslán anděl a vnukne mu čtyři slova, která jsou zapsána: jeho obživu, délku jeho života, jeho činy a zda bude šťastný, nebo nešťastný, a poté mu bude vdechnuta duše. Věřu, že někdo z vás bude konat činy obyvatel ráje, až bude mezi ním a nimi pouze vzdálenost paže, ale předhoní ho, co je mu psáno, a dopustí se činů obyvatel ohně a vstoupí do ohně. A někdo z vás bude konat činy obyvatel ohně, až bude mezi ním a nimi pouze vzdálenost paže, ale předhoní ho, co je mu psáno, a vykoná činy obyvatel ráje a vstoupí do ráje.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Ibn Mas‘úd řekl: Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) nám vyprávěl a on je pravdomluvný, v tom, co říká, a je ten, komu se věří, protože to Bůh potvrdil. A řekl: Stvoření každého z vás, v originále „spojení stvoření,” což znamená, že sperma muže se spojí s vajíčkem ženy, probíhá v břiše matky a po čtyřicet dní je to „kapka” (nutfa). Poté se z něj na čtyřicet dní stane kapka přilnavá, která vypadá jako kus krve přilepený ke stěně dělohy. Poté se z něj na dalších čtyřicet dní stane „rozzvýkaná hmota,” což je kousek masa podobný rozzvýkané žvýkačce. Po těchto čtyřiceti dnech k němu Bůh pošle anděla, aby mu vdechnul duši. A pak bude andělovi

nařízeno, aby zapsal čtyři věci: jeho obživu, tj. kolik dobra se mu v životě dostane, délku jeho života v pozemském životě, jaké budou jeho skutky a zda bude šťastný (konat dobro), nebo nešťastný (konat zlo). Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že někdo z lidí bude konat činy obyvatel ráje, tj. že bude navenek vypadat, že dělá dobré skutky, až bude mezi ním a nimi pouze vzdálenost paže, ale předhoní ho osud a co je mu psáno a dopustí se činů obyvatel ohně. Budou to jeho poslední skutky, a tak vstoupí do ohně, protože podmínkou přijetí skutků je, aby na nich člověk vytrval. A jiný člověk bude konat činy obyvatel ohně, až bude mezi ním a nimi pouze vzdálenost paže, ale předhoní ho osud a co je mu psáno a vykoná činy obyvatel ráje a vstoupí do ráje.

Poučení z hadíthu:

1. Všechny věci spějí na konci k tomu, co bylo předurčeno a souzeno.
2. Varování před vnějším zdáním skutků, protože budou posuzovány podle svého konce.

(65037)

(60) – عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «الْحُجَّةُ

أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهِ، وَالتَّارُ مِثْلُ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(60) – Ibn Mas‘ūd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Ráj je člověku blíže než tkanička jeho boty a oheň také.“

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ráj a oheň jsou člověku tak blízko jako tkanička (nebo podrážka) jeho boty, protože buď dělá dobrý skutek, za který půjde do ráje, nebo hřeší a půjde do ohně.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k děláni dobra, i kdyby ho bylo málo, a varování před tím činit zlo, i kdyby ho bylo jen málo.
2. V životě muslima musí být jak naděje v milosrdenství Boží, tak strach před ohněm, a měl by neustále prosit Boha, aby ho upevnil v pravdě, aby z ní nesešel a aby na sebe nebyl pyšný.

(3581)

(61) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(61) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Oheň je zahalen touhou a ráj je zahalen věcmi, které člověk nemá rád.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárij]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že oheň je zahalen touhou, tzn. vším, po čem člověk touží ze zakázaných věcí i z nedodržování povinností. Kdo tuto touhu bude následovat, zaslouží si oheň. A ráj je zahalen věcmi, které člověk nemá rád, například dodržování

povinností, vyhýbání se zakázanému a hříchům atd. Pokud člověk v těchto věcech přemůže sám sebe, zaslouží si ráj.

Poučení z hadíthu:

1. Jednou z příčin, proč člověk následuje touhy, je, že satan tyto věci zkrášluje, a tak jim člověk snadno propadne.
2. Nařízení vyhýbat se zakázaným touhám, protože to je cesta do ohně. A být trpělivý a přemoci sám sebe ve věcech, které člověk nemá rád, protože to je cesta do ráje.
3. Velká odměna za překonávání sebe sama a snažení se co nejvíce uctívat Boha a za trpělivost a snahu při těžkostech, které doprovází konání dobrých skutků.

(3702)

(62) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ وَالتَّارَ أَرْسَلَ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الْجَنَّةِ، فَقَالَ: انْظُرِي إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَّرَ إِلَيْهَا فَرَجَعَ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: أَذْهَبَ إِلَيْهَا فَأَنْظُرَ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَّرَ إِلَيْهَا، فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. قَالَ: أَذْهَبَ فَأَنْظُرَ إِلَى التَّارِ وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَّرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ يَرْكَبُ بَعْضُهَا بَعْضًا، فَرَجَعَ فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَقَالَ: ارْجِعْ فَأَنْظُرِي إِلَيْهَا. فَتَنَظَّرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَرَجَعَ وَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَنْجُو مِنْهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(62) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Když Bůh stvořil ráj a peklo, vyslal Gabriela (mír s ním) do ráje

a řekl: „Podívej se do něj a na to, co jsem připravil pro jeho obyvatele.” A tak se tam podíval, vrátil se a řekl: „Při Tvé moci, nikdo o něm neuslyší, aniž by tam vstoupil.” A pak Bůh vydá nařízení, ráj obklopí nenáviděné věci a řekne: „Podívej se do něj a na to, co jsem připravil pro jeho obyvatele.” A tak se tam podívá, uvidí okolo něj nenáviděné věci, a tak řekne: „Při Tvé moci, bojím se, že tam nikdo nevstoupí.” A Bůh řekne: „Běž se podívat do pekla a na to, co jsem připravil pro jeho obyvatele.” A tak se tam podívá, uvidí obrovské utrpení a vrátí se a řekne: „Při Tvé moci, tam nikdo nevstoupí.” A Bůh vydá nařízení a obklopí peklo touhami a řekne: „Vrat' se a podívej se tam.” A tak se tam podívá, uvidí peklo obklopené touhami a vrátí se a řekne: „Při Tvé moci, bojím se, že se z něj nikdo nezachrání a vstoupí tam.””

[Dobrý (hasan)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, An-Nasá'í]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že když Bůh stvořil ráj a peklo, řekl Gabrielovi (mír s ním): Běž do ráje a podívej se do něj, a tak šel, podíval se a pak se vrátil a řekl: Pane, při Tvé moci, nikdo neuslyší o něm a o tom, co je tam za dobro, blaho a užívání, aniž by si přál tam vstoupit a konal všechno, aby se tam dostal. Potom Bůh obklopil ráj těžkými a nenáviděnými věcmi, jako je dodržování příkazů a vyhýbání se zakázaným věcem, a kdo se chce do ráje dostat, musí tyto těžké a nenáviděné věci překonat. A poté, co Bůh obklopil ráj nenáviděnými věcmi, řekl: Gabrieli, běž a podívej se do ráje.

A on šel, podíval se, vrátil se a řekl: Pane, při Tvé moci, bojím se, že tam nikdo nevstoupí kvůli těmto těžkostem, které mu budou stát v cestě. A když Bůh stvořil peklo, řekl: Gabrieli, běž a podívej se do něj! A on šel, podíval se a pak se vrátil se a řekl: Pane, při Tvé moci, nikdo neuslyší o něm a o tom, co je tam za utrpení, zlo a bolest, aniž by se bál tam vstoupit a vyvaroval se všeho, aby se tam nedostal. Potom Bůh obklopil peklo touhami a užíváním si a pak řekl: Gabrieli, běž a podívej se tam! A Gabriel tam šel, podíval se tam, vrátil se a řekl: Pane, při Tvé moci, bojím se, že se před ním nikdo nezachrání kvůli těmto touhám a krásným věcem, které jsou okolo něj.

Poučení z hadíthu:

1. Víra v to, že ráj i peklo už existují.
2. Povinnost věřit ve skryté věci a ve vše, co řekl Bůh a Jeho Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír).
3. Důležitost vytrvat a vydržet těžké a nenáviděné věci, které vedou do ráje.
4. Důležitost vyhnout se zakázaným věcem, protože jsou cestou do pekla.
5. To, že ráj je obklopen těžkostmi a peklo je obklopeno touhami, je zkouška na tomto světě.
6. Cesta do ráje je těžká a obtížná a vyžaduje vytrvalost, těžkosti a víru, zatímco cesta do pekla je plná touhy a užívání si v tomto světě.

(65034)

(63) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً. قَالَ: «فُضِّلَتْ عَلَيْهِنَّ بِتِسْعَةٍ وَبِثْنَيْنِ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلُ حَرِّهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(63) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Váš oheň je pouze jednou ze sedmdesáti částí pekelného ohně.“ Řekli: „Posle Boží, a když to dostačuje?“ A on odpověděl: „Byl zvětšen o šedesát devět částí, každá z nich je stejně horká.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pozemský oheň je pouze jednou ze sedmdesáti částí pekelného ohně. Oheň v budoucím životě pálí o šedesát devět částí více než oheň v pozemském životě a každá tato část je stejně horká jako pozemský oheň. Řekli: Posle Boží, pozemský oheň byl dostačující k utrpení toho, kdo do něj vstoupil. A on řekl: Pekelný oheň je zvětšen o šedesát devět částí, z nichž každá je stejně horká jako pozemský oheň.

Poučení z hadíthu:

1. Varování před ohněm, aby se lidé vyvarovali činů, které do něj vedou.
2. Velikost pekelného ohně, jeho vysoká teplota a utrpení v něm.

(65036)

(64) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «يَقْبِضُ اللَّهُ الْأَرْضَ، وَيَطْوِي السَّمَوَاتِ بِيَمِينِهِ، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا الْمَلِكُ، أَيَنْ مَلُوكِ الْأَرْضِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(64) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Bůh vezme do hrsti zemi a svine nebesa pravou rukou a poté řekne: „Já jsem Vládce, kde jsou vládci země?“”
[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) oznámil, že Všemohoucí Bůh v soudný den vezme zemi do hrsti a svine nebesa jedno po druhém pravou rukou a zničí je a poté řekne: Já jsem Vládce, kde jsou vládci země?

Poučení z hadíthu:

1. Připomenutí, že všechno království patří Bohu a je věčné, na rozdíl od království někoho jiného, které jednou skončí.
2. Velkolepost Boží, Jeho obrovská moc a panství a dokonalé království.

(65028)

(65) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَقَدْ سَرَتْ سَهْوَةً لِي بِقِرَامٍ فِيهِ تَمَائِيلٌ، فَلَمَّا رَأَاهُ هَتَكَهُ وَتَلَوْنَ وَجْهَهُ وَقَالَ: «يَا عَائِشَةُ، أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يُضَاهَوْنَ بِخَلْقِ اللَّهِ» قَالَتْ عَائِشَةُ: «فَقَطَعْنَاهُ فَجَعَلْنَا مِنْهُ وَسَادَةً أَوْ وَسَادَتَيْنِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(65) – ‘Á’iša, matka věřících (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) ke mně vstoupil a já jsem pověsila doma závěs, na kterém byla zpodobnění. Když ho viděl, strhl ho, jeho obličej změnil barvu a řekl: „‘Á’išo, největší trest budou mít u Boha v soudný den ti lidé, kteří napodobují stvoření Boha.”” A ‘Á’iša vyprávěla: „A tak jsme ho rozstříhali a udělali z něj jeden nebo dva polštáře.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vstoupil do domu ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen) a viděl, že přehodila závěs přes malou truhlu, do které se dávají různé věci. Na tomto závěsu byly obrazy živých bytostí, a tak se Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) změnila barva v obličej, jak se rozzlobil, strhl ten závěs a řekl: Největší trest budou mít u Boha v soudný den ti lidé, kteří napodobují svými obrazy stvoření Boha. A ‘Á’iša vyprávěla: a tak jsme z něj udělali polštář nebo dva polštáře.

Poučení z hadíthu:

1. Odmítat zavrženíhodné věci hned, když je člověk vidí, a nečekat na později, leda by to v tom byl větší neprospěch a škoda.
2. Trest v soudný den bude mít různé úrovně podle velikosti hříchu.
3. Zobrazovat živé tvory patří mezi největší hříchy.
4. Jedno z moudrých zákazů zobrazování je zákaz napodobování Božího stvoření, ať už to ten, kdo zobrazuje, zamýšlel, nebo ne.
5. Islámský zákon ochraňuje majetek i tak, že z něj využije vše ostatní kromě zakázaného.
6. Zákaz zobrazovat živé tvory jakýmkoliv způsobem, i kdyby to bylo uděláno profesionálně.

(5931)

(66) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَيُوشَكَّنَ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا مُقْسِطًا، فَيَكْسِرَ الصَّلِيبَ، وَيَقْتُلَ الْخَنَزِيرَ، وَيَضَعَ الْحِزْيَةَ، وَيَفِيضَ الْمَالَ حَتَّى لَا يَقْبَلَهُ أَحَدٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(66) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Při

Tom, v Jehož rukou je má duše, přiblížil se čas, kdy mezi vás sestoupí syn Marie se spravedlivou vládou a rozlomí kříž, zabije prase a zavede daň (džizja) a bude tolik peněz, že o ně nikdo nebude mít zájem.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přísahal, že se přiblížil čas, kdy sestoupí syn Marie, aby vládl mezi lidmi spravedlivě podle šarí‘y. A že zlomí kříž, který uctívají křesťané. A že Ježíš (mír s ním) zabije prase. A že určí daň (džizja) a všichni lidé přijmou islám. A že bude tolik bohatství, že ho lidé budou odmítat, protože ho budou mít tolik, že ho nebudou potřebovat, a že bude sesláno mnoho požehnání a dobra.

Poučení z hadíthu:

1. Potvrzení, že Ježíš (mír s ním) přijde na konci světa a že to je jedno ze znamení Hodiny (soudného dne).
2. Zákon Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebude už zrušen žádným jiným.
3. Na konci světa bude mnoho požehnání v majetku a lidé ho nebudou chtít.
4. Radostná zvěst, že islámské náboženství bude až do soudného dne, protože Ježíš (mír s ním) bude podle něj vládnout.

(65025)

(67) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمِّهِ: «قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»، قَالَ: لَوْلَا أَنْ تُعَيِّرَنِي فُرَيْشٌ، يَقُولُونَ: إِنَّمَا حَمَلَهُ عَلَى ذَلِكَ الْجُرْعُ لَأَفَرَرْتُ بِهَا عَيْنَكَ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحَبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ} [القصص: ٥٦]. [صحيح] - [رواه مسلم]

(67) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl svému strýci: „Řekni: „Není boha kromě Boha,” a já ti je (tato slova) dosvědčím v soudný den.” A on řekl: „Kdyby mě Qurajšovci neuráželi a neříkali: „Udělal to, protože se bál,” tak bych jimi svlačil tvé oči.” A tehdy Bůh seslal: {Nemůžeš vést ty, které bys rád vedl, avšak Bůh, ten vede, koho chce.} [Příběh: 56] [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) žádal svého strýce Abú Táliba, když ležel na smrtelné posteli, aby vyslovil šahádu (vyznání, že není boha kromě Boha), aby se za něj díky ní přimluvil v soudný den a dosvědčil mu, že je muslim, ale on odmítnul, protože se bál, že ho Qurajšovci budou urážet a budou o něm říkat, že přijal islám, protože se bál smrti a byl slabý. A řekl Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), že kdyby toho nebylo, tak by přijal islám a udělal by mu tím radost. A pak Bůh seslal verš, který dokazuje, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nemůže přivést k islámu, koho by rád, ale že jen Bůh může přivést k islámu,

koho On chce, a že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) pouze poskytuje důkazy a vedení a vyzývá k islámu.

Poučení z hadíthu:

1. Člověk by neměl opouštět pravdu ze strachu před lidmi.
2. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) pouze poskytuje důkazy a vedení a vyzývá k islámu.
3. Povolení navštívit nemocného nevěřícího, aby byl pozván k islámu.
4. Snaha Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyzývat k Všemohoucímu Bohu za všech okolností.

(65069)

(68) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ، مَأْوُهُ أَبْيَضُ مِنَ اللَّبَنِ، وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ، وَكِبْرَانُهُ كُنُجُومِ السَّمَاءِ، مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْلَمُ أَبَدًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(68) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Moje nádrž (hawd) je dlouhá jako délka cestování po celý měsíc, voda v ní je bělejší než mléko, její vůně je krásnější než mošus, jejích pohárů je jako hvězd na nebi a kdo se z ní napije, již nikdy nepocítí žízeň.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že v soudný den mu bude patřit nádrž (hawd), jejíž délka i šířka bude tak velká, jako je dlouhá cesta, po které se jde měsíc, její

voda bude bělejší než mléko, její vůně bude krásnější než vůně mošusu a třpyt jejích pohárů, kterých je mnoho, bude jako třpyt hvězd na nebi. A kdo se z této nádrže těmito poháry napije, už nikdy nepocítí žízeň.

Poučení z hadíthu:

1. Hawd Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) je velká nádrž plná vody, ke které budou věřící chodit v soudný den.
2. Blaženost toho, kdo se napije z této nádrže, spočívá v tom, že již nikdy nepocítí žízeň.

(65030)

(69) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُؤْتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشٍ أَمْلَحَ، فَيُنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَوْهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَوْهُ، فَيُذْبِحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: {وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ} [مريم: 39]، وَهَؤُلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ} [مريم: 39]». [صحيح] - [متفق عليه]

(69) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Smrt bude přivedena v podobě černobílého berana a bude zvoláno: „Obyvatelé ráje!“

a oni natáhnou krk, podívají se a bude jim řečeno: „Víte, co to je?” Řeknou: „Ano, to je smrt,” a všichni ji poznají. A bude zvoláno: „Obyvatelé ohně!” a oni natáhnou krk, podívají se a bude jim řečeno: „Víte, co to je?” A oni řeknou: „Ano, to je smrt,” a všichni ji poznají. Pak bude (ten beran) podřezán a bude řečeno: „Obyvatelé ráje, bude jen věčnost a žádná smrt, obyvatelé ohně, bude jen věčnost a žádná smrt.”” A poté zarecitoval: „{Varuj je přede dnem nářku, kdy věc bude rozhodnuta, zatímco oni dnes lhostejni jsou} [Marie: 39], a tito jsou v nevědomosti lidí pozemského života {a nevěří!} [Marie: 39].” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že v soudný den bude přivedena smrt v podobě černobílého berana a bude zvoláno: Obyvatelé ráje! A oni natáhnou krk, zvednou hlavu a podívají se a bude jim řečeno: Víte, co to je? A oni odpoví: Ano, to je smrt. A všichni ji už viděli a poznali. A bude zvoláno: Obyvatelé ohně! A oni natáhnou krk, zvednou hlavu a podívají se a bude jim řečeno: Víte, co to je? A oni odpoví: Ano, to je smrt. A všichni ji už viděli a poznali. Pak bude tento beran podřezán a bude zvoláno: Obyvatelé ráje, bude jen věčnost a žádná smrt a obyvatelé ohně, bude jen věčnost a žádná smrt. A to proto, aby věřící měli ještě větší blahobyť a nevěřící ještě větší trest. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zarecitoval: {Varuj je přede dnem nářku, kdy věc bude rozhodnuta,

zatímco oni dnes lhostejni jsou}. V soudný den bude rozsouzeno mezi obyvateli ráje a obyvateli ohně a každý z nich vstoupí tam, kam směřoval, a bude tam věčně. Proto bude smutný, kdo konal špatné, a bude litovat, že nekonal dobré, a kdo konal málo, si bude přát, aby byl vykonal více.

Poučení z hadíthu:

1. V budoucím životě bude člověk už navěky buď v ráji, nebo v ohni.
2. Velké varování před hrůzami soudného dne a že to je den litování.
3. Obyvatelé ráje budou věčně šťastní a obyvatelé ohně budou věčně nešťastní.

(65035)

(70) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: إنه سمع نبي الله صلى الله عليه وسلم يقول: «لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(70) – ‘Umar Ibn al-Chattáb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Kdybyste se spolehli na Boha správným spolehnutím, ušetřil by vám obživu stejně, jako ji ušetřuje ptákům: ráno vylétají s prázdnými břichy a večer se vrací s plnými.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nás nabádá k tomu, abychom se plně spolehli na Boha, co se týče našeho

prospěchu a škody, protože nikdo kromě Všemohoucího Boha nám nemůže nic dát nebo vzít nebo prospět anebo uškodit. A nabádá nás, abychom hledali příčiny, které vedou k prospěchu nebo k zabránění škody, společně se spolehnutím se na Boha. Pokud to budeme dělat, Bůh nám uštedří obživu stejně jako ptákům, kteří ráno vylétají hladoví s prázdnými břichy a večer se vrací s plnými. A to, že ptáci vylétají, je považováno za příčinu, která vede k obživě, tzn. že jen líně nečekají na obživu.

Poučení z hadíthu:

1. Spoléhání se na Boha je záslužné a je to největší příčina, která vede k obživě.
2. Spoléhání se na Boha není v rozporu s konáním příčin, protože v hadíthu se říká, že skutečné spoléhání není v rozporu s tím, že se ráno vychází hledat obživu a večer se pak navrací.
3. Starost islámského zákona (šarí‘a) o činy srdce, protože spoléhání se patří mezi činy srdce.
4. Řídit se pouze příčinami a následky je nedostatek ve víře a neřídit se příčinami vůbec je nedostek rozumu.

(4721)

(71) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُسَلِّمُ الرَّاَكِبُ عَلَى الْمَاشِي، وَالْمَاشِي عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ». وَلِلْبُخَارِيِّ: «يُسَلِّمُ الصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ، وَالْمَارُّ عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(71) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Ať pozdraví jezdec pěšího, pěší sedícího a menší počet větší.“ [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) poučil o etiketě islámského pozdravu, který zní: „As-salámu alajkum wa rahmatulláhi wa barakátuh.“ A tak by měl mladší zdravit jako první staršího, jezdec pěšího, pěší sedícího a menší počet lidí větší počet.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení zdravit způsobem, jaký je uveden v hadíthu, ale když pozdraví jako první pěší jezdce atd. je to povolené, je však lepší dělat to tak, jak je uvedeno v hadíthu.
2. Zdravení způsobem uvedeným v hadíthu je jednou z příčin lásky a náklonnosti mezi lidmi.
3. Pokud jsou všichni na stejné úrovni, je nejlepším z nich ten, kdo pozdraví jako první.

4. Dokonalost islámského zákona, který vysvětluje všechno, co lidé potřebují.
5. Důležitost učení se etice a dávání každému jeho práva.

(4243)

(72) - عن أبي ذر رضي الله عنه: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا رَوَى عَنِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: «يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي، وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا، فَلَا تَظَالُمُوا، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ جَائِعٌ إِلَّا مَنْ أَطْعَمْتُهُ، فَاسْتَطْعِمُونِي أَطْعِمَكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ عَارٍ إِلَّا مَنْ كَسَوْتُهُ، فَاسْتَكَسُونِي أَكْسِكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا صَرِيَّ فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَتَقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ قَامُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّمَا هِيَ أَعْمَالُكُمْ أَحْصِيهَا لَكُمْ ثُمَّ أَوْفِيكُمْ بِهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْرًا فَلْيَحْمَدِ اللَّهَ، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا يَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(72) – Abú Dharr (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh pravil: „Služebníci moji, věru, že jsem si zakázal páchat křivdu a učinil jsem ji zakázanou mezi vámi, a

tak si vzájemně nekřivdíte. Služebníci moji, všichni bloudíte kromě toho, koho jsem uvedl na správnou cestu, a tak mě o to žádejte a já vás uvedu na správnou cestu. Služebníci moji, všichni jste hladoví kromě toho, koho jsem nakrmil, a tak mě žádejte o jídlo a já vás nakrmím. Služebníci moji, všichni jste nazí kromě toho, koho jsem ošatil, a tak mě žádejte o oděv a já vás ošatím. Služebníci moji, věru, že děláte špatnosti ve dne a v noci, ale já odpouštím všechny hříchy, a tak mě žádejte o odpuštění a já vám odpustím. Služebníci moji, věru, že nedosáhnete mého poškození a nemůžete mi uškodit ani nedosáhnete mého prospěchu a nemůžete mi prospět. Služebníci moji, kdyby první i poslední z vás, z lidí i džinů, byli nejbohabojnějšího srdce jednoho z vás, nezvýšilo by to nic z mého království. Služebníci moji, kdyby první i poslední z vás, z lidí i džinů, byli nejhršíšnějšího srdce jednoho z vás, nezmenšilo by to nic z mého království. Služebníci moji, kdybyste první i poslední z vás, z lidí i džinů, stáli na jednom místě a každý z vás mě o něco požádal a já bych mu to dal, nezmenšilo by se to, co vlastním, leda jako když namočí jehlu do moře. Služebníci moji, věru, že vám zúčtuji vaše činy a poté vás za ně odplatím, a tak ten, kdo nalezne dobro, ať chválí Boha, a ten, kdo nalezne zlo, ať kárá jen sám sebe.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh pravil, že sám Sobě zakázal páchat křivdy a také učinil páchání křivdy zakázané mezi Svým stvořením, a tak nikdo nikomu nesmí křivdit. A že všichni lidé zbloudí ze správné cesty kromě toho, koho Bůh uvede na správnou cestu, a toho, kdo Boha o ni požádá, Bůh uvede na správnou cestu. A že všichni lidé potřebují Boha ve všech svých potřebách a tomu, kdo Boha o nějakou poprosí, ji Bůh dostatečně naplní. A že hřeší ve dne i v noci, ale Bůh jejich hříchy skrývá a odpouští, pokud ho poprosí o odpuštění. A že nedokáže Bohu ničím prospět ani mu uškodit. A kdyby všichni byli nejbohabojnějšího srdce jednoho z nich, nezvýšila by jejich bohabojnost nic z Božího království. A kdyby všichni byli nejhříšnějšího srdce jednoho z nich, nezmenšila by jejich hříšnost nic z Božího království, protože jsou před Bohem slabí a chudí a potřebují Ho v každé situaci, místě i čase, zatímco Bůh je bohatý. A že kdyby první i poslední z lidí i džinů stáli na jednom místě a každý z nich požádal o něco Boha a On mu to dal, nezmenšilo by to nic z toho, co Bůh vlastní, stejně jako když namočí jehlu do moře a pak ji vyndá, z moře nic neubude. A to proto, že Bůh vlastní dokonalé bohatství.

A že Bůh zapisuje činy Svých služebníků a účtuje jim je a poté je za ně v soudný den odplatí a ten, kdo nalezne dobro, ať chválí Boha za to, že Ho poslouchal, a ten, kdo nalezne zlo, ať kárá jen svoji duši, která nabádá ke špatnostem a dovedla ho ke ztrátě.

Poučení z hadíthu:

1. Tento hadíth patří mezi hadíthy, které Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vypráví o Bohu, říká se jim hadíth al-qudsí (svatý) nebo Božský. Tento hadíth má význam i formu přímo od Boha, ale liší se od Koránu tím, že se nerecituje, není nutné být kvůli němu očištěn atd.
2. Co lidé získají z vědění nebo vedení ke správné cestě, je pouze proto, že je Bůh vedl a naučil je to.
3. Cokoliv dobrého se člověku dostane, pochází od Boha, a cokoliv se mu stane špatného, pochází od něho samého a jeho touhy.
4. Kdo dobře dopadl, dopadl tak s pomocí Boží a Bůh ho za to odmění, a proto Mu patří veškerá chvála, ale kdo dopadne špatně, může kárat jen sám sebe.

(4810)

(73) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

قَالَ: «اتَّقُوا الظُّلْمَ، فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَاتَّقُوا الشُّحَّ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ

قَبْلَكُمْ، حَمَلَهُمْ عَلَى أَنْ سَفَكُوا دِمَاءَهُمْ وَاسْتَحَلُّوا تَحَارِمَهُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(73) – Džábir Ibn ‘Abdulláh (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Varujte se křivd, protože křivdy jsou v soudný den temnotami, a varujte se lakoty, protože lakota zahubila ty, kteří byli před vámi, vedla je k prolévání krve a povolení zakázaného.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před pácháním křivd, kam patří křivdění jiným lidem, sám sobě i vůči Božímu právu. Křivda je, když člověk nedává práva těm, komu náleží. A tím, že křivda je v soudný den temnotami, se myslí, že kdo ji páchal, zažije velký strach, zděšení a trest. A zakázal lakotu, do které spadá i opomíjení majetkových práv a přílišná péče a starost o tento pozemský svět. A tento druh křivdy zahubil národy, které byly před námi, protože je vedl k vzájemnému zabíjení a povolování toho, co Bůh zakázal.

Poučení z hadíthu:

1. Dávání majetku a pomáhání bratrům patří mezi prostředky, které vedou k jednotě a lásce.
2. Lakota vede ke hříchům a hanebnostem.
3. Brát si ponaučení z předešlých národů.

(5787)

(74) – عن أبي موسى رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«إِنَّ اللَّهَ لَيُنِيبِي لِلظَّالِمِ، حَتَّى إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ» قَالَ: ثُمَّ قَرَأَ: «وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ

إِذَا أَخَذَ الْفَرْسَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ» [هود: ١٠٢] [صحيح] - [متفق عليه]

(74) – Abú Músá (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že Bůh počká tomu, kdo páchá křivdy, ale když se ho zmocní, už ho nepustí,” a pak recitoval: „{Takový je zásah Pána tvého, když města zasahuje, jež nespravedlivá

jsou. A zásah Jeho věru bolestný je a prudký!} [Húd: 102}]” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před setrváním v páchání křivd, jako je dopouštění se hříchů, přidružování a křivdění lidem, protože Bůh takovému člověku počká, prodlouží mu věk a nespěchá s trestem, ale pokud se nebude kát, zmocní se ho za křivdy, které páchal, a už ho nepustí.

Proto Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) recitoval: {Takový je zásah Pána tvého, když města zasahuje, jež nespravedlivá jsou. A zásah Jeho věru bolestný je a prudký!} [Húd: 102]

Poučení z hadíthu:

1. Rozumný člověk by měl spěchat s pokáním, protože pokud bude v páchání křivd pokračovat, není v bezpečí před Boží lstí.
2. Boží odklad a nespěhání s trestem těm, kdo páchají křivdy, je proto, aby jim trest byl zvýšen, pokud se nebudou kát.
3. Páchání křivd je příčinou Božího trestu národům.
4. Pokud Bůh zahubil nějakou vesnici, ve které byli zbožní lidé, tito zbožní lidé budou vzkříšeni tak, jak zemřeli, jako zbožní, a tento Boží trest jim neuškodí.

(5811)

(75) - عن ابن عباس رضي الله عنهما عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فِيمَا يَرَوِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ
بَيَّنَّ ذَلِكَ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ
هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَى
أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً،
فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(75) – Ibn ‘Abbás (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl o Všemohoucím Bohu: „Bůh určil dobré a špatné skutky a vysvětlil je. A kdo se chystá udělat dobrý skutek, ale neudělá ho, tomu Bůh zapíše celý tento dobrý skutek (jako by ho udělal), a pokud se chystá ho udělat a udělá ho, Bůh mu ho zapíše jako deset dobrých skutků až 700násobně či více. A tomu, kdo se chystá udělat špatný skutek, ale neudělá ho, Bůh zapíše jeden celý dobrý skutek, ale pokud ho bude chtít udělat a udělá ho, Bůh mu ho zapíše jako jeden špatný skutek.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětluje, že Bůh určil dobré a špatné skutky a pak vysvětlil andělům, jak je mají zapsat:

Kdo chce a pevně se rozhodne udělat dobrý skutek, bude mu to zapsáno jako jeden dobrý skutek, i kdyby ho neudělal, a pokud ho udělá, bude mu to zapsáno jako deset dobrých skutků až 700násobně či více, podle jeho úmyslu, upřímnosti a toho, jak velký prospěch z tohoto skutku je.

Tomu, kdo chce a pevně se rozhodne udělat špatný skutek, ale neudělá ho kvůli Bohu, bude zapsán jeden dobrý skutek. Pokud ho ale neudělá proto, že zapomene, aniž by udělal něco, co k tomu špatnému skutku vede, nebude mu zapsáno nic. A pokud ho neudělá proto, že toho nebude schopný, pak mu bude zapsáno to, co zamýšlel. A pokud ho udělá, bude mu to zapsáno jako jeden špatný skutek.

Poučení z hadíthu:

1. Ukázání velké Boží milosti této obci, kdy jejich dobré skutky budou navýšeny, na rozdíl od špatných skutků.
2. Důležitost úmyslu v konání činů a jeho plody.
3. Velká Boží milost a dobro, když tomu, kdo se chystá udělat dobrý skutek, ale neudělá ho, přesto bude zapsán jeden dobrý skutek za jeho úmysl.

(76) – عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَتُؤَاخَذُ بِمَا عَمِلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخَذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(76) – Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Jeden muž řekl: „Posle Boží, budeme trestáni za to, co jsme dělali v džáhilíji (před islámem)?“ A on odpověděl: „Kdo se stane dobrým muslimem, nebude trestán za to, co dělal v džáhilíji, ale kdo jako muslim udělá špatné, bude trestán za první i poslední.“” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal velké dobro a prospěch přijetí islámu. A že ten, kdo přestoupí na islám a bude dobrým a upřímným muslimem, nebude trestán za svoje hříchy před islámem. Ale ten, kdo se dopustí špatného, například bude pokrytcem nebo odpadne od islámu, bude trestán za hříchy před islámem i v islámu.

Poučení z hadíthu:

1. Starost sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) a jejich strach z věcí, které dělali před islámem.
2. Nabádání k vytrvání v islámu.
3. Velké dobro a prospěch vstoupení do islámu a že to maže všechny špatné činy před tím.

4. Odpadlík a pokrytec bude trestán za všechny špatné činy, které konal před islámem i v islámu.

(65002)

(77) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ نَاسًا مِنْ أَهْلِ الشِّرْكِ، كَانُوا قَدْ قَتَلُوا وَأَكْثَرُوا، وَزَنَوْا وَأَكْثَرُوا، فَأَتَوْا مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: إِنَّ الَّذِي تَقُولُ وَتَدْعُو إِلَيْهِ لِحَسَنٍ، لَوْ نُخْرِتَنَا أَنْ لِمَا عَمِلْنَا كَفَّارَةً، فَتَزَلْ {وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ} [الفرقان: ٦٨]، وَنَزَلَتْ: {قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ} [الزمر: ٥٣]. [صحيح] - [متفق عليه]

(77) - Ibn ‘Abbás (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že někteří lidé z polyteistů mnoho zabíjeli a mnoho cizoložili a pak přišli k Muhammadovi (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a řekli: „Věru, že to, co říkáš a k čemu vyzýváš, je dobré, kdybys nám oznámil, zda by pro to, co jsme dělali, bylo nějaké vykoupení?“ A bylo sesláno: {a kdož nevzývají spolu s Bohem žádná božstva jiná a nezabíjejí duši žádnou, jejíž zabití Bůh zakázal - leda podle práva, a nesmilní.} [Spásné zjevení: 68]. A bylo sesláno: {Rci: „Služebníci moji, kteří jste se dopustili přestupků proti sobě samým, neztrácejte naději v milosrdenství Boží“} [Skupiny: 53]. [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

K Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) přišli muži z polyteistů. Tito muži mnoho zabíjeli a cizoložili a řekli Prorokovi: To, co říkáš a k čemu vyzýváš (islám a jeho učení), je dobré, ale je pro to, co jsme dělali (polyteismus a velké hříchy), nějaké vykoupení?

A byly seslány dva verše, kde se hovoří o tom, že Bůh přijal od lidí pokání, přestože páchali mnoho velkých hříchů. A kdyby to tak nebylo, zůstali by nevěřícími a nikdy by tuto víru nepřijali.

Poučení z hadíthu:

1. Velké dobro islámu a jeho velkolepost. Tomu, kdo ho přijme, budou odpuštěny všechny jeho hříchy.
2. Velké Boží milosrdenství a odpuštění Jeho služebníkům.
3. Zákaz přidružování k Bohu, bezprávného zabíjení lidí, cizoložství a smilstva. Tomu, kdo tyto hříchy dělá, hrozí velký trest.
4. Upřímné pokání spojené s dobrými skutky je příčinou odpuštění všech hříchů včetně nevíry v Boha.
5. Zákaz ztrácení naděje v Boží milosrdenství.

(65071)

(78) - عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ كُنْتُ أَتَحَنَّنُ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ، وَصَلَةِ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَلِمْتَ عَلَى مَا سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(78) – Hakím Ibn Hizám (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Řekl jsem: „Posle Boží, co si myslíš o věcech, které jsem konal v době džáhilíje (před islámem), jako almužna, propuštění otroků na svobodu a udržování pokrevních svazků, budu za ně mít odměnu?“ A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Přijal jsi islám za dobré skutky, které jsi činil.“”
[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že pokud nevěřící přijme islám, dostane se mu odměny za všechny jeho dobré skutky, které dělal v džáhilíji před islámem, jako je almužna, propuštění otroků na svobodu, udržování pokrevních svazků, atd.

Poučení z hadíthu:

1. Pokud člověk zemře jako nevěřící, v budoucím životě se mu nedostane odměny za dobré skutky, které dělal v tomto životě.

(65016)

(79) - عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مُؤْمِنًا حَسَنَةً، يُعْطِي بِهَا فِي الدُّنْيَا وَيُجْزِي بِهَا فِي الْآخِرَةِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتٍ مَا عَمِلَ بِهَا لِلَّهِ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلَى الْآخِرَةِ، لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(79) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že Bůh neukřivdí žádnému věřícímu žádný dobrý skutek a daruje mu za něj v tomto životě a v životě budoucím ho za něj odmění, zatímco nevěřícího odmění za dobré skutky v tomto životě, a když pak vstoupí do života budoucího, nezbyde mu už žádný dobrý skutek, za který by mohl být odměněn.“

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal velkou Boží milost vůči věřícím a spravedlnost vůči nevěřícím. Co se týče věřícího, jeho dobré skutky nebudou nijak zmenšeny, ale dostane se mu za ně odměny v tomto životě i v životě budoucím anebo mu bude celá jeho odměna dána v životě budoucím. Zatímco nevěřícímu dá Bůh odměnu za jeho dobré skutky pouze v tomto životě a až pak vstoupí do života budoucího, nezbyde mu už žádný dobrý skutek, za který by mohl být odměněn, protože podmínkou odměny za dobré skutky v budoucím životě je, aby byl člověk věřícím.

Poučení z hadíthu:

1. Tomu, kdo zemře jako nevěřící, jeho dobré činy nebudou k ničemu.

(65015)

(80) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم، فيما يحكي عن ربه عز وجل، قال: «أَذْنَبَ عَبْدٌ ذَنْبًا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: عَبْدِي أَذْنَبَ ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، اْعْمَلْ مَا شِئْتَ فَقَدْ عَفَرْتُ لَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(80) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěl o tom, co řekl jeho Pán a řekl: „Člověk učinil hřích a řekl: „Bože, odpusť mi můj hřích.“ A Všemohoucí a Požehnaný řekl: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích nebo za něj trestá.“ Poté znovu zhřešil a řekl: „Pane, odpusť mi můj hřích.“ A Všemohoucí a Požehnaný řekl: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích nebo za něj trestá.“ Poté znovu zhřešil

a řekl: „Pane, odpusť mi můj hřích.” A Všemohoucí a Požehnaný řekl: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích nebo za něj trestá. Učiň, co chceš, však jsem ti odpustil.”” [Správný (sahíh)]

- [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěl o Bohu, že když člověk učiní hřích a poté řekne: „Bože, odpusť mi můj hřích,” Všemohoucí Bůh řekne: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích,” a tak jeho hřích skryje a odpustí mu ho. Poté člověk znovu zhřeší a řekne: „Bože, odpusť mi můj hřích,” Všemohoucí Bůh řekne: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích,” a tak jeho hřích skryje a odpustí mu ho. Poté člověk znovu zhřeší a řekne: „Bože odpusť mi můj hřích,” Všemohoucí Bůh řekne: „Můj služebník učinil hřích a věděl, že má Pána, který odpouští hřích,” a tak jeho hřích skryje a odpustí mu ho. A tak ať hřeší jakkoliv, pokud pokaždé přestane, je mu to líto a pevně se rozhodne tento hřích neopakovat, ale přesto do něj znovu upadne, tak pokud vždy udělá to, že se kaje a prosí Boha o odpuštění, tato kajičnost vymaže to, co bylo před ní.

Poučení z hadíthu:

1. Obrovské milosrdenství Boha k Jeho služebníkům. A jakkoliv člověk zhřeší, pokud se kaje a prosí Boha za odpuštění, Bůh mu odpustí.

2. Ten, kdo věří ve Všemohoucího Boha, doufá v Jeho odpuštění a bojí se Jeho trestu, a proto se kaje co nejdříve a nesetrvává v hříchu.
3. Podmínky správné kajícího:

Přestat hřešit, litovat hříchu, pevně se rozhodnout se k tomuto hříchu už nikdy nevrátit. Pokud se hřích týká majetku, života nebo cti jiných lidí, čtvrtou podmínkou je vrátit člověku jeho právo nebo odpuštění tohoto člověka.
4. Důležitost poznání Boha, který člověka učí jeho náboženství (např. že se má kát), a tak se člověk kaje za každý hřích a nesetrvává v něm a neztrácí naději.

(4817)

(81) - عَنْ عَلِيٍّ قَالَ: إِنِّي كُنْتُ رَجُلًا إِذَا سَمِعْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَدِيثًا نَفَعَنِي اللَّهُ مِنْهُ بِمَا شَاءَ أَنْ يَنْفَعَنِي بِهِ، وَإِذَا حَدَّثَنِي رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِهِ اسْتَحْلَفْتُهُ، فَإِذَا حَلَفَ لِي صَدَّقْتُهُ، وَإِنَّهُ حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرٍ، وَصَدَقَ أَبُو بَكْرٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ رَجُلٍ يُذْنِبُ ذَنْبًا، ثُمَّ يَقُومُ فَيَتَطَهَّرُ، ثُمَّ يَصَلِّي، ثُمَّ يَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، إِلَّا غَفَرَ اللَّهُ لَهُ»، ثُمَّ قَرَأَ هَذِهِ الْآيَةَ: {وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ} [آل عمران: ١٣٥].

[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

(81) - ‘Alí vyprávěl: „Byl jsem člověkem, kterému když slyšel něco od Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), tím Bůh prospěl tolik, kolik chtěl. A když mi někdo z jeho druhů něco vyprávěl, nechal jsem ho přísahat, a

když přísahal, uvěřil jsem mu. A Abú Bakr mi vyprávěl (a Abú Bakr je pravdomluvný), že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Není člověka který by udělal nějaký hřích, pak vstal a očistil se, pak se pomodlil a pak poprosil Boha o odpuštění, aniž by mu Bůh odpustil.” A pak přednesl tento verš: {a ty, kteří potom, co spáchali hanebnost či sami sobě ukřivdili, vzpomínají Boha a prosí Jej za odpuštění hříchů svých} [Rod ‘Imránúv: 135]. [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, An-Nasá’í v As-Sunnan al-Kubrá, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že není člověka, který by udělal nějaký hřích, pak vstal a udělal pořádně malou očistu, pak se pomodlil dvě raka‘a s úmyslem, že se kaje Bohu za tento hřích, a pak poprosil Boha o odpuštění, aniž by mu Bůh odpustil. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přednesl tento verš: {a ty, kteří potom, co spáchali hanebnost či sami sobě ukřivdili, vzpomínají Boha a prosí Jej za odpuštění hříchů svých}. [Rod ‘Imránúv: 135]

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k modlitbě a prosbě za odpuštění, pokud člověk spáchal nějaký hřích.

2. Rozlehlé odpuštění Boží a Jeho přijetí kajícího a prosby za odpuštění.

(65063)

(82) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: «مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ؟ مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟».

[صحيح] - [متفق عليه]

(82) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Náš Požehnaný a Všemohoucí Pán sestupuje každou noc k nebesům tohoto světa, v poslední třetině noci, a říká: „Kdo mě o něco prosí, abych mu to vyplnil? Kdo mě o něco prosí, abych mu to dal? Kdo mě prosí o odpuštění, abych mu odpustil?“” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mu mír) řekl, že Požehnaný a Všemohoucí Bůh sestupuje každou noc v poslední třetině noci k pozemským nebesům a nabádá Svě služebníky, aby Ho o něco prosili, a vyplňuje jim to, a aby Ho o něco žádali, a poté jim to dává, a aby Ho prosili za odpuštění, a poté jim odpouští.

Poučení z hadíthu:

1. Modlitba, prosby a pokání v poslední třetině noci mají velkou odměnu a prospěch.
2. Člověk, který slyší tento hadíth, by se měl snažit využít příležitosti a vyhledávat tyto časy, kdy Bůh vyplňuje prosby.

(10412)

(83) - عن الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ - وَأَهْوَى الثُّعْمَانُ بِإِصْبَعَيْهِ إِلَى أُذُنَيْهِ -: «إِنَّ الْحَلَالَ بَيِّنٌ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيِّنٌ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرْعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلَا وَإِنَّ حِمَى اللَّهِ مَحَارِمُهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(83) – An-Nu‘mān Ibn Bašír (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci (a při tom si Nu‘mān ukázal na uši): „Věru, že povolené (halál) je jasné a zakázané (harám) je jasné a mezi nimi jsou věci nejasné, které většina lidí nezná. Ten, kdo se těchto nejasných věcí vyvaruje, očistí svoji víru a čest, ale ten, kdo do nejasných věcí upadne,

upadne do zakázaného (harám), stejně jako pastevec, který pase blízko hranic; tomu hrozí, že začne pást za nimi. Věru, že každý král má svoje hranice a hranice Boží jsou Jeho zákazy. Věru, že v těle je orgán, který když se napraví, napraví se celé tělo, ale když se zkazí, zkazí se celé tělo. Věru, že tento orgán je srdce.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil velké obecné pravidlo týkající se všech věcí, že všechny věci se dělí do tří kategorií: jasné povolení (halál), jasný zákaz (harám) a věci, u kterých není zcela jasné, zda jsou zakázané nebo povolené, a u kterých většina lidí neví, do které kategorie patří.

A kdo zanechá těchto nejasných věcí, ochrání své náboženství tím, že bude daleko od zakázaných věcí, a také jeho čest bude ochráněna před pomluvami lidí, že dělá věci, které jsou pochybné. Zatímco tomu, kdo se pochybným věcem nevyhýbá, hrozí, že upadne do zakázaného nebo před lidmi ztratí svoji čest. Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) uvedl příklad, že ten, kdo dělá pochybné věci, se podobá tomu, kdo pase své ovce blízko hranic někoho jiného a hrozí mu, že jeho ovce tyto hranice přejdou, protože je mají blízko, a budou se pást na cizím. Stejně tak tomu, kdo dělá pochybné věci, které jsou blízko zakázaných, hrozí, že upadne do zakázaného. Nakonec

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že v těle je orgán (srdce), který když se napraví, napraví se celé tělo, ale když se zkazí, zkazí se celé tělo.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k zanechání pochybných věcí, u kterých není jasné, jaké pro ně platí nařízení.

(4314)

(84) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: كُنْتُ خَلَفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: «يَا غُلَامُ، إِنِّي أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ، أَحْفَظِ اللَّهُ يَحْفَظْكَ، أَحْفَظِ اللَّهُ تَحْدَهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(84) – Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Jednou jsem byl za Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) a on řekl: „Chlapče, naučím tě tato slova: dodržuj Boží nařízení a On tě ochrání, dodržuj Boží nařízení a najdeš Ho před sebou. Pokud chceš někoho o něco žádat, žádej Boha, a pokud potřebuješ pomoc, hledej ji u Boha. A věz, že pokud se celý svět spojí, aby ti něčím prospěl, nemůže ti prospět ničím jiným, než co ti Bůh již určil. A pokud se spojí, aby ti ublížil,

nemůže ti ublížit ničím jiným než tím, co ti Bůh už určil. Pera již byla zvednuta a listy již zaschly.””

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho At-Tirmidhí]

Výklad:

Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že jednou, když byl malý, jel za Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) a ten mu řekl: Naučím tě nějaké věci, kterými ti Bůh prospěje:

Chraň se Boha tím, že budeš dodržovat Jeho nařízení a zákazy tak, že tě Bůh vždy nalezne poslušného, přibližujícího se k Němu dobrými skutky a nenalezne tě hřešícího. A když to budeš dodržovat, tvá odměna bude, že tě Bůh ochrání od všeho špatného na tomto i v budoucím světě a pomůže ti ve všem, co pro tebe bude důležité.

A pokud o něco žádáš, žádej pouze Boha, protože On jediný vyplňuje prosby těm, kteří žádají.

A pokud potřebuješ pomoc, nepros o ni nikoho jiného než Boha.

A měj jistotu v tom, že pokud se celý svět spojí, aby ti něčím prospěl, nemůže ti prospět ničím jiným, než co ti Bůh již určil. A pokud se spojí, aby ti ublížil, nemůže ti ublížit ničím jiným než tím, co ti Bůh už určil.

A že toto je věc, kterou Bůh určil podle Svoji moudrosti a vědění a kterou nelze změnit.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost učení mladých lidí a dětí záležitostí náboženství, které se týkají tawhídu, výchovy a dalších věcí.
2. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek.
3. Nařízení spoléhat se pouze na Boha, protože On je nejlepší ochránce.
4. Víra v osud a spokojenost s ním a že Bůh určil každou věc.
5. Toho, kdo opustil Boha (nedodržoval Jeho příkazy), Bůh také opustí a nebude ho ochraňovat.

(4811)

(85) - عَنْ سُفْيَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الثَّقَفِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، قُلْ لِي فِي الْإِسْلَامِ قَوْلًا لَا أَسْأَلُ عَنْهُ أَحَدًا غَيْرَكَ، قَالَ: «قُلْ: آمَنْتُ بِاللَّهِ، ثُمَّ اسْتَقِيمَ». [صحيح] - [رواه مسلم وأحمد]

(85) – Sufján Ibn ‘Abdulláh ath-Thaqafí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Řekl jsem: „Posle Boží, řekni mi nějakou řeč v islámu, na kterou se nezeptám nikoho jiného než tebe.” A on řekl: „Řekni: „Uvěřil jsem v Boha” a pak dodržuj (víru).”” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Muslim a Ahmad]

Výklad:

Druh Proroka Sufján Ibn ‘Abdulláh (ať je s ním Bůh spokojen) se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby ho naučil slova, která zahrnují význam islámu, kterých se bude držet a na která se nebude muset ptát nikoho jiného. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl: Řekni: Uvěřil jsem v jediného Boha, že je mým Pánem a Bohem, že mě stvořil, a jen Jeho jediného, který nemá společníka, uctívám. A poté se odevzdej do poslušnosti Boží vykonáváním povinností a vyhýbáním se Božím zákazům a na tom vytrvej.

Poučení z hadíthu:

1. Základem náboženství je víra v Boha, Jeho panství, božství, jména a vlastnosti.
2. Důležitost poslušnosti a dodržování islámu po víře a vytrvání v uctívání Boha.
3. Víra je podmínkou přijetí činů.
4. Víra v Boha zahrnuje to, v co je povinné věřit, co se týče věrouky a jejích pravidel, a co následuje ohledně přesvědčení, poslušnosti a odevzdání se Bohu uvnitř i navenek.
5. Dodržováním se myslí následování správné cesty tím, že člověk vykonává povinnosti a vyhýbá se zákazům.

(65018)

(86) - عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ، إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى». [صحيح] - [متفق عليه]

(86) – An-Nu‘mán Ibn Bašír (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Příklad věřících v jejich vzájemném milosrdenství, lásce a soucitu je jako tělo: pokud je nějaký orgán nemocný, zachvátí kvůli němu nespavost a horečka celé tělo.” [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že věřící mají být vůči sobě plni lásky, dobra, milosrdenství a pomoci a být postiženi tím, když se jim stane něco špatného, tak jako jedno tělo - když jedna jeho část onemocní, celé tělo reaguje nespavostí a horečkou.

Poučení z hadíthu:

1. Je nutné ctít práva muslimů, pomáhat jim a soucítit a nimi.
2. Je nutné, aby mezi věřícími byla láska a vzájemná pomoc.

(87) – عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(87) – ‘Uthmán Ibn ‘Affán (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Špatné skutky toho, kdo udělá malou očistu, jak nejlépe umí, opustí jeho tělo i zpod nehtů.“
[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že když člověk udělá malou očistu a dodrží všechny její doporučené věci, bude to příčinou odpuštění jeho špatných skutků, které ho opustí i zpod nehtů na rukou a nohou.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání učit se, jak se správně očistit se všemi doporučenými věcmi a konat podle toho.
2. V malé očistě je velký prospěch, je příčinou odpuštění malých hříchů. Co se týče velkých hříchů, k jejich odpuštění je třeba vykonat pokání.
3. Podmínkou odpuštění hříchů je udělat malou očistu dokonale, tak jak ji vysvětlil Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír).

4. Odpuštění hříchů v tomto hadíthu je podmíněno vyhýbáním se velkým hříchům a konáním pokání z velkých hříchů. Pravil Všemohoucí: {Jestliže se vystříháte těžkých hříchů, které jsou vám zakázány, věru vám vymažeme vaše špatné skutky} [Ženy: 31].

(6263)

(88) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا

يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ أَحَدِكُمْ إِذَا أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(88) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bůh nepřijme modlitbu toho, kdo se znečistí, dokud neudělá malou očistu (wudu).“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že mezi podmínky platnosti modlitby patří očista a je povinné, aby ten, kdo se chce modlit, byl očištěn, pokud se jeho očista nějakým způsobem poruší, například po stolici, močení, spánku atd.

Poučení z hadíthu:

1. Modlitba znečištěného člověka není přijata, musí nejdříve udělat velkou očistu (ghusl), pokud je znečištěn velkým znečištěním, nebo malou očistu (wudu), pokud je znečištěn malým znečištěním.

2. Malá očista (wudu) se dělá tak, že si člověk umyje ruce, vypláchne si třikrát ústa a nos, poté si třikrát umyje obličej, poté si třikrát umyje ruce včetně loktů, poté si jednou přetře celou hlavu a nakonec si třikrát umyje nohy až po kotníky (včetně kotníků).

(3534)

(89) – عَنْ جَابِرٍ رضي الله عنه قال: أَخْبَرَنِي عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ: أَنَّ رَجُلًا تَوَضَّأَ فَتَرَكَ مَوْضِعَ ظُفْرِ عَلَى قَدَمِهِ فَأَبْصَرَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «ارْجِعْ فَأَحْسِنْ وُضُوءَكَ» فَرَجَعَ، ثُمَّ صَلَّى. [صحيح بشواهده] - [رواه مسلم]

(89) – Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Umar Ibn al-Chattáb mi vyprávěl, že jeden muž udělal malou očistu (wudu), ale zapomněl na noze umýt místo o velikosti nehtu a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) si ho všimnul a řekl: „Vrať se a vylepši svoji očistu (wudu).” A on se vrátil a pak se šel modlit.” [Správný na základě podobných hadíthů] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zahlédl muže, který vykonal malou očistu, ale zapomněl na noze místo o velikosti nehtu, kam se nedostala voda, a ukázal na to místo a řekl mu: Vrať se, vylepši a dokonči svoji očistu, aby každý úd dostal svoji část vody. A tento muž se vrátil, dokončil očistu a pak se modlil.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost spěchat s nařizováním vhodného a vést toho, kdo neví nebo zapomněl, zvláště pokud se tato věc týká něčeho, na čem stojí platnost uctívání.
2. Povinnost, aby se voda dostala na všechny části těla, které se mají omývat při malé očistě. A že očista toho, kdo zapomene omýt i jen malý kousek těla, bude neplatná, a pokud si vzpomene za dlouho, musí udělat celou novou malou očistu.
3. Doporučení dělat dobře malou očistu, a to tak, že bude zcela úplná a podle toho, jak byla nařízena Bohem.
4. Nohy patří do částí těla, které se musí u malé očisty umývat a nestačí je jen otřít.
5. Je třeba, aby části těla při umývání při malé očistě následovaly hned za sebou, tj. než předchozí část oschne od vody.
6. Nevědomost a zapomenutí nevedou ke zrušení povinnosti, jsou pouze důvodem pro neexistenci hříchu. Například tento muž, který nevědomky neudělal úplnou malou očistu, nebyl Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) zbaven její povinnosti, ale naopak mu nařídil, aby ji dokončil.

(90) – عن عَمْرُو بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ، قُلْتُ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ؟ قَالَ: يُجْزَى أَحَدَنَا الْوُضُوءُ مَا لَمْ يُحْدِثْ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(90) – ‘Amrú Ibn ‘Ámir vyprávěl, že Anas Ibn Málík řekl: „Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu (wudu) před každou modlitbou. Řekl jsem: „Jak jste to dělali?“ Řekl: „Malá očista (wudu) každého z nás je platná, pokud se neznečistí.“” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu (wudu) před každou modlitbou, i když si očistu nezrušil, kvůli větší odměně.

Je povolené modlit se více modliteb s jednou očistou, pokud ji člověk nezruší.

Poučení z hadíthu:

1. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) si častěji dělal malou očistu před každou modlitbou, aby to bylo dokonalejší.
2. Doporučení dělat malou očistu před každou modlitbou.
3. Povolení modlit se více modliteb s jednou očistou.

(65080)

(91) – عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: تَوَضَّأَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ مَرَّةً مَرَّةً. [صحيح] - [رواه البخاري]

(91) – Ibn ‘Abbás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl: „Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu jedenkrát, jedenkrát.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) někdy dělal malou očistu tak, že si každou část těla umyl pouze jednou. Tzn. umyl obličej, vypláchnul nos, ústa, umyl ruce a nohy, a to vše pouze jedenkrát. Umytí jedenkrát je považováno za povinnost.

Poučení z hadíthu:

1. Je povinné umýt části těla jednou, umýt je vícekrát je doporučeno.
2. Povolení někdy dělat malou očistu jedenkrát.
3. Hlava se u malé očisty přetírá jednou.

(65081)

(92) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(92) – ‘Abdulláh Ibn Zajd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu dvakrát, dvakrát.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) někdy dělal malou očistu tak, že si každou část těla umyl dvakrát. Tzn. umyl obličej, vypláchnul nos, ústa, umyl ruce a nohy vždy dvakrát po sobě.

Poučení z hadíthu:

1. Je povinné umýt části těla jednou, umýt je vícekrát je doporučeno.
2. Povolení někdy dělat malou očistu dvakrát.
3. Hlava se u malé očisty přetírá jednou.

(65082)

(93) – عَنْ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ رَأَى عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ دَعَا بِوُضُوءٍ، فَأَفْرَغَ عَلَى يَدَيْهِ مِنْ إِنَائِهِ، فَعَسَلَهُمَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَمِينَهُ فِي الْوُضُوءِ، ثُمَّ تَمَضَّصَ وَاسْتَنْشَقَ وَاسْتَنْثَرَتْ، ثُمَّ عَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثًا، وَيَدَيْهِ إِلَى الْمِرْفَقَيْنِ ثَلَاثًا، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ عَسَلَ كُلَّ رِجْلٍ ثَلَاثًا، ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا، وَقَالَ: «مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(93) – Humrán, otrok ‘Uthmána Ibn ‘Affána, vyprávěl: „Viděl jsem ‘Uthmána ibn ‘Affána. Požádal o vodu na malou očistu a nalil si na ruce z nádoby a třikrát si je umyl, poté si vypláchnul ústa a nos, poté si třikrát umyl obličej, poté si třikrát umyl ruce po lokty, poté si přetřel hlavu, poté si třikrát umyl každou nohu a poté řekl: „Viděl jsem Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír)

udělat malou očistu stejně jako já teď a pak řekl: Kdo udělá malou očistu stejně jako já a poté se pomodlí dvě raka‘a, aniž by myslel na světské věci, tomu Bůh odpustí všechny jeho předešlé hříchy.’” [Správný (sahíh)]

- [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

‘Uthmán (ať je s ním Bůh spokojen) učil malou očistu tak, jak ji dělal Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), tím, že ji názorně ukazoval, aby to bylo jasnější a přesnější. Požádal o vodu do nádoby a polil si třikrát ruce, poté si pravou rukou nabral vodu z nádoby a vypláchnul si s ní ústa, poté si stejně tak nabral vodu do nosu a vypudil ji, poté si třikrát umyl obličej, poté si třikrát umyl ruce včetně loktů, poté si jednou přetřel mokřýma rukama celou hlavu a poté si třikrát umyl nohy včetně kotníků.

Když ‘Uthmán (ať je s ním Bůh spokojen) dokončil malou očistu, řekl, že viděl Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) udělat malou očistu stejně jako on a po ní řekl, že toho, kdo udělá malou očistu stejně jako on a poté se s pokorou pomodlí dvě raka‘a a v srdci má jen Boha a nemyslí na světské věci, Bůh odmění za tuto očistu a modlitbu tím, že mu odpustí všechny jeho předešlé hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení umýt si ruce před tím, než je člověk při malé očistě ponoří do nádoby s vodou, pokud

nevstal ze spánku. Pokud vstal ze spánku, někteří učenci říkají, že umytí rukou je povinné.

2. Učitel by měl pro výuku použít takové způsoby, díky kterým studenti nejlépe pochopí a zapamatují si. Jedním z těchto způsobů je názorný příklad.
3. Modlíci by se měl při modlitbě vyvarovat rozptylování světskými věcmi; dokonalá modlitba je taková, kdy je srdce soustředěno pouze na Boha. Myšlenky, které člověka napadají, nelze ovlivnit, ale je nutné vyvinout úsilí tyto myšlenky nechat přejít a dále je nerozvádět.
4. Doporučení začínat při malé očistě pravou stranou.
5. Pořadí při očistě, tzn. vypláchnutí úst, pak vypláchnutí nosu a vypuzení vody ven, je nařízeno.
6. Doporučení umýt si obličej, ruce a nohy třikrát. Povinné je umýt je pouze jednou.
7. Odpuštění předešlých hříchů je kvůli oběma věcem, tj. jak malé očistě, tak kvůli modlitbě dvou raka'a, a to provedeným způsobem zmíněným v hadíthu.
8. Každá část těla má při malé očistě své ohraničení. Co se týče obličeje, je to od míst, kde běžně začínají růst vlasy, až po konec vousů nebo brady, a od ucha k uchu. Co se týče rukou, je to od špiček prstů po konec

loketního kloubu. Co se týče hlavy, je to od místa, kde běžně začínají růst vlasy, až po vršek krku, přetření uší patří k přetření hlavy (u právního směru Hanbalí). A co se týče nohou, je to celá noha od špiček prstů až po kotník, včetně kotníku.

(3313)

(94) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ ثَمًّا لِيَنْتَرُ، وَمَنْ اسْتَجَمَرَ فَلْيُوتِرْ، وَإِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلْيَغْسِلْ يَدَهُ قَبْلَ أَنْ يُدْخِلَهَا فِي وَضُوئِهِ، فَإِنْ أَحَدَكُمْ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ».

ولفظ مسلم: «إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْسِلْ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(94) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Když někdo z vás dělá malou očistu (wudu), ať nasaje vodu do nosu a pak ji vypudí. A ten, kdo se po vykonání potřeby utírá, ať použije lichý počet utírání. A když se někdo z vás probudí ze spánku, necht’ nedává ruce do nádoby, ze které dělá malou očistu, dříve, než si je umyje, protože neví, kde nocovala jeho ruka.” Ve verzi v Sahíh Muslim je: „Když se někdo z vás probudí ze spánku, necht’ nedává ruce do nádoby dříve, než si je třikrát umyje, protože neví,

kde nocovala jeho ruka.” [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil některá pravidla týkající se očisty. Například: Za prvé: ten, kdo dělá malou očistu, má nasát vodu nosem a poté ji stejným způsobem vypudit ven. Za druhé: kdo se chce po vykonání potřeby místo umytí utírat, by měl použít lichý počet toho, čím se utírá (například papír, kameny atd.). Přičemž nejméně je tři. A nejvíce je tolik, co je dostačující pro očištění daného místa. Za třetí: kdo se ráno probudí ze spánku, nemá dávat ruce do nádoby s vodou, ze které dělá malou očistu, dříve, než si je třikrát umyje mimo tuto nádobu, protože neví, kde nocovala jeho ruka, a proto si není jistý, jestli na rukou nemá nějakou nečistotu, která by mohla být pro člověka škodlivá nebo by mohla znečistit vodu.

Poučení z hadíthu:

1. Na základě tohoto hadíthu je povinné (u právního směru Hanbalí) při malé očiště vypláchnout i nos, tzn. nasát vodu nosem a poté ji stejným způsobem vypudit ven.
2. Doporučení utírat se po vykonání potřeby lichým počtem.
3. Doporučení umýt si po probuzení ze spánku třikrát ruce až po zápěstí.

(3033)

(95) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَبْرَيْنِ، فَقَالَ: «إِنَّهُمَا لَيُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ، وَأَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ يَمْشِي بِالتَّمِيمَةِ» ثُمَّ أَخَذَ جَرِيدَةً رَطْبَةً، فَشَقَّهَا نِصْفَيْنِ، فَغَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ وَاحِدَةً، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لِمَ فَعَلْتَ هَذَا؟ قَالَ: «أَلَعَلَّهُ يُخَفَّفُ عَنْهُمَا مَا لَمْ يَنْبَسَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(95) – Ibn ‘Abbás (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) šel okolo dvou hrobů a řekl: „Věru, že jsou týráni a nejsou (podle vás) týráni za velkou věc. Co se týče jednoho z nich, ten se neskryval, když močil, a co se týče druhého, ten chodil s pomluvou.” Pak vzal čerstvý palmový list, zlomil ho v půli a každou polovinu zapíchnul do jednoho hrobu. Zeptali se: „Posle Boží, proč jsi to udělal?” A on řekl: „Snad jim to ulehčí, dokud neuschne.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) šel okolo dvou hrobů a řekl: Obyvatelé těchto dvou hrobů jsou týráni a nejsou podle vás týráni za velkou věc, i když u Boha je tato věc velká. Co se týče jednoho, ten se nestaral o ochranu svého těla a oděvu při močení, a ten druhý chodil s pomluvami mezi lidmi a donášel jejich řeči druhým, aby jim uškodil a vyvolával rozpory mezi lidmi.

Poučení z hadíthu:

1. Pomluvy a neutírání se při močení (a neskrývání se) patří mezi velké hříchy a jsou jednou z příčin utrpení v hrobě.
2. Bůh odkryl některé skryté věci - jako je utrpení v hrobě - aby ukázal znak proroctví Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).
3. To, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zlomil palmový list a dal ho na hroby, je jeho speciální čin, protože Bůh mu ukázal stav obyvatel hrobů. Proto k tomu nelze přirovnávat někoho jiného, protože nikdo jiný nezná stav obyvatel hrobů.

(3010)

(96) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا دَخَلَ

الْحَلَاءَ قَالَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْحُبْثِ وَالْحَبَائِثِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(96) – Anas (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal, když vstoupil na toaletu: „Alláhuma inní a ‘údhu bika min-al-chubthi wa-l-chabá’ith.“ (Bože, ochraňuj mne před džiny mužského i ženského pohlaví.) [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Když chtěl Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vstoupit na místo, kde se vykonává potřeba, ať už velká nebo malá, utekl se pod ochranu Boha před zlem džinů, ať už

mužského nebo ženského pohlaví. Někteří vysvětlují slova al-chubth wa-l-chabá'ith jako zlo a nečistoty.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat toto dua před vstupem na toaletu.
2. Všechna stvoření potřebují svého Pána, aby je ochránil před vším, co jim ubližuje a škodí, při každé příležitosti.

(3150)

(97) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «السَّوَاكُ مَظْهَرٌ لِلْفَمِّ، مَرْضَاءٌ لِلرَّبِّ». [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

(97) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Siwák je čistota úst a spokojenost Boha.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho An-Nasá’í a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že čištění zubů pomocí speciálního klacíku nebo kořene ze stromu arak (salvadora perská) čistí celá ústa od nečistot a pachů. A také je to příčinou spokojenosti Boha s Jeho služebníkem, protože je to poslouchání Boha v tom, co nařídil, a protože Bůh má rád čistotu.

Poučení z hadíthu:

1. Odměna za použití siwáku a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) také nabádal k jeho častému používání.

2. Nejlepší je používání klacíku nebo kořene ze stromu arak (salvadora perská), ale pokud ho člověk nemá, může místo něj použít i kartáček a pastu na zuby.

(3588)

(98) – عن أبي هريرة قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «حَقُّ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْمًا، يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(98) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Právo vůči každému muslimovi je, aby se jeden z každých sedmi dní umyl (udělal ghusl), umyl si v něm hlavu a tělo.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) oznámil, že právo vůči každému pohlavně dospělému, rozumnému muslimovi je, aby se umyl jeden z každých sedmi dní, aby si v tento den umyl hlavu i tělo, aby byl čistý. Největší přednost z těchto dní má pátek, jak vyplývá z některých hadíthů. Udělat velkou očistu (ghusl) v pátek před modlitbou je silně doporučené, a to i kdyby se předtím myl ve čtvrtek, ale není to povinné, jak dokazuje vyprávění ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen): „Lidé dříve sami pracovali a když chodili na páteční modlitbu, chodili tak, jak byli, a bylo jim řečeno: „Kdybyste se umyli (ghusl).”” Tak to

zaznamenal Buchárí a v jiném jeho vyprávění je: „A byli cítit,” tzn. cítit potem atd., a přesto jim bylo pouze řečeno: „Kdybyste se umyli,” což dokazuje, že to není povinné. Ještě více to platí pro ty, kdo jsou úplně čistí.

Poučení z hadíthu:

1. Starost a péče islámu o čistotu.
2. Velká očista (ghusl) v pátek před modlitbou je silně doporučena.
3. Zmínění hlavy v hadíthu (přestože slovo tělo ji zahrnuje) ukazuje na důležitost jejího umytí.
4. Člověk, který je cítit tak, že to obtěžuje ostatní, by se měl umýt.
5. Nejvíce je doporučeno umýt se v pátek, protože tento den má velké zásluhy.

(65084)

(99) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: سمعتُ النبيَّ صلى الله عليه وسلم

يقول: «الْفِطْرَةُ خَمْسٌ: الْحِتَّانُ وَالْإِسْتِحْدَادُ وَقَصُّ الشَّارِبِ وَتَقْلِيمُ الْأَظْفَارِ

وَتَنْفُؤُ الْآبَاطِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(99) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel, Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pět věcí je z přirozenosti (al-fitra): obřízka, holení ochlupení v ohanbí, zastříhování kníru, stříhání nehtů a trhání chlupů v podpaží.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že pět věcí patří k islámu a jsou to tradice poslů:

První je obřízka; tou se u muže myslí odříznutí kůže okolo žaludu. A u ženy se tím myslí odříznutí kůže, která je nad klitorisem.

Druhou je holení ochlupení okolo pohlavních orgánů.

Třetí je zastřižování kníru, tj. zastřižnutí toho, co přechází přes horní ret, tak aby ret byl vidět.

Čtvrtou je stříhání nehtů.

Pátou je vytrhání ochlupení v podpaží.

Poučení z hadíthu:

1. Tradice poslů má Bůh rád, je s nimi spokojen a nařizuje je. Vyzývají k dokonalosti a kráse.
2. Tyto věci by se podle islámu měly vykonávat a člověk by na ně neměl zapomínat.
3. Tyto věci mají užitek jak v tomto životě, tak pro víru, například: zkrášlují, očišťují tělo, díky nim je větší jistota při rituální očistě, v jejich konání je odlišování se od nevěřících a poslušnost vůči Bohu.
4. V jiných hadíthech byly zmíněny další věci z přirozenosti, jako nechat narůst plnovous, používat siwák a další.

(100) - عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ رَجُلًا مَدَّاءً وَكُنْتُ أُسْتَحْيِي أَنْ أَسْأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمَكَانِ ابْنَتِهِ فَأَمَرْتُ الْمِقْدَادَ بْنَ الْأَسْوَدِ فَسَأَلَهُ فَقَالَ: «يَغْسِلُ ذَكَرَهُ وَيَتَوَضَّأُ».

وَلِلْبُخَارِيِّ: فَقَالَ: «تَوَضَّأُ وَاغْسِلُ ذَكَرَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(100) – ‘Alí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Měl jsem velmi často výtok (madhí) a styděl jsem se zeptat Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) kvůli jeho dceři, tak jsem poslal al-Miqdáda Ibn al-Aswada, aby se zeptal, a on mu řekl: „Ať si umyje pohlavní úd a udělá malou očistu (wudu).” Ve verzi Buchářího je: „Udělej malou očistu a umyj si pohlavní úd.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

‘Alí Ibn Abí Tálib (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že měl velice často výtok al-madhí, což je bílý, slizký hustý výtok, který vytéká z pohlavního ústrojí při touze nebo před stykem. A že nevěděl, co s ním má dělat, a styděl se zeptat Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), protože byl manželem Fátimy, dcery Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A tak poslal al-Miqdáda Ibn al-Aswada, aby se na to zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl, aby si umyl pohlavní úd a poté udělal malou očistu.

Poučení z hadíthu:

1. Správné chování ‘Alího Ibn Abí Táliba (ať je s ním Bůh spokojen), když mu stydlivost nezabránila, aby zjistil odpověď aspoň tak, že pošle prostředníka.
2. Povolení poslat někoho jiného se žádostí o odpověď v islámu.
3. Povolení říci o sobě něco, co se člověk stydí, pokud je v tom nějaký prospěch.
4. Nečistota výtoku al-madhí a povinnost ho umýt z těla i oblečení.
5. Pokud z člověka tento výtok vyteče, ruší to malou očistu (wudu).
6. Povinnost umýt nejen pohlavní úd, ale i varlata, protože ta byla zmíněna v jiném hadíthu.

(3348)

(101) – عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، غَسَلَ يَدَيْهِ، وَتَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ اغْتَسَلَ، ثُمَّ يُحَلِّلُ بِيَدِهِ شَعْرَهُ، حَتَّى إِذَا ظَنَّ أَنَّهُ قَدْ أَرَوَى بَشَرَتَهُ، أَفَاضَ عَلَيْهِ الْمَاءَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ، وَقَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، نَغْرِفُ مِنْهُ جَمِيعًا. [صحيح] - [رواه البخاري]

(101) – ‘Á’iša, matka věřících (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla: „Když Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal velkou očistu po znečištění (po styku), umyl si ruce a pak udělal malou očistu jako pro modlitbu a poté udělal velkou očistu, poté si promnul vlasy, až věděl, že se voda

dostala všude na kůži, a pak si ji (hlavu) polil třikrát vodou a pak si umyl zbytek těla.” A vyprávěla: „Dělala jsem velkou očistu spolu s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) z jedné nádoby, oba jsme si z ní nalévali.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Když Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal velkou očistu po velkém znečištění (po styku), začal tím, že si umyl ruce, pak udělal malou očistu jako pro modlitbu a poté udělal velkou očistu. Poté si promnul vlasy na hlavě, až byl přesvědčen, že se voda dostala až ke kořínkům a všude na kůži, pak si třikrát polil hlavu vodou a pak si umyl zbytek těla. A ‘Á’iša, matka věřících (ať je s ní Bůh spokojen), vyprávěla: „Dělala jsem velkou očistu spolu s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) z jedné nádoby, oba jsme si z ní nalévali.”

Poučení z hadíthu:

1. Jsou dva druhy velké očisty: dostačující a dokonalá. Co se týče dostačující, člověk musí mít úmysl se očistit a pak si umýt celé tělo i hlavu vodou, včetně vnitřku úst a nosu. Co se týče dokonalé, ta vypadá stejně, jako to udělal Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) v tomto hadíthu.
2. Velké znečištění (džanába) je buď po pohlavním styku, nebo po výtoku spermatu.

3. Povolení manželům dívat se vzájemně na svoji nahotu a společně se koupat a nabírat si vodu ze stejné nádoby.

(3316)

(102) – عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَاجَةٍ، فَأَجَبْتُ فَلَمْ أَجِدِ الْمَاءَ، فَتَمَرَّعْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّعُ الدَّابَّةُ ثُمَّ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لَهُ فَقَالَ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا» ثُمَّ ضَرَبَ بِيَدَيْهِ الْأَرْضَ ضَرْبَةً وَاحِدَةً، ثُمَّ مَسَحَ الشَّمَالَ عَلَى الْيَمِينِ، وَظَاهَرَ كَفَّيْهِ وَوَجْهَهُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(102) – ‘Ammár Ibn Jásir (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) mě vyslal (na cestu) v nějaké věci. Znečistil jsem se a nenašel jsem žádnou vodu, a tak jsem se vyválel v písku, jako se válí zvířata, pak jsem přišel k Prorokovi (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a řekl mu to a on řekl: „Stačilo by ti učinit rukama toto” a udeřil rukama jednou o zem, poté přetřel levou rukou pravou, hřbet rukou a obličej.” [Správný (sahih)]

- [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) poslal ‘Ammára Ibn Jásira (at’ je s ním Bůh spokojen) na cestu z důvodu nějaké potřeby. Ten se cestou znečistil buď stykem nebo

polucí a nenašel vodu, aby mohl udělat velkou očistu (ghusl). A neznal pravidlo o použití tajammumu pro velké znečištění, ale věděl, že lze použít tajammum pro malé znečištění, a tak vyvodil, že když lze použít písek k očištění některých částí těla u malého znečištění, lze tajammum použít také u velkého znečištění, když použije písek na celé tělo, stejně jako u vody, a tak se celý vyválel v písku a pomodlil se. Když se vrátil k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), vyprávěl mu o tom, aby zjistil, zda to udělal správně, nebo ne. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu vysvětlil jak se správně očistit od malého znečištění (jako je po vymočení se) a velkého znečištění (jako je pohlavní styk nebo ejakulace). A to tak, že udeří rukama jednou o písek a pak otře levou ruku pravou, hřbety rukou a obličej.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost hledat vodu dříve, než člověk udělá tajammum.
2. Možnost použít tajammum u velkého znečištění, pokud člověk nemá k dispozici vodu.
3. Tajammum u velkého znečištění je stejný jako tajammum u malého znečištění.

(3461)

(103) - عَنْ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ، فَأَهْوَيْتُ لِأَنْزِعَ حُفَّيْهِ، فَقَالَ: «دَعُهُمَا، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ» فَمَسَحَ عَلَيْهِمَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(103) – Mughíra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Byl jsem s Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) na cestách a chtěl jsem mu sundat al-chuf (kožené boty), ale on řekl: „Nech je, oblékl jsem si je, když byly (nohy) čisté,” a přetřel si je.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl na jedné z cest a dělal malou očistu (wudu). Když došel k mytí nohou, Mughíra Ibn Šu‘ba (ať je s ním Bůh spokojen) se chystal sundat Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) al-chuf - kožené boty, které měl na sobě, aby si mohl umýt nohy. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl: Nech je, nesundávej je, protože když jsem si je oblékal, tak jsem byl (rituálně) čistý. A pak si Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přetřel tyto boty místo umytí nohou.

Poučení z hadíthu:

1. Možnost přetřít boty je pouze u malé očisty (wudu), tj. u malého znečištění. Co se týče velkého znečištění, kde je třeba udělat ghusl, tam je nutné umýt nohy.
2. Přetírání (povinné) se provádí pouze jednou, a to tak, že se jednou přetře mokrou rukou vršek boty.

3. Podmínkou možnosti přetření je, aby se člověk oblékl v době, kdy má očistu (vodou) včetně umytí nohou vodou. Další podmínkou je, aby tyto boty (nebo ponožky) byly samy o sobě čisté a přikrývaly místo, které se jinak myje (tj. kotníky). Možnost přetírání je pouze u malé očisty, ne velké, a pouze po dobu, kdy to určil islám, tj. jeden den a noc pro toho, kdo necestuje, a tři dny a tři noci, pro toho, kdo je na cestách.
4. K al-chuf je možné přirovnat vše, co zakrývá nohy, například ponožky, a proto je možné přetřít ponožky a jim podobné.
5. Krásné chování Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a jeho způsob učení, kdy zabránil Al-Mughírovi sundat mu boty a osvětlil mu příčinu, že to je proto, že jsou čisté, aby se cítil klidný a znal pravidlo.

(3014)

(104) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ أَبِي حُبَيْشٍ سَأَلَتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ: إِنِّي أُسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهَرُ، أَفَادْعُ الصَّلَاةَ؟ فَقَالَ: «لَا، إِنَّ ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَكِنْ دَعِيَ الصَّلَاةَ قَدَرَ الْأَيَّامِ الَّتِي كُنْتَ تَحِيضِينَ فِيهَا، ثُمَّ اغْتَسَلِي وَصَلِّي.» [صحيح] - [متفق عليه]

(104) – ‘Á’iša, matka věřících (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Fátima bint Abí Hubajš se zeptala Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): „Mám istihádu a nikdy se neočistím, mám zanechat modlitby?“ A on řekl: „Ne, to je jen krev ze žíly. Zanech modlitby po

dny, ve kterých jsi mívala menstruaci, pak udělej velkou očistu (ghusl) a modli se.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Fátima bint Abí Hubajš se zeptala Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): Neustále krvácím, i ve dny, kdy nemám menstruaci. Počítají se tyto dny jako menstruace a mám zanechat modlitby? A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) jí řekl, že to je istiháda, že tato krev je nemoc, kdy se přeruší žíla v děloze a není to menstruace. A když přijdou dny, ve kterých mívala běžně menstruaci před tím, než takto začala krváčet, má v tyto dny zanechat modlitby a půstu a všech věcí, které se nesmí dělat při menstruaci. A když tyto dny skončí, tak to znamená, že už nemá menstruaci a má si umýt místo, kde tato krev vytéká, pak udělat velkou očistu (ghusl) a pak se může modlit.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost udělat velkou očistu (ghusl), když ženě skončí menstruace.
2. Žena, která má istihádu, má povinnost se modlit.
3. Menstruace v islámu je krev, která přirozeně (bez nemoci) vytéká z dělohy pohlavně dospělé ženy v určité dny.
4. Istiháda je krev, která vytéká ve dny, kdy není menstruace, a z nižší části dělohy.

5. Rozdíl mezi menstruací a istihádou je ten, že menstruační krev je až černá, hustá a páchne, zatímco istiháda je světle červená, řídká a nepáchne.

(3029)

(105) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا وَجَدَ أَحَدُكُمْ فِي بَطْنِهِ شَيْئًا، فَأَشْكَلَ عَلَيْهِ أَخْرَجَ مِنْهُ شَيْءٌ أَمْ لَا، فَلَا يَخْرُجَنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا، أَوْ يَجِدَ رِيحًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(105) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud někdo z vás ucítí něco ve svém břiše a není si jistý, zda z něj něco uniklo nebo ne, ať neodchází z mešity, dokud neuslyší zvuk nebo neucítí zápach.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že pokud se člověk modlí a není si jistý, zda z něj vyšly nějaké plyny nebo ne, nemá přerušovat modlitbu, dokud si není jistý, že si zrušil očistu, a to tak, že to buď uslyší, nebo ucítí, protože pravidlo zní: ten, kdo má jistotu, nemůže ji zrušit pochybami, a on má jistotu, že udělal malou očistu, a to, jestli z něj něco vyšlo, není jisté a má o tom pochyby.

Poučení z hadíthu:

1. Tento hadíth je základem pro islámská pravidla týkající se fiqhu. První zní: jistotu nelze zrušit

pochybami. Druhé pravidlo zní: základem je, že věci zůstávají tak, jak jsou, dokud není jistota, že jsou jinak.

2. Pochyby o zrušení očisty nemají vliv a modlíci se zůstávají očištěný, dokud nemá jistotu o tom, že si očistu zrušil.

(65083)

(106) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا قَالَ الْمُؤَدِّنُ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، فَقَالَ أَحَدُكُمْ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، قَالَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ، قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ، قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، ثُمَّ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِنْ قَلْبِهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(106) – ‘Umar Ibn al-Chattáb (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud muezzin řekne: „Alláhu akbar, Alláhu akbar,” a vy řeknete: „Alláhu akbar, Alláhu akbar,” pak řekne: „Ašhadu an lá illáha illa-lláh,” vy řeknete: „Ašhadu an lá illáha illa-lláh,” pak řekne: „Ašhadu anna Muhammadan rasúlu-lláh,” vy řeknete: „Ašhadu anna Muhammadan rasúlu-lláh,” pak řekne: „Hajjá ‘alá-s-salá,” vy řeknete: „Lá hawla wa lá quwwa illá billáh,” pak řekne: „Hajjá ‘ala-l-faláh,” vy řeknete:

„Lá hawla wa lá quwwa illá billáh,” pak řekne: „Alláhu akbar, Alláhu akbar,” a vy řeknete: „Alláhu akbar, Alláhu akbar,” pak řekne: „Lá illáha illa-lláh” a vy řeknete upřímně ve svém srdci: „Lá illáha illa-lláh,” vstoupíte do ráje.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Adhán je oznámení času modlitby lidem a jeho slova shrnují celé přesvědčení víry.

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl v tomto hadíthu, že když člověk slyší adhán, má opakovat vše, co slyší, kromě slov: „Hajjá ‘alá-s-salá” a „Hajjá ‘ala-l-faláh.” Místo nich se má říci: „Lá hawla wa lá quwwa illá billáh.”

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že kdo takto opakuje po muezzinovi upřímně ze svého srdce, vstoupí do ráje.

Význam slov adhánu: „Alláhu akbar” (Bůh je největší) znamená: Bůh je nejvelkolepější a největší ze všeho.

„Ašhadu an lá illáha illa lláh” (Vyznávám, že není boha kromě Boha) znamená: Jediný pravý, kdo si zaslouží uctívání, je Bůh.

„Ašhadu anna Muhammadan rasúlu-lláh” (Vyznávám, že Muhammad je posel Boží) znamená: Vyznávám svým jazykem a srdcem, že Muhammad je posel Boží, kterého poslal Bůh a je povinné ho poslouchat.

„Hajjá ‘alá-s-salá” (Vzhůru k modlitbě) znamená: Pojd’te k modlitbě.

A slova toho, kdo to slyší: „Lá hawla wa lá quwwa illá billáh” (Není moci ani síly než u Boha) znamenají: Není moci odstranit to, co zabraňuje dobrým skutkům, ani síly je konat nebo konat cokoliv jiného, než s pomocí Boží.

„Hajjá ‘alá-l-faláh” (Vzhůru k blaženosti) znamená: Pojďte k blaženosti, tj. k vítězství ráje a záchrany před ohněm.

Poučení z hadíthu:

1. Velké dobro a odměna za to, že když člověk slyší adhán, opakuje vše, co slyší, kromě slov: „Hajjá ‘alá-s-salá” a „Hajjá ‘ala-l-faláh.” Místo nich řekne: „Lá hawla wa lá quwwa illá billáh.”

(65086)

(107) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا، ثُمَّ سَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ، لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(107) – Abdulláh Ibn ‘Amru Ibn al-‘Ás (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Proroka (at’ mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pokud uslyšíte muezzina, říkejte, co říká on, a potom se za mě modlete a věru, že za toho, kdo se za mě pomodlil jednou, se Bůh bude modlit desetkrát. A pak pro mne prostě Boha o wasíla (prostředek, nástroj),

to je stupeň v ráji, kterého se dostane pouze jednomu Božímu služebníku ze všech, a přejí si, abych to byl já. A tomu, kdo pro mě prosí o wasíla, se dostane přímlyvy.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) doporučil tomu, kdo slyší volání k modlitbě, opakovat vše, co slyší, kromě slov: „Hajjá ‘alá-s-salá” a „Hajjá ‘ala-l-faláh.” Místo nich řekne: „Lá hawla wa lá quwwa illá billáh” a po skončení adhánu se pomodlí za Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), protože za toho, kdo se za něj pomodlí jednou, se Bůh bude modlit desetkrát. Modlitba Boha za člověka je, že ho chválí u andělů.

Poté nařídil, aby pro něj lidé prosili Boha o wasíla (prostředek, nástroj), což je nejvyšší stupeň v ráji, kterého se dostane pouze jednomu Božímu služebníku ze všech. Slova Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): „A přejí si, abych to byl já” jsou od něj slova pokory, protože tohoto stupně může dosáhnout jen jeden člověk a protože prorok Muhammad (ať mu Bůh žehná a dá mír) je nejlepším člověkem, je jasné, že tohoto stupně dosáhne pouze on.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že tomu, kdo za něj prosí Boha o wasíla, se dostane jeho přímlyvy.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k opakování po muezzinovi.
2. Velká odměna za modlitbu za Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) po opakování po muezzinovi.

3. Nabádání k prošení Boha o wasíla pro Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).
4. Vysvětlení významu wasíla a že jí dosáhne pouze jeden z Božích služebníků.
5. Vysoké postavení Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), když si zaslouží tak vysoký stupeň v ráji.
6. Tomu, kdo prosí Boha o wasíla pro Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), se dostane jeho přímluvy.
7. Pokora Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), když žádal svou obec, aby pro něj prosili Boha o tento vysoký stupeň v ráji, přestože mu tento stupeň náleží.
8. Velká Boží dobrota a milosrdenství, když za jeden dobrý skutek odměňuje desetinásobně.

(65087)

(108) - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ الْمُؤَذِّنَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، غُفِرَ لَهُ ذَنْبُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(108) – Sa‘d Ibn Abí Waqqás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo řekne, když slyší azán: Ašhadu an lá illáha illá lláhu wahdahu lá šaríka lah, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh. Radítu billáhi rabban wa bimuhhammadin rasúlan wa bi-l-islámi dínan (Vyznávám,

že není boha kromě Boha, který nemá žádného společníka, a že Muhammad je Jeho otrok a posel. Jsem spokojen s Bohem jako Pánem, Muhammadem jako poslem a islámem jako náboženstvím), tomu bude odpuštěn jeho hřích.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že kdo řekne, když slyší azán: „Vyznávám, že není boha kromě Boha, který nemá žádného společníka,” tzn. dosvědčuji a oznamuji, že nikdo kromě Boha si nezaslouží být uctíván a cokoliv, co je uctíváno kromě Něj, je falešné. „a že Muhammad je Jeho otrok a posel.” Tzn. že je otrok, který se neuctívá, a posel, který nelže. „Jsem spokojen s Bohem jako Pánem,” tzn. s Jeho panstvím, božstvím a vlastnostmi. „Muhammadem jako poslem,” tj. se vším, s čím byl seslán a co nám předal. „a islámem,” tj. se všemi jeho pravidly, nařízeními a zákazy, „jako náboženstvím,” tj. čemu věřím a podle čeho se řídím. „Bude mu odpuštěn jeho hřích,” tj. z malých hříchů.

Poučení z hadíthu:

1. Opakování tohoto dua, když je slyšet azán, patří mezi věci, které vedou k odpuštění hříchů.

(6272)

(109) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: أتى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ أَعْمَى، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّهُ لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُرَخَّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟» فَقَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(109) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) přišel slepý muž a řekl: „Posle Boží, nemám nikoho, kdo by mě odvedl do mešity,” a zeptal se Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), zda by mohl mít úlevu a modlit se doma. Prorok mu to povolil, ale když se otočil, znovu si ho zavolal a řekl: „Slyšíš volání k modlitbě?” A on řekl: „Ano,” a tak mu řekl: „Tak ho vyplň!” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

K Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) přišel slepý muž a řekl: „Posle Boží, nemám nikoho, kdo by mi pomohl a odvedl mě do mešity, abych se tam mohl pomodlit pět denních modliteb,” a chtěl, aby mu Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dal úlevu a mohl se modlit doma a nemusel se modlit společnou modlitbu. Prorok mu to povolil, ale když se otočil, znovu si ho zavolal a řekl: „Slyšíš volání k modlitbě?” A on řekl: „Ano,” a tak mu řekl: „Tak ho vyplň tím, že se půjdeš pomodlit.”

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost modlit se společnou modlitbu, protože úleva (ruchsa) je pouze v případě povinných věcí.
2. Slova „tak ho vyplň“ pro toho, kdo slyší volání k modlitbě, dokazuje povinnost společné modlitby, protože každý rozkaz znamená povinnost, pokud není jiný důkaz, že tomu tak není.

(11287)

(110) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْرًا بِيَابِ أَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسًا، مَا تَقُولُ ذَلِكَ يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ؟» قَالُوا: لَا يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ شَيْئًا، قَالَ: «فَذَلِكَ مِثْلُ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ، يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(110) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Co myslíte, kdyby měl někdo u dveří řeku a každý den se v ní pětkrát koupal, myslíte, že na něm zbyde nějaká špína?“ Řekli: „Ne, žádná špína na něm nezbyde.“ Řekl: „A stejně tak pět modliteb, Bůh jimi smaže hříchy.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přirovnal pět modliteb za den a noc k řece u dveří člověka, ve které se koupe, v tom, že těchto pět modliteb smyje malé hříchy, stejně jako tato řeka smyje všechnu špínu tak, že z ní nic nezbyde.

Poučení z hadíthu:

1. Toto se týká pouze odpouštění malých hříchů, co se týče velkých, z těch se člověk musí nejdříve kát.
2. Velké dobro v dodržování pěti povinných modliteb, včetně jejich podmínek, pilířů, povinností a doporučených věcí.

(4968)

(111) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ عَلَى وَفَّيَّتِهَا»، ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «ثُمَّ بِرُّ الْوَالِدَيْنِ» قَالَ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» قَالَ: حَدَّثَنِي بِهِنَّ، وَلَوْ اسْتَزِدُّهُ لَرَأَدَنِي. [صحيح] - [متفق عليه]

(111) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Zeptal jsem se Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): „Jaký skutek je Bohu nejmilejší?“ A on řekl: „Modlitba včas.“ Pak jsem se zeptal: „A pak jaký?“ Řekl: „Poslušnost rodičům.“ Řekl jsem: „A pak jaký?“ Řekl: „Džihád na stezce Boží.“” Řekl: „O těch mi řekl, kdybych se ale ptal dál, řekl by mi víc.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl tázán na to, jaký skutek je Bohu nejmilejší. A řekl: vykonat povinnou modlitbu v jejím předepsaném čase, pak poslušnost k rodičům, chovat se k nim dobře, dodržovat jejich práva a nebýt k nim neposlušný. A pak džihád na stezce Boží, aby Boží slovo mělo vrch, a bránit islám a muslimy a veřejně dodržovat jeho rituály svou osobou a majetkem.

Ibn Mas'úd (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: O těchto skutecích mi řekl, kdybych se ale ptal dál: Potom jaký? řekl by mi víc.

Poučení z hadíthu:

1. I dobré skutky se mezi sebou liší na základě toho, co je Bohu milejší.
2. Nabádání muslima k tomu, aby dělal co nejlepší skutky.
3. Odpovědi Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) na to, který skutek je nejlepší, se lišily v závislosti na tom, kdo se ptal a jaké byly okolnosti, a každému řekl to, co bylo pro něj v jeho situaci nejlepší.

(112) - عَنْ عُثْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ أَمْرٍ مُسْلِمٍ تَحْضُرُهُ صَلَاةٌ مَكْتُوبَةٌ فَيُحْسِنُ وُضُوئَهَا وَخُشُوعَهَا وَرُكُوعَهَا، إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنَ الذُّنُوبِ، مَا لَمْ يُؤْتِ كَبِيرَةً، وَذَلِكَ الدَّهْرُ كُلُّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(112) – ‘Uthmán (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Slyšel jsem Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Není muslima, který, když přijde čas povinné modlitby, se na ni co nejlépe očistí, dodrží její poklony a je soustředěný, aby mu za ni nebyly odpuštěny hříchy od minulé modlitby, pokud neudělá velký hřích, a tak je to celý život.“” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že není muslima, kterému by, když přijde čas povinné modlitby a on se na ni dokonale očistil, poté byl na ni plně soustředěn, tzn. jeho srdce i tělo stojí před Bohem a plně vnímá Jeho velkolepost, a dokonale provedl všechny její úkony, jako poklony, padnutí na tvář atd., za tuto modlitbu nebyly odpuštěny všechny malé hříchy od předešlé modlitby, pokud neudělal velký hřích. A tato odměna trvá celý život, za každou povinnou modlitbu.

Poučení z hadíthu:

1. Modlitba, za kterou jsou odpuštěny hříchy, je taková, při které člověk co nejlépe udělá malou

očistu a kterou provede se soustředěním, kdy touží jen po Boží tváři.

2. Velké dobro v pravidelném dodržování uctívání, protože je příčinou odpuštění malých hříchů.
3. Velké dobro v co nejlépe provedené malé očistě a modlitbě a soustředění při ní.
4. Důležitost vyhýbání se velkým hříchům, aby člověku byly odpuštěny malé hříchy.
5. Velké hříchy lze odpustit, pouze pokud se z nich člověk kaje.

(6254)

(113) - عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه

وسلم كان يقول: «الصَّلَاةُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانُ إِلَى

رَمَضَانَ، مُكَفِّرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(113) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pět denních modliteb a od páteční modlitby do páteční modlitby a od ramadánu do ramadánu - hříchy mezi nimi jsou odpuštěny, pokud člověk neudělá velký hřích.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že v době mezi pěti denními modlitbami, od páteční modlitby do páteční modlitby a od ramadánu do ramadánu jsou člověku

odpuštěny hříchy za podmínky, že se vyhne velkým hříchům. Velké hříchy jako cizoložství, pití alkoholu atd. lze totiž odpustit, pouze pokud se z nich člověk kaje.

Poučení z hadíthu:

1. Hříchy jsou buď malé, nebo velké.
2. Podmínka odpuštění malých hříchů je vyvarování se velkých.
3. Velké hříchy jsou ty, za které následuje na tomto světě trest, nebo je důkaz o jejich trestu v budoucím životě nebo bylo řečeno, že se kvůli nim Bůh hněvá nebo že proklel toho, kdo je dělá. Patří mezi ně například cizoložství a pití alkoholu.

(3591)

(114) – عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ، وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرٍ، وَفَرِّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(114) – ‘Amrú Ibn Šu‘ajb vyprávěl, že jeho otec vyprávěl, že jeho děd vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nařizujte svým dětem modlitbu, když dosáhnou sedmi let, a trestejte je kvůli ní, když dosáhnou deseti let, a oddělte je od sebe v posteli.” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Abú Dáwúd]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že rodiče by měli svým dětem nařídit modlitbu, když je jim sedm let, a naučit je vše, co k ní potřebují. Když dosáhnou deseti let, přidají k tomuto nařízení ještě trest za to, pokud se správně nemodlí, a také je v tomto věku oddělí od sebe při spaní v jedné posteli.

Poučení z hadíthu:

1. Učení dětí náboženství dříve, než dospějí, přičemž modlitba je nejdůležitější.
2. Bití je možné pouze jako výchovná metoda, ne jako trápení dětí, a mělo by být použito jen v míře, která má výchovný účinek.
3. Starost islámského zákona o ochranu cti a uzavření jakékoliv cesty, která by mohla vést ke špatnosti.

(5272)

(115) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: قَسَمْتُ الصَّلَاةَ بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي نِصْفَيْنِ، وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ: {الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: حَمِدَنِي عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَثْنَى عَلَيَّ عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ}، قَالَ: حَجَّدَنِي عَبْدِي، - وَقَالَ مَرَّةً: قَوَّضَ إِلَيَّ عَبْدِي، - فَإِذَا قَالَ: {إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ}، قَالَ: هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ: {اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ}، قَالَ: هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(115) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pravil Všemohoucí Bůh: „Rozdělil jsem modlitbu na půl mezi sebe a svého služebníka a mému služebníkově patří, co žádal.” A když služebník řekne: {Chvála Bohu, Pánu všech světů}, Bůh řekne: „Můj služebník mě chválí.” Když řekne: {Vládce dne soudného}, řekne: „Můj služebník mě oslavuje” - jindy řekl: „Můj služebník to nechal na mně.” Když řekne: {Jen Tebe uctíváme a jen Tebe o pomoc žádáme}, řekne: „To je mezi mnou a mým služebníkem a mému služebníkově náleží, oč žádal.” A když řekne: {Ved’ nás stezkou přímou, stezkou těch, jež zahrnuls milostí Svou, ne těch, na něž jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou.}, řekne: „To

je pro mého služebníka a mému služebníkoví náleží, oč požádal.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh pravil v hadíthu al-qudsí (svatém): Rozdělil jsem súru Otevíratelka (Fátiha) v modlitbě mezi sebe a svého služebníka napůl, polovinu pro sebe a polovinu pro něj.

První polovina: chvála a oslavování Boha, za to ho odměním krásnou odměnou.

Druhá polovina: pokora a prosby, které mu vyplním, a dám mu to, čeho si žádá.

A když modlíci se řekne: {Chvála Bohu, Pánu všech světů}, Bůh řekne: Můj služebník mě chválí, když řekne: {Milosrdnému, Slitovnému}, Bůh řekne: Můj služebník mě pochválil a uznal veškerou moji dobrotu vůči všemu stvoření, když řekne: {Vládci dne soudného}, řekne: Můj služebník mě oslavuje a to je velká čest.

A když řekne: {Jen Tebe uctíváme a jen Tebe o pomoc žádáme}, řekne Bůh: to je mezi mnou a mým služebníkem.

A první polovina z tohoto verše (Jen Tebe uctíváme) je uznáním božství Boha a Jeho posloucháním uctíváním. A to je polovina, která patří Bohu.

A druhá polovina tohoto verše patří služebníkoví, a to je (Jen Tebe o pomoc žádáme), tj. žádost Boha o pomoc a slib Boha, že pomůže.

A když řekne: {Ved’ nás stezkou přímou,* stezkou těch, jež zahrnují milostí Svou, ne těch, na něž jsi

rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou}, řekne Bůh: To je pokora a prosba a mému služebníkovi náleží, oč požádal, a jeho prosbu jsem vyplnil.

Poučení z hadíthu:

1. Vysoké postavení súry Otevíratelka (Fátiha), kterou Bůh pojmenoval modlitbou.
2. Starost Boha o Jeho služebníka, když ho pochválil za to, že Ho chválí a oslavuje, a slíbil mu, že mu dá, oč si řekne.
3. Tato súra zahrnuje chválení Boha, prosby k Němu, upřímné uctívání, žádost o správné vedení po přímé stezce a varování před špatnými cestami.
4. Pokud bude mít modlící se při přednášení súry Fátiha na mysli tento hadíth, bude při modlitbě soustředěnější a pokornější.

(65099)

(116) - عن بريدة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «إِنَّ الْعَهْدَ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

[صحيح] - [رواه الترمذی والنسائي وابن ماجه وأحمد]

(116) – Burajda (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Smlouvou, která je mezi námi a nimi, je modlitba a kdo jí zanechá, se stane nevěřícím.” [Správný (sahíh)] -

[Zaznamenali ho At-Tirmidhí, An-Nasá’í, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že smlouvou, která je mezi muslimy a nevěřícími a pokrytci, je modlitba a kdo jí zanechá, se stane nevěřícím.

Poučení z hadíthu:

1. Velké postavení modlitby v islámu a že ona rozlišuje mezi věřícím a nevěřícím.
2. Pravidla islámu jsou na tomto světě posuzována podle vnějšího zdání a ne podle toho, co je uvnitř (protože to lidé nemohou poznat).

(65094)

(117) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم

يقول: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشُّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(117) – Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel, Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Věřu, že mezi člověkem a přidružováním a nevírou je zanechání modlitby.” [Správný (szxahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před zanecháním povinných modliteb a řekl, že mezi člověkem a přidružováním a nevírou je zanechání modlitby.

Modlitba je druhým pilířem islámu a její postavení v islámu je velice vysoké. Ten, kdo ji odmítá a říká, že není povinná, je považován za nevěřícího, na tom se shodla většina muslimů. Pokud se ji nemodlí vůbec s tím, že mu nepřipadá důležitá atd., sahába se shodli na tom, že je také považován za nevěřícího. Ale pokud se někdy modlí a někdy ne, hrozí mu tento obrovský trest.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost modlitby a jejího dodržování, protože ona rozlišuje mezi vírou a nevírou.
2. Velké varování před zanecháním a nedodržováním modlitby.

(65093)

(118) – عن سالم بن أبي الجعد قال: قال رجل: ليتني صَلَّيْتُ فاسترَحْتُ، فكأنَّهم عابُوا ذلك عليه، فقال: سمعتُ رسولَ الله صلى الله عليه وسلم يقول: «يا بلالُ، أقيم الصَّلَاةَ، أَرِحْنَا بِهَا». [صحيح] - [رواه أبو داود]

(118) – Sálím Ibn Abí al-Dža'd vyprávěl, že jeden muž řekl: „Pomodlil jsem se a uklidnil jsem se,” a ostatní se na to tvářili, jako by řekl něco špatného. A on řekl: „Slyšel jsem Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Bilále, zavolej k modlitbě, ať se jí uklidníme.”” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Abú Dáwúd]

Výklad:

Jeden muž ze sahába řekl: Pomodlil jsem se a uklidnil jsem se. Ostatní, kteří to slyšeli, se na to tvářili, jako by řekl něco špatného. A on řekl: Slyšel jsem Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: Bilále, udělej adhán k modlitbě a pak iqámu, abychom se díky ní uklidnili, protože v modlitbě člověk mluví s Bohem, a tak cítí klid v duši a srdci.

Poučení z hadíthu:

1. Klid srdce je díky modlitbě, protože při ní člověk mluví s Bohem.
2. Odmítání těch, kteří jsou líní v uctívání.
3. Ten, kdo vykoná povinnost, kterou měl udělat, a tak ji splní, se díky tomu cítí klidný a bezpečný.

(65095)

(119) – عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(119) – ‘Ubáda Ibn as-Sámit (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Není modlitby pro toho, kdo nerecitoval Fátihu.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že modlitba není platná, pokud při ní člověk nepřednese sůru al-Fátíha. Čtení této sůry je považováno za jeden z pilířů modlitby.

Poučení z hadíthu:

1. Není povoleno místo súry al-Fátiha recitovat jinou súru, pokud je ji člověk schopen přednést.
2. Pokud člověk zapomene nebo záměrně nepřednese súru al-Fátiha v jednom raka'a, je toto raka'a neplatné, protože je to jeden z jeho pilířů a pilíř je nutné vždy dodržet.
3. Pokud se člověk modlí za imámem ve společné modlitbě a stihne se přidat dříve, než se imám zvedne z poklony (rukú') nemusí al-Fátihu recitovat.

(5378)

(120) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ كَانَ يُكَبِّرُ فِي كُلِّ صَلَاةٍ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ وَغَيْرِهَا، فِي رَمَضَانَ وَغَيْرِهِ، فَيُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْكَعُ، ثُمَّ يَقُولُ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، ثُمَّ يَقُولُ: رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، قَبْلَ أَنْ يَسْجُدَ، ثُمَّ يَقُولُ: اللَّهُ أَكْبَرُ حِينَ يَهْوِي سَاجِدًا، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ السُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَسْجُدُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ السُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ مِنَ الْجُلُوسِ فِي الْإِثْنَتَيْنِ، وَيَفْعَلُ ذَلِكَ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ، حَتَّى يَفْرُغَ مِنَ الصَّلَاةِ، ثُمَّ يَقُولُ حِينَ يَنْصَرِفُ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنِّي لَأَقْرُبُكُمْ شَبَهاً بِصَلَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِنْ كَانَتْ هَذِهِ لَصَلَاتِهِ حَتَّى فَارَقَ الدُّنْيَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(120) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že říkal: „Alláhu akbar” ve všech povinných

i nepovinných modlitbách, v ramadánu i jiných měsících. A říkal: „Alláhu akbar,” když se postavil, poté když šel do předklonu (rukú’). Poté řekl: „Sami’ Alláhu liman hamidah,” poté řekl: „Rabbaná wa lakal-hamd” předtím, než udělal sudžúd, poté řekl: „Alláhu akbar,” když dělal sudžúd, poté řekl: „Alláhu akbar,” když zvedl hlavu ze sudžúdu, poté řekl: „Alláhu akbar,” když se zvedl do stoje po dvou raka‘a. A tak to dělal v celé modlitbě, v každém raka‘a, dokud neskončil modlitbu. A poté když odcházel, řekl: „Při Tom, v Jehož rukou je má duše, mám z vás nejbliže k tomu, aby moje modlitba byla podobná modlitbě Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír). Taková byla jeho modlitba, dokud neopustil tento svět.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, jak vypadala část modlitby Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). Vyprávěl, že když se postavil k modlitbě, řekl: Alláhu akbar (zasvěcující takbír), poté ho řekl znovu, když šel do předklonu (rukú’), když dělal sudžúd, když zvedl hlavu ze sudžúdu a když se zvedal do stoje po dvou raka‘a. A tak to dělal v celé modlitbě, v každém raka‘a, dokud neskončil modlitbu. A když se zvedl z předklonu (rukú’), řekl: „Sami’ Alláhu liman hamidah.” A poté, když už stál, řekl: „Rabbaná wa laka- l-hamd.”

A když Abú Hurajra skončil modlitbu, řekl: Při Tom, v Jehož rukou je má duše, mám z vás nejbliže k tomu, aby

moje modlitba byla podobná modlitbě Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír). Taková byla jeho modlitba, dokud neopustil tento svět.

Poučení z hadíthu:

1. Takbír (slova Alláhu akbar) je při každém sklonění a zvednutí, kromě zvednutí po pokloně (rukú’); tehdy se říká: Sami' Alláhu liman hamidah.
2. Snaha sahába napodobovat Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a ochraňovat jeho sunnu.

(65098)

(121) – عن ابن عَبَّاسٍ رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:
«أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: عَلَى الْجَنْهَةِ وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْيَدَيْنِ،
وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ، وَلَا تَكُفِّتِ الثِّيَابَ وَالشَّعْرَ.» [صحيح] - [متفق عليه]

(121) – Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bylo mi nařízeno, abych udělal sudžúd na sedmi kostech: na čele,” a pak si ukázal na nos, „a na rukou, kolenou a prstech na nohou. A nevyhrnujte oblečení a vlasy.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že mu Bůh nařídil, aby při modlitbě dělal sudžúd na sedmi částech těla:

První: čelo - a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal na nos, aby vysvětlil, že nos je jedna z těchto sedmi částí těla, a potvrdil to, že se musí dotknout země.

Druhá a třetí část: ruce.

Čtvrtá a pátá: kolena.

Šestá a sedmá: prsty na nohou.

A že nám bylo nařízeno při sudžúdu nesvazovat si vlasy a nevyhrnovat oblečení, aby se neušpinily, ale že se mají nechat volně na zemi, aby dělaly sudžúd s částmi těla.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost dělat sudžúd v modlitbě na těchto sedmi částech těla.
2. Vyhrnovat oblečení a svazovat vlasy při modlitbě je zavrženíhodné.
3. Je povinné, aby se ten, kdo se modlí, modlil v klidu, tzn. aby položil všech těchto sedm částí na zem a chvíli tak vydržel, aby mohl říci dhikr pokorně.
4. Zákaz svazování vlasů se týká mužů, ne žen, protože žena má nařízeno se na modlitbu zahalovat.

(122) - عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَنَظَرْنَا إِلَى الْقَمَرِ لَيْلَةً - يَعْنِي الْبَدْرَ - فَقَالَ: «إِنَّكُمْ سَتَرُونَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرُونَ هَذَا الْقَمَرَ، لَا تُضَامُونَ فِي رُؤْيَيْهِ، فَإِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تُغْلِبُوا عَلَى صَلَاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا فَافْعَلُوا» ثُمَّ قَرَأَ: «{وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ}» [صحيح] - [متفق عليه]

(122) – Džarír Ibn ‘Abdulláh (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Byli jsme s Prorokem (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a on se podíval v noci na měsíc - tj. v úplňku, a řekl: „Věřu, že uvidíte svého Pána tak, jako vidíte tento měsíc, aniž by to pro vás bylo těžké, a pokud se můžete vyhnout zameškání modlitby před východem a západem slunce, tak to udělejte.” Poté zarecitoval: {a před slunce východem a západem oslavuj chválu svého Pána}.” [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Sahába byli jednou v noci s Prorokem (at’ mu Bůh žehná a dá mír) a on se čtrnáctou noc v měsíci podíval na měsíc a řekl, že věřící uvidí svého Pána očima bez jakýchkoli pochyb, aniž by tím byli unavení anebo měli při Jeho spatření jakékoliv těžkosti. Poté Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: Pokud dokážete odstranit příčiny, které vedou k zanedbání modlitby fadžr a ‘asr, tak to udělejte, abyste se je mohli modlit dokonale, ve skupině, ve správném čase, protože je to jeden z

důvodů spatření Boha. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přednesl tento verš: {a před slunce východem a západem oslavuj chválu svého Pána}.

Poučení z hadíthu:

1. Radostné oznámení věřícím, že v ráji uvidí Boha.
2. Ze způsobů správného vyzývání k Bohu je utvrzení, vzbuzování zájmu a uvádění příkladů.

(5657)

(123) – عن جُنْدُب بن عبد الله القَسْرِي رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ صَلَّى صَلَاةَ الصُّبْحِ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللَّهِ، فَلَا يَطْلُبُنَّكُمُ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبُهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يُدْرِكُهُ، ثُمَّ يَكْبَهُ عَلَى وَجْهِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(123) – Džundub Ibn ‘Abdulláh al-Qasrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo se pomodlí ranní modlitbu, ten je pod Boží ochranou, tak ať si vás Bůh ze své ochrany nevyžádá, protože koho si ze své ochrany vyžádá, toho dostihne a pak ho svrhne tváří do ohně pekelného.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo se pomodlí ranní modlitbu fadžr, je pod Boží ochranou. Bůh ho ochraňuje, zastává se ho, brání ho a dává mu zvítězit.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval toho, kdo zruší tuto smlouvu (o ochraně) buď protože se nemodlí, nebo protože vystupuje proti těm, kteří se modlí, a tím vystoupí z této ochrany a zasluhuje si trest, že si ho Bůh vyžádá za to, co udělal, a koho si Bůh vyžádá, toho dostihne a potom ho vhodí obličejem do ohně.

Poučení z hadíthu:

1. Ukázání důležitosti modlitby fadžr a její odměny.
2. Velké varování pro toho, kdo chce udělat něco špatného tomu, kdo se modlí ranní modlitbu (fadžr).
3. Boží odplata tomu, kdo dělá špatnosti Jeho zbožným služebníkům.

(5435)

(124) – عن بريدة بن الحصيب رضي الله عنه أنه قال: بَكَّرُوا بِصَلَاةِ الْعَصْرِ، فَإِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(124) – Burajda Ibn al-Hasíb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Modlete se modlitbu ‘asr včas, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Skutky toho, kdo zanechá modlitbu ‘asr, budou ztraceny.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před úmyslným opožďováním modlitby ‘asr a jejím modlením až po skončení jejího času. Dobré skutky toho, kdo to dělá, budou ztraceny a přijde o ně.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k modlení se modlitby ‘asr včas a co nejdříve.
2. Velká hrozba pro toho, kdo zanechá modlitbu ‘asr nebo ji opožďuje. U této modlitby je to horší než u jiných, protože o ní konkrétně se mluví v Koránu (jako o prostřední modlitbě), ve slovech Všemohoucího: {Dodržujte modlitby a modlitbu prostřední} [Kráva: 238].

(6261)

(125) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ: {وَأَقِمِ

الصَّلَاةَ لِذِكْرِي} [طه: ١٤]». [صحيح] - [متفق عليه]

(125) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo zapomene modlitbu, ať se ji pomodlí, když si na ni vzpomene, ničím jiným ji nelze vykoupit: {a modlitbu konej, na Mne vzpomínaje!} [Tá Há: 14]”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že kdo se zapomene pomodlit povinnou modlitbu, až vypršel její čas, měl by se ji pomodlit hned, jak si na ni vzpomene, a nic nezruší tento hřích, pouze to, že se ji pomodlí. A Všemohoucí Bůh pravil v Koránu: {a modlitbu konej, na Mne vzpomínaje!} [Tá Há: 14], tj. konej (zapomenutou) modlitbu, když si vzpomeneš.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost modlitby a její nepodceňování při jejím praktikování a nahrazování.
2. Není dovoleno úmyslně a bezdůvodně opožd'ovat modlitbu, až vyprší její čas.
3. Povinnost nahradit zameškanou modlitbu hned, jak si na ni člověk vzpomene, nebo hned, jak se probudí.
4. Povinnost nahrazovat zameškané modlitby hned, i kdyby byl zrovna čas, kdy je zakázáno se modlit.

(65088)

(126) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ أَثْقَلَ صَلَاةٍ عَلَى الْمُتَنَافِقِينَ صَلَاةُ الْعِشَاءِ وَصَلَاةُ الْفَجْرِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِيهِمَا لَأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبَوًّا، وَلَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أُمَرَ بِالصَّلَاةِ فَتَقَامَ، ثُمَّ أُمِرَ رَجُلًا فَيُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، ثُمَّ أُنْطَلِقَ مَعِيَ بِرِجَالٍ مَعَهُمْ حُزْمٌ مِنْ حَطَبٍ إِلَى قَوْمٍ لَا يَشْهَدُونَ الصَّلَاةَ، فَأَحْرَقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ بِالنَّارِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(126) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejtěžší modlitbou pro pokrytce jsou modlitby ‘iša a fadžr a kdyby věděli, co je v nich (za dobro), přišli by, i kdyby měli lézt po kolenou. Zamýšlel jsem nařídít modlitbu, svolat k ní a nařídít někomu jinému, aby ji vedl, a pak jít s dalšími muži s dřevem na podpal k těm, kteří se nemodlí, a spálit jim domy.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pokrytci jsou líní se modlit, speciálně modlitby ‘iša a fadžr. A že kdyby věděli, jaká je odměna za tyto modlitby, když se modlí společně, přišli by, i kdyby měli lézt po kolenou.

. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl rozhodnutý nařídít modlitbu, svolat k ní a nařídít někomu jinému, aby ji vedl místo něj, a pak jít s dalšími muži s dřevem na podpal k těm, kteří nechodí na společnou modlitbu, a spálit jim domy

kvůli jejich velkému hříchu, ale neudělal to, protože v těch domech bydlí ženy a děti a další, kteří jsou nevinní.

Poučení z hadíthu:

1. Nebezpečí nemodlení se společně v mešitě.
2. Pokrytce nezajímá při uctívání nic jiného než být viděn, a proto nechodí do mešity v časy, kdy je není tolik vidět.
3. Velká odměna za společné modlení modliteb 'iša a fadžr, které si zaslouží, aby na ně člověk přišel, i kdyby měl lézt po kolenou.
4. Snažit se modlit společně modlitby fadžr a 'iša, aby se člověk vyvaroval pokrytectví, protože vyhýbání se jim je vlastností pokrytců.

(3366)

(127) - عَنِ ابْنِ أَبِي أَوْفَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا رَفَعَ ظَهْرَهُ مِنَ الرُّكُوعِ قَالَ: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ الْأَرْضِ وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(127) – Ibn Abí Awfá (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Když Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) narovnal záda z rukú’ (a postavil se), řekl: „Sami’ Alláhu liman hamidah, Alláhumma rabbaná wa laka-l-hamd, mil’a s-samáwáti wa mil’a l-ardi, wa mil’a má

ši'ta min šaj'in ba'du." (Bůh slyší toho, kdo Ho chválí. Bože, náš Pane, Tobě patří všechna chvála, necht' naplní se jí nebesa i země i to, co si budeš ještě přát.)

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Když Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) v modlitbě narovnal záda z rukú' a postavil se, řekl: „Sami' Alláhu liman hamidah." (tj. Bůh přijímá chválu toho, kdo Ho chválí, a dá mu za to odměnu). Alláhumma rabbaná wa laka-l-hamd, mil'a s-samáwáti wa mil'a l-ardi, wa mil'a má ši'ta min šaj'in ba'du." (Tj. Bohu, našemu Pánu, patří všechna chvála, kterou se naplní nebesa i země i to, co si bude Bůh přát.)

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat tato slova v modlitbě po zvednutí se z poklony (rukú').
2. Po zvednutí se z poklony (rukú') v modlitbě by měl člověk chvíli v klidu stát, protože tento dhikr nelze říci, pokud člověk nestojí chvíli v klidu.
3. Tato slova se říkají ve všech modlitbách, ať jsou povinné nebo doporučené.

(65101)

(128) - عَنْ حُدَيْفَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ بَيْنَ السَّجْدَتَيْنِ: «رَبِّ اغْفِرْ لِي، رَبِّ اغْفِرْ لِي». [صحيح] - [رواه أبو داود والنسائي وابن ماجه وأحمد]

(128) – Hudhajfa (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) říkal mezi sadždami: „Rabbi ghfir lí, Rabbi ghfir lí.” (Pane, odpusť mi, Pane, odpusť mi.) [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, An-Nasá’í, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) říkal při sezení mezi sadždami: Rabbi ghfir lí, Rabbi ghfir lí. (Pane, odpusť mi, Pane, odpusť mi). A opakoval to.

Význam slov: „Rabbi ghfir lí” je prosba člověka k jeho Pánu, aby mu smazal a skryl jeho hříchy a chyby.

Poučení z hadíthu:

1. Toto dua by se mělo říkat mezi sadždami ve všech modlitbách, at’ povinných nebo doporučených.
2. Doporučení opakovat slova: „Rabbi ghfir lí.” Některé právní směry říkají, že je povinné je říci jednou.

(65104)

(129) – عن ابن عباس رضي الله عنهما: كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول بين السجدين: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وارْحَمْنِي، وعافني، واهدني، وارزقني». [حسن بشواهدة] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(129) – Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal mezi sadždami: „Alláhumma ghfir lí, wa rhamníní, wa ‘áfíní, wa hdníní, wa rzuqní.” (Bože odpusť mi, buď ke mě milosrdný, smiluj se nade mnou, uveď mne na správnou cestu a obdař mne.) [Dobrý na základě podobných (hadíthů)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) prosil Boha mezi sadždami o těchto pět věcí, které muslim velmi potřebuje a které zahrnují veškeré dobro na tomto i v budoucím světě. Zahrnují prosbu o odpuštění a skrytí hříchů, milosrdenství, očistění od pochybností, nejasností a nemocí, prosbu k Bohu o správné vedení k pravdě a utvrzení v ní a prosbu o obdarování vírou, věděním, dobrými skutky a dobrým, povoleným majetkem.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat toto dua při sezení mezi sadždami.
2. Velké dobro v tomto dua, protože zahrnuje veškeré dobro na tomto i onom světě.

(10930)

(130) - عَنْ حِطَّانِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الرَّقَاشِيِّ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ صَلَاةً، فَلَمَّا كَانَ عِنْدَ الْقُعْدَةِ قَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: أُقِرَّتِ الصَّلَاةُ بِالْبِرِّ وَالزَّكَاةِ، قَالَ: فَلَمَّا قَضَى أَبُو مُوسَى الصَّلَاةَ وَسَلَّمْ أَنْصَرَفَ فَقَالَ: أَيُّكُمْ الْفَائِلُ كَلِمَةً كَذَا وَكَذَا؟ قَالَ: فَأَرَمَ الْقَوْمُ، ثُمَّ قَالَ: أَيُّكُمْ الْفَائِلُ كَلِمَةً كَذَا وَكَذَا؟ فَأَرَمَ الْقَوْمُ، فَقَالَ: لَعَلَّكَ يَا حِطَّانُ قُلْتَهَا؟ قَالَ: مَا قُلْتُهَا، وَلَقَدْ رَهَبْتُ أَنْ تَبْكَعَنِي بِهَا، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: أَنَا قُلْتُهَا، وَلَمْ أُرِدْ بِهَا إِلَّا الْخَيْرَ، فَقَالَ أَبُو مُوسَى: أَمَا تَعْلَمُونَ كَيْفَ تَقُولُونَ فِي صَلَاتِكُمْ؟ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَطَبَنَا فَبَيَّنَ لَنَا سُنَّتَنَا وَعَلَّمَنَا صَلَاتَنَا، فَقَالَ: «إِذَا صَلَّيْتُمْ فَأَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ، ثُمَّ لِيَوْمُكُمْ أَحَدُكُمْ فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا قَالَ: {غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ} [الفاتحة: ٧]، فَقُولُوا: آمِينَ، يُبَيِّنُكُمْ اللَّهُ، فَإِذَا كَبَّرَ وَرَكَعَ فَكَبِّرُوا وَارْكَعُوا، فَإِنَّ الْإِمَامَ يَرْكَعُ قَبْلَكُمْ، وَيَرْفَعُ قَبْلَكُمْ»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَتِلْكَ بَيْتُكَ، وَإِذَا قَالَ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، يَسْمَعُ اللَّهُ لَكُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَالَ عَلَى لِسَانِ نَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، وَإِذَا كَبَّرَ وَسَجَدَ فَكَبِّرُوا وَاسْجُدُوا، فَإِنَّ الْإِمَامَ يَسْجُدُ قَبْلَكُمْ وَيَرْفَعُ قَبْلَكُمْ»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَتِلْكَ بَيْتُكَ، وَإِذَا كَانَ عِنْدَ الْقُعْدَةِ فَلْيَكُنْ مِنْ أَوَّلِ قَوْلِ أَحَدِكُمْ: الْحَيَّاتُ الطَّيِّبَاتُ الصَّلَوَاتُ لِلَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(130) – Hittán Ibn ‘Abdulláh ar-Raqáší vyprávěl: „Modlil jsem se s Abú Músou al-Aš‘arím a když seděl (při tašahhudu), jeden muž řekl: „Modlitba byla spojena s dobrem a almužnou.” A on řekl: „Kdo z vás to řekl?” Všichni ale mlčeli. Poté znovu řekl: „Kdo z vás to řekl?” Všichni ale mlčeli. Pak řekl: „Snad jsi to byl ty, kdo to řekl, Hittáne?” A já jsem se začal bát, že mi za to vyčiní, ale jeden muž řekl: „Já jsem to řekl, ale nechtěl jsem tím nic jiného než dobro.” Abú Músá řekl: „Vy nevíte, co máte říkat v modlitbě? Věřu, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) nám vysvětlil naši sunnu a jak se máme modlit a řekl: „Když se modlíte, srovnejte se do řad. Jeden z vás ať je imámem, vede vás a když řekne: „Alláhu akbar,” řekněte: „Alláhu akbar.” A když řekne: {ne těch, na než jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou.} [Otevíratelka: 7], řekněte: „Ámín” a Bůh vám to vyplní. A když řekne: „Alláhu akbar” a udělá rukú’, tak řekněte: „Alláhu akbar|” a udělejte rukú’. A imám dělá rukú’ před vámi a zvedá se z něj také před vámi.” A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „A tato (chvilé) vydá za tamtu a když (imám) řekne: „Sami’ Alláhu liman hamidah,” řekněte: „Alláhumma rabbaná wa laka-l-hamd.” A Bůh vás slyší, věru, že Požehnaný a Všemohoucí Bůh řekl ústy svého Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): „Sami’ Alláhu liman hamidah.”

A imám dělá sudžúd před vámi a zvedá se z něj před vámi.” A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „A tato (chvíle) vydá za tamtu a když (imám) sedí, vaše první slova budiž: „At-tahijjátu at-tajjibátu as-salawátu lilláhi, as-salámu ‘alajka ajjuha-nnabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádilláhi s-sálihin. Ašhadu an lá illáha illa-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh.””

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Druh Proroka Abú Músá al-Aš‘arí (ať je s ním Bůh spokojen) se modlil a když seděl při tašahhudu, jeden muž z těch, co se modlili za ním, řekl: Modlitba byla v Koránu spojena s dobrem a almužnou. A když Abú Músá (ať je s ním Bůh spokojen) skončil modlitbu, obrátil se k modlícím a řekl: Kdo z vás to řekl? Všichni ale mlčeli. Poté znovu řekl: Kdo z vás řekl: Modlitba byla v Koránu spojena s dobrem a almužnou? Všichni ale mlčeli. Pak otázku zopakoval a když stále všichni mlčeli, Abú Músá (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: Snad jsi to byl ty, kdo to řekl, Hittáne? Jmenoval ho, protože seděl u něj a byl mu blízký, a tak věděl, že mu takové obvinění neublíží a přiměje promluvit toho, kdo to opravdu řekl. Avšak Hittán to odmítl a začal se bát, že mu za to vyčiní, ale jeden muž řekl: Já jsem to řekl, ale nechtěl jsem tím nic jiného než dobro. A Abú Músá řekl: Vy nevíte, co máte říkat v

modlitbě? A poté jim oznámil, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) jim jednou kázal a vysvětlil jim Boží zákony a naučil je, jak se mají modlit. A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

Když se modlíte, uspořádejte se do řad a vyrovnejte je. Pak ať je jeden z vás imámem a vede vás. A když na začátku modlitby řekne: Alláhu akbar, řekněte: Alláhu akbar.* A když bude číst Fátihu a dojde k: {ne těch, na než jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou.} [Otevíratelka: 7], řekněte: Ámín a Bůh vám to vyplní. A když řekne Alláhu akbar a udělá rukú', tak řekněte Alláhu akbar a udělejte rukú'. Imám dělá rukú' před vámi a zvedá se z něj také před vámi, tak ho nepředcházejte, protože chvilka, kdy je před vámi v rukú', mu poskytne čas být před vámi i při zvedání se z něj, a tak tato (chvíle) vydá za tamtu. A když imám řekne: Sami' Alláhu liman hamidah, řekněte: Alláhumma rabbaná wa laka-l-hamd. A Bůh slyší, co říkáte, věru, že Požehnaný a Všemohoucí Bůh řekl ústy svého Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): Sami' Alláhu liman hamidah. A imám dělá sudžúd před vámi a zvedá se z něj před vámi. A tato (chvíle) vydá za tamtu, a tak je váš sudžúd stejně dlouhý jako sudžúd imáma. A když sedí při tašahhudu, ať jsou vaše první slova: At-tahijjátu at-tajjibátu as-salawátu lilláhi (všechno velebení, nejlepší slova a modlitby patří jedině Bohu), as-salámu 'alajka ajuha-nnabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu 'alajná wa 'alá 'ibádilláhi as-sálihin (mír s tebou, ó Proroku, a Boží milosrdenství a Jeho požehnání, mír s námi

a se zbožnými služebníky Božími). Ašhadu an lá illáha illa-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh.

Poučení z hadíthu:

1. Ukázání jedné z formulací tašahhudu.
2. Činy a slova modlitby musí být jen takové, které máme od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A je zakázáno, aby si někdo vymýšlel novoty v modlitbě, ať už slova nebo činy, které nejsou v sunně.
3. Zákaz předcházet imáma v úkonech nebo se hodně zpožďovat, člověk by měl imáma v jeho úkonech následovat.
4. Připomenutí toho, jak se Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) staral o učení náboženství své obce a o oznamování Božích nařízení.
5. Imám je ten, kdo vede modlíci, a tak ho modlíci nesmí ve svých úkonech předbíhat, ani je dělat společně s ním nebo se naopak příliš opožd'ovat. Měli by ho ale následovat hned, jak mají jistotu, že něco začal dělat. Měli by to hned udělat po něm, a to je sunna.
6. Při modlitbě mají být modlíci se ve vyrovnaných řadách.

(131) - عَنِ ابْنِ مَسْعُوْدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: عَلَّمَنِي رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَفَى بَيْنَ كَفَيْهِ، التَّشَهُّدَ، كَمَا يُعَلِّمُنِي السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ: «التَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُوْلُهُ».

وفي لفظ لهما: «إِنَّ اللهَ هُوَ السَّلَامُ، فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلّٰهِ صَالِحٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُوْلُهُ، ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(131) – Ibn Mas‘úd (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) mne naučil - a při tom uchopil moje dlaně - tašahhud, jako mne naučil súru z Koránu: „At-tahijjátu lilláh, wa-s-salawátu wa-t-tajjibát, as-salámu ‘alajka ajuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi lláhi-s-sálihín, ašhadu an lá illáha ila-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh.” (Veškerá úcta, všechny modlitby i slova výtečná patří Bohu, mír tobě, ó Proroku, a milost Boží i požehnání Jeho, mír nám i služebníkům Božím bezúhonným.

Vyznávám, že není boha kromě Boha, a vyznávám, že Muhammad je Jeho otrok a posel.) V jiné verzi je: „Věřu, že Bůh je mír a když někdo z vás sedí při modlitbě, ať řekne: „At-tahijjátu lilláh, wa-s-salawátu wa-t-tajjibát, as-salámu ‘alajka ajuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi lláhi-s-sálihin” (Veškerá úcta, všechny modlitby i slova výtečná patří Bohu, mír tobě, ó Proroku, a milost Boží i požehnání Jeho, mír nám i služebníkům Božím bezúhonným) a když to řekne, zasáhne každého zbožného služebníka na nebesích i zemi: „Ašhadu an lá illáha ila-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh (Vyznávám, že není boha kromě Boha, a vyznávám, že Muhammad je Jeho otrok a posel).” A poté ať poprosí, o co chce.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) naučil Ibn Mas‘úda (ať je s ním Bůh spokojen) tašahhud, který se říká v modlitbě, a při tom ho držel za ruce, aby se na něj Ibn Mas‘úd soustředil. A učil ho stejně, jako ho učil súru z Koránu. To dokazuje, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) považoval tašahhud za velmi důležitý, nejen ve významu, ale i v přesném znění. A řekl: „At-tahijjátu lilláh”: to je každé slovo nebo čin ukazující na uctívání, které vše patří

pouze Bohu, „wa-s-salawátu”: to je známá modlitba, povinná či dobrovolná, konaná pouze pro Boha, „at-tajjibát”: to jsou dobrá slova, činy a vlastnosti ukazující dokonalost, které všechny patří pouze Bohu, „as-salámu ‘alajka ajjuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh”: prosba pro něj (Proroka), aby se vyhnul všemu zlému a dostal co nejvíce z každého dobra, „as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi lláhi-s-sálihin”: prosba za každého zbožného služebníka na nebesích i zemi, aby se vyhnul všemu zlému, „ašhadu an lá illáha ila-lláh”: znamená jisté vyznání, že nikdo si nezaslouží být uctíván, kromě Boha, „wa anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh”: znamená vyznání, že Muhammad je služebník a poslední posel Boží.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádal modlíciho, aby řekl jakékoliv prosby k Bohu, které chce.

Poučení z hadíthu:

1. Tašahhud se říká v každé modlitbě při posledním sezení a na konci druhé raka'a, když má modlitba tři nebo čtyři raka'a.
2. Povinnost říkat tašahhud v modlitbě. Je možné použít jakákoliv slova, o kterých bylo potvrzeno, že je řekl Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír).
3. Povolení říkat v modlitbě jakékoliv prosby, které člověk chce, pokud samy o sobě nejsou hříchem.
4. Doporučení prosit nejdříve sám pro sebe a až pak za ostatní.

(132) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدْعُو وَيَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ». وَفِي لَفْظٍ لِمُسْلِمٍ: «إِذَا فَرَّغَ أَحَدُكُمْ مِنَ التَّشَهُّدِ الْآخِرِ، فَلْيَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعٍ: مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(132) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal dua (prosby) a říkal: „Bože, utíkám se k Tobě před utrpením v hrobě, před utrpením ohně, před pokušením života a smrti a před pokušením falešného mesiáše Dadždžála).” Ve verzi Muslima je: „Když někdo z vás skončí tašahhud, ať se uteče k Bohu v ochranu před čtyřmi (věcmi): před utrpením pekelného ohně, utrpením v hrobě, pokušením života a smrti a před zlem falešného mesiáše Dadždžála.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se v posledním tašahhudu před pozdravením v modlitbě utíkal pod ochranu Boha před čtyřmi věcmi a nařídil nám, abychom se před nimi utíkali v ochranu Boží také.

První věcí je: utrpení v hrobě.

Druhou: utrpení ohně v soudný den.

Třetí: pokušení života, tzn. všechny touhy pozemského života, které jsou zakázané, bloudění, a pokušení smrti, tj. umírání, ztráta islámu, sunny, atd.

Čtvrtou: pokušení falešného mesiáše Dadždžála, který se objeví na konci světa a kterým Bůh vyzkouší Své služebníky. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ho zmínil, protože v něm bude velké pokušení a bloudění.

Poučení z hadíthu:

1. Takovéto utíkání se pod ochranu Boha je základní a nejúplnější prosbou k Bohu, protože zahrnuje utíkání se před vším zlem na tomto i budoucím světě.
2. Existence utrpení v hrobě a že to je skutečnost.
3. Nebezpečí pokušení a důležitost utíkat se před ním pod ochranu Boha a prosit Ho o záchranu před ním.
4. Potvrzení toho, že přijde Dadždžál a že to bude obrovské pokušení.
5. Doporučení říkat toto dua na konci posledního tašahhudu.
6. Doporučení dělat dua po vykonání dobrých skutků.

(133) - عن عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا صَلَاةَ بِحَضْرَةِ الطَّعَامِ، وَلَا هُوَ يُدْفَعُ الْأَخْبَتَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(133) – ‘Á’iša (ať mu Bůh spokojen) vyprávěla, že slyšela Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkat: „Není modlitby, když se přinese jídlo a když člověk cítí velkou nebo malou potřebu.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal se modlit, když je člověku přineseno jídlo, na které má chuť a ke kterému se upne jeho srdce.

Také zakázal se modlit, pokud člověk cítí malou nebo velkou potřebu, aby nebyl při modlitbě nesoustředěný.

Poučení z hadíthu:

1. Ten, kdo se chce modlit, by se měl vyvarovat všech věcí, které by ho mohly při modlitbě rozptylovat.

(3088)

(134) - عَنْ عُثْمَانَ بْنِ أَبِي الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ الشَّيْطَانَ قَدْ حَالَ بَيْنِي وَبَيْنَ صَلَاتِي وَقِرَاءَتِي يَلْبِسُهَا عَنِّي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ذَاكَ شَيْطَانٌ يُقَالُ لَهُ خِنْزَبٌ، فَإِذَا أَحْسَسْتَهُ فَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنْهُ، وَانْقُلْ عَلَى يَسَارِكَ ثَلَاثًا»، قَالَ: فَفَعَلْتُ ذَلِكَ فَأَذْهَبَهُ اللَّهُ عَنِّي. [صحيح] - [رواه مسلم]

(134) – ‘Uthmán Ibn Abí al-‘Ás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, „Přišel jsem k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a řekl: „Posle Boží, věru, že satan stál mezi mnou a mou modlitbou a mým přednášením a spletl mi ho.” A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Toto je satan, kterému se říká Chinzab, když ho ucítíš, uteč se pod ochranu Boží a třikrát plivni vlevo.” A od té doby, co jsem to udělal, mě ho Bůh zbavil.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

‘Uthmán Ibn Abí al-‘Ás (ať je s ním Bůh spokojen) přišel k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) a řekl: Posle Boží, věru, že satan stál mezi mnou a mou modlitbou, zabránil mi být pokorný a spletl mi mé přednášení Koránu. A Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl: Toto je satan, kterému se říká Chinzab, a když se ti toto stane a ucítíš ho, uteč se pod ochranu Boží a třikrát plivni vlevo (tzn. lehce fouknout s troškou slin). Pak Uthmán řekl, že

od té doby, co udělal to, co mu Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, Bůh ho satana zbavil.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost pokory a soustředění se na modlitbu. A že satan se snaží člověka při modlitbě rozptylovat a vytvořit mu pochyby.
2. Doporučení utéci se k Bohu před našeptáváním satana v modlitbě a při tom třikrát plivnout vlevo.
3. Ukázání toho, jak se sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) vždy obraceli ve svých problémech na Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby jim je vyřešil.
4. Srdce sahába byla čistá a měli starost jen o budoucí život.

(65105)

(135) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسْوَأُ النَّاسِ سَرَقَةً الَّذِي يَسْرِقُ صَلَاتَهُ» قَالَ: وَكَيْفَ يَسْرِقُ صَلَاتَهُ؟ قَالَ: «لَا يَتِمُّ رُكُوعَهَا، وَلَا سُجُودَهَا». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(135) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejhorší zloděj je ten, který krade svou modlitbu.” Řekl: „A jak může krást svou modlitbu?” Odpověděl: „Nedokončí její rukú’ a sudžúd.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Ibn Hibbán]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že nejhorší zloděj je ten, kdo krade ze svých modliteb. A to proto, že když krade něčí majetek, může z toho mít prospěch na tomto světě, na rozdíl od tohoto zloděje, který si krade své právo na odměnu. Poté řekli: Posle Boží, a jak si může krást z modlitby? Řekl: Nedokončí její rukú' a sudžúd. Tzn. že v těchto pozicích spěchá a neudělá je dokonale.

Poučení z hadíthu:

1. Důležitost dobrého vykonávání modlitby a vykonávání jejích pilířů pomalu a s pokorou.
2. Ten, kdo neprovádí dokonale rukú' a sudžúd, byl nazván zlodějem proto, aby to ostatní odradilo od tohoto činu a bylo upozorněno na to, že to je zakázané.
3. Povinnost provádět rukú' a sudžúd dobře, beze spěchu a vydržet v těchto pozicích alespoň nějakou dobu.

(65100)

(136) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَمَّا يَخْتَنِي أَحَدُكُمْ - أَوْ: لَا يَخْتَنِي أَحَدُكُمْ - إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ الْإِمَامِ، أَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ حِمَارٍ، أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ صُورَتَهُ صُورَةَ حِمَارٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(136) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Copak se nikdo z vás nebojí, že když zvedne hlavu dříve než imám, Bůh z jeho hlavy učiní hlavu osla

nebo učiní jeho podobu jako podobu osla.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal velkou hrozbu pro toho, kdo zvedne hlavu dříve než imám, že Bůh z jeho hlavy učiní hlavu osla nebo učiní jeho podobu jako podobu osla.

Poučení z hadíthu:

1. Jsou čtyři způsoby následování imáma, tři z nich jsou zakázané: předbíhání, dělání všeho současně s ním a zpoždování. Jediný povolený způsob následování imáma je následovat, co dělá, těsně po něm.
2. Povinnost následovat imáma při modlitbě.
3. Hrozba změnění podoby toho, kdo zvedne hlavu dříve než imám, na osla, je možná a patří do změn.

(3086)

(137) – عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَنْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ: فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ: كَيْفَ الِاسْتِغْفَارُ؟ قَالَ: تَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(137) – Thawbán (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že když Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) skončil modlitbu, požádal Boha třikrát o odpuštění a řekl: „Alláhumma anta s-salám, wa minka s-salám, tabárakta

dhá-l-džaláli wa-l-ikrám.” (Ó Bože, Tys Mír a od Tebe mír, bud’ požehnán, Ty, majestátnosti a velkomyslnosti plný). Al-Walíd řekl: „Řekl jsem al-Awzá’ímu: „A jak prosit Boha o odpuštění?” Odpověděl: „Řekneš: Astaghfirulláh, astaghfirulláh, astaghfirulláh.”” (Prosím Boha za odpuštění...) [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Když Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) skončil modlitbu, říkal: Astaghfirulláh, astaghfirulláh, astaghfirulláh. (Prosím Boha za odpuštění...)

Poté velebil Boha slovy: „Alláhumma anta s-salám, wa minka s-salám, tabárakta dhá-l-džaláli wa-l-ikrám.” (Ó Bože, Tys Mír a od Tebe mír, bud’ požehnán, Ty, majestátnosti a velkomyslnosti plný.) Tzn. Bůh je dokonalý ve Svých vlastnostech, nemá žádných nedostatků a vad a prosíme pouze Jeho, aby nás zbavil všeho zlého v tomto a budoucím světě, a Bůh je ten, Jehož dobro se rozšiřuje na tomto i onom světě, je Velkolepý a Dobrotivý.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení prosit Boha za odpuštění pravidelně po každé modlitbě.
2. Doporučení prosit Boha za odpuštění za nedostatky v uctívání a jako náhradu za to, co člověk zameškal nebo nedokončil v uctívání.

(10947)

(138) - عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ قَالَ: كَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ حِينَ يُسَلِّمُ:
 «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا
 حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ النَّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ
 الْقَنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» وَقَالَ: «كَانَ رَسُولُ
 اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَهْلِلُ بِهِنَّ دُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(138) – Abú az-Zubajr vyprávěl: „Ibn az-Zubajr říkal na konci každé modlitby, když pozdravil: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj’in qadír. Lá hawla wa lá quwwa illá billáh, lá illáha illa lláh, wa lá na‘budu illa íjjáhu, lahu-n-ni‘ma, wa lahu-l-fadl, wa lahu-thaná al-hasan, lá illáha illa lláhu muchlisína lahu-ddína wa law kariha-l-káfirún,” (Není boha kromě Boha, Jediného, který nemá společníka žádného, Jemu náleží vláda i chvála a On má moc nad každou věcí. Není moci ani síly leč u Boha, není boha kromě Boha a nebudeme uctívat nikoho jiného kromě Něj, Jemu patří veškeré dobrodiní a Jemu patří veškeré zásluhy a Jemu patří veškeré chválení, není boha kromě Boha, upřímně mu zasvěcujeme víru, i když to nevěřící nenávidí) a říkal: „, Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) toto říkal na konci každé modlitby.”” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal po každé povinné modlitbě, když ji skončil, tento dhikr - jeho význam:

„Není boha kromě Boha” znamená, že jediný pravý, kdo si zaslouží uctívání, je Bůh.

„Který nemá společníka” znamená, že nemá žádného společníka ve Svém božství, panství a vlastnostech.

„Jemu náleží vláda” znamená všechno vládnutí nad nebesy, zemí i nad tím, co je mezi nimi.

„Jemu náleží chvála” znamená, že Bůh má všechny dokonalé vlastnosti, je chválen s dokonalou láskou a uctíváním vždy - za časů přízně i neštěstí.

„On je každé věci mocen” znamená, že Jeho moc je dokonalá a úplná ve všech směrech a nikdo Mu nemůže nic zakázat ani Ho nijak omezit.

„Není moci ani síly leč u Boha” znamená, že člověk nemá sílu ani moc měnit svůj stav, měnit hřešení v poslušnost, jediné s pomocí Boha, a jen On pomáhá a jen na Něj je třeba spoléhat.

„Není boha kromě Boha a nebudeme uctívat nikoho jiného kromě Něj” znamená potvrzení Boží jednosti a odmítnutí přidružování a že jen Bůh a nikdo jiný si zaslouží být uctíván.

„Jemu patří veškeré dobrodiní a zásluhy” znamená, že Bůh je ten, kdo tvoří veškeré dobrodiní, činí je dokonalým a dává je, komu chce, ze Svých služebníků.

„Jemu patří veškeré chválení” znamená chválení Jeho podstaty, vlastností, činů a dobrodiní v každý čas.

„Není boha kromě Boha, upřímně mu zasvěcujeme víru“ znamená upřímně věřit v Jeho jedinnost, bez předvádění se před ostatními v uctívání Boha.

„I když to nevěřící nenávidí“ znamená, že vytrváme v prohlašování jednosti Boží a v Jeho uctívání, i když se to nevěřícím nelíbí.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení nezapomínat na tento dhikr po každé povinné modlitbě.
2. Muslim by měl být hrdý na svoji víru a ukazovat náboženské obřady, i když se to nevěřícím nelíbí.
3. Pokud je v hadíthu řečeno „na konci (dubur) modlitby," tak v případě dhikru to znamená po pozdravu a v případě dua to znamená před pozdravem.

(6203)

(139) - عَنْ وَرَّادٍ كَاتِبِ الْمُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ: أَمَلَى عَلَيَّ الْمُغِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ فِي كِتَابٍ إِلَى مُعَاوِيَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(139) – Warrád, písař Mughíry Ibn Šu‘ba, řekl: „Al-Mughíra Ibn Šu‘ba mě nechal zapsat pro Mu‘áwíju tato slova: Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal na konci

každé povinné modlitby: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lah, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj’in qadír, Alláhumma lá mání‘a limá a‘tajta, wa lá mu‘tija limá mana‘ta, wa lá janfa‘u dhá-l-džaddi minka-l-džaddu.” (Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála a On má moc nad každou věcí. Ó Bože, nikdo nezadrží, co Tys daroval, a nikdo nedaruje, co Tys zadržel, a nikomu neprospěje jeho bohatství proti Tobě.) [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal na konci každé povinné modlitby*: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj’in qadír, Alláhumma lá mání‘a limá a‘tajta, wa lá mu‘tija limá mana‘ta, wa lá janfa‘u dhá-l-džaddi minka-l-džaddu.” (Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála a On má moc nad každou věcí. Ó Bože, nikdo nezadrží, co Tys daroval, a nikdo nedaruje, co Tys zadržel, a nikomu neprospěje jeho bohatství proti Tobě.)

Tzn. potvrzují a uznávám slova jedinnosti Boží, že není boha kromě Boha, protože pravé uctívání je potvrzeno Bohem. A dosvědčují, že skutečné království patří Bohu a všechnu chválu obyvatel nebes a země si zaslouží pouze Bůh,

protože jen On je každé věci mocný, a co Bůh dal nebo vzal, nemůže nikdo zrušit. A bohatému u Něj nebude k ničemu jeho bohatství, jediné, co mu prospěje, budou jeho dobré skutky.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat tento dhikr na konci modliteb, protože zahrnuje slova jednoty Boží (tawhídu) a chvály.
2. Spěch vykonávat všechny sunny a šířit je.

(65102)

(140) – عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: حَفِظْتُ مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشَرَ رَكَعَاتٍ: رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَهَا، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْمَغْرَبِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ الصُّبْحِ، وَكَانَتْ سَاعَةً لَا يَدْخُلُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيهَا، حَدَّثَنِي حَفْصَةُ أَنَّه كَانَ إِذَا أَدَّنَ الْمُؤَذِّنُ وَطَلَعَ الْفَجْرُ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ، وَفِي لَفْظٍ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ رَكَعَتَيْنِ. [صحيح] - [منفق عليه بجميع رواياته]

(140) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Zapamatoval jsem si od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) deset raka‘a: dvě raka‘a před zuhrem a dvě raka‘a po něm, dvě raka‘a po maghribu v jeho domě, dvě raka‘a po ‘iša v jeho domě a dvě raka‘a před modlitbou fadžr. V tuto hodinu k

Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) nikdo nechodil, Hafsa mi vyprávěla, že když muezzin zavolal k modlitbě a vyšel úsvit (fadžr), pomodlil se dvě raka‘a.” V jiné verzi je, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se modlil po páteční modlitbě dvě raka‘a. [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda ve všech vyprávěních]

Výklad:

Abdulláh Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že doporučených modliteb, které si zapamatoval od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), je deset raka‘a. Tyto modlitby se arabsky nazývají rawátib. Dvě raka‘a před zuhrem a dvě raka‘a po něm. Dvě raka‘a po maghribu, které se modlil doma. Dvě raka‘a po ‘iša, které se modlil doma. Dvě raka‘a před fadžrem. To je dohromady deset raka‘a. Co se týče páteční modlitby, po té se také modlí dvě raka‘a.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení modlit se pravidelně tyto modlitby.
2. Doporučení modlit se doporučené modlitby doma.

(3062)

(141) - عَنْ أَبِي قَتَادَةَ السَّلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَرْكَعْ رُكْعَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يَجْلِسَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(141) – Abú Qatáda as-Salamí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud někdo z vás vstoupí do mešity, ať se pomodlí dvě raka‘a před tím, než si sedne.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádal, aby se ten, kdo z jakékoliv příčiny a v jakýkoliv čas vstoupí do mešity, pomodlil dvě raka‘a před tím, než si sedne. Tyto dvě raka‘a se nazývají pozdrav mešitě (tahíjatu-l-masdžid).

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení pomodlit se dvě raka'a (pozdrav mešitě) před tím, než si člověk v mešitě sedne.
2. Toto se týká člověka, který si chce sednout. Pokud odešel dříve než si sednul, tak se ho to netýká.
3. Pokud člověk přijde do mešity v době, kdy se lidé modlí, připojí se k nim, a to stačí místo pomodlení se dvou raka'a.

(65091)

(142) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ: أَنْصِتْ، يَوْمَ الْجُمُعَةِ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَعْنَتْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(142) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud řekneš svému druhu: „Mlč!“ v pátek, když káže imám, mluvil jsi zbytečně.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil povinnost při pátečním kázání, a to je: poslouchat kázání, aby se člověk nad ním zamyslel, a že ten, kdo při něm promluví, i kdyby pouze řekl jinému: „Mlč!“ nebo „Poslouchej!“ přišel o dobro páteční modlitby.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz mluvení při kázání, a to i kdyby to bylo zakazování zavrženíhodného nebo odpovídání na pozdrav nebo tomu, kdo kýchne.
2. Výjimka je, pokud někdo mluví na imáma nebo imám na něj.
3. Povolení mluvit mezi kázáními, pokud je toho třeba.

4. Pokud je při kázání vzpomenuto Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), člověk by se za něj měl pomodlit v duchu, a stejně tak říkat ámín po prosbách by se mělo pouze v duchu.

(3107)

(143) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: كَانَتْ بِي بَوَاسِيرُ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(143) – ‘Imrán Ibn Husajn (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že měl hemoroidy, a tak se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) na modlitbu, a ten řekl: „Modli se vestoje, pokud toho nejsi schopný, tak vsedě, a pokud ani toho nejsi schopný, tak na boku.”

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že základem je, aby se člověk modlil vestoje, ale pokud toho není schopný, může se modlit vsedě a pokud není schopný se modlit vsedě, může se modlit vleže na boku.

Poučení z hadíthu:

1. Modlitba je povinná za všech okolností, pokud člověku zůstal rozum, ale je možné ji vykonávat podle svých schopností.

2. Tolerance a jednoduchost islámu, když člověk může vykonávat uctívání způsobem, kterého je schopný.

(10951)

(144) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(144) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, jak velkou odměnu má modlitba v jeho mešitě a že odměna za ni je větší než odměna za tisíc modliteb v jiné mešitě, kromě Posvátné mešity v Mekce - modlitba v ní je lepší než modlitba v Prorokově mešitě (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Poučení z hadíthu:

1. Větší odměna za modlitbu v Posvátné mešitě a v Prorokově mešitě.
2. Modlitba v Posvátné mešitě je lepší než sto tisíc modliteb v jiné mešitě.

(65090)

(145) - عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ أَرَادَ بِنَاءَ الْمَسْجِدِ فَكَّرَ النَّاسُ ذَلِكَ، وَأَحْبَبُوا أَنْ يَدَعَهُ عَلَى هَيْئَتِهِ، فَقَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ بَنَى مَسْجِدًا لِلَّهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ فِي الْجَنَّةِ مِثْلَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(145) – Mahmúd Ibn Labíd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že ‘Uthmán Ibn ‘Affán chtěl postavit mešitu, ale lidem se to nelíbilo a chtěli, aby mešita zůstala stejná. Ale ‘Uthmán řekl: „Slyšel jsem Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Tomu, kdo postaví mešitu pro Boha, Bůh v ráji postaví totéž.“” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

‘Uthmán Ibn ‘Affán (ať je s ním Bůh spokojen) chtěl znovu postavit Prorokovu (ať mu Bůh žehná a dá mír) mešitu, aby ji vylepšil, ale lidem se to nelíbilo, protože by se změnil její vzhled, a chtěli, aby mešita zůstala stejná, z cihel se střechou z palmového listí. Ale ‘Uthmán ji chtěl postavit z kamení a sádry a oznámil jim, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Tomu, kdo postaví mešitu pro spokojenost Boží, ne aby se tím předváděl před lidmi, za to dá Bůh velkou odměnu, takovou, že pro něj v ráji postaví totéž.“

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání ke stavění mešit a velká odměna za to.
2. Rozšíření a obnova mešity patří pod stavění mešit.
3. Důležitost upřímnosti vůči Bohu a děláním všeho jen pro Něj.

(65089)

(146) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَا نَقَصْتُ صَدَقَةً مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(146) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Almužna nezmenší majetek a pokud člověk odpustí, Bůh zvýší jeho úctyhodnost a nikdo se před Bohem neponíží, aniž by ho Bůh povýšil.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že almužna nezmenší majetek, naopak almužna zabrání jeho zničení. Bůh za ni dává mnohem více dobra, a tak almužna naopak majetek zvětšuje a nezmenšuje ho.

A pokud člověk odpouští, přestože je silný a může se pomstít, Bůh mu dá ještě větší moc a sílu.

A pokud se někdo pokoří kvůli Bohu, ne ze strachu před druhými nebo aby se něčemu vyhnul nebo něčeho dosáhnul, Bůh mu dá za odměnu úctyhodnost a bude povýšen.

Poučení z hadíthu:

1. Dobro a blaženost je v řízení se islámským zákonem a v konání dobra, i když si to někteří lidé nemyslí.

(5512)

(147) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه

وسلم قال: «قَالَ اللَّهُ: أَنْفِقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ عَلَيْكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(147) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bůh pravil: Rozdávej, synu Adama, a Já dám tobě.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh pravil: Rozdávej povinné i doporučené almužny, synu Adama, a Já ti za to rozšířím majetek a požehnám ti v něm.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k dávání almužen a rozdávání majetku na cestě Boží.
2. Rozdávání majetku na dobročinné účely je největší příčinou požehnání a znásobení majetku, kdy Bůh dá člověku to, co rozdál.

3. Tento hadíth patří do skupiny hadíthů, kdy Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vypráví, co říká Bůh. Tyto hadíthy se nazývají al-qudsí (svaté) a mají význam i přesné znění od Boha, ale liší se od Koránu tím, že je nelze recitovat v modlitbě, není za to odměna, není třeba být očištěn, aby se jich mohl člověk dotýkat atd.

(5805)

(148) – عن أبي مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(148) – Abú Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud muž dává své rodině peníze s úmyslem, že to dělá pro Boha, je to pro něj považováno za almužnu.“
[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pokud muž dává své rodině, kterou je povinen živit (tzn. manželce, rodičům, dětem atd.) peníze s úmyslem, že se chce přiblížit Bohu a chce za to mít odměnu, bude to, co dal, považováno za almužnu a dostane za to odměnu.

Poučení z hadíthu:

1. Je možné mít odměnu za vyživování své rodiny.
2. Věřící by měl všechny skutky konat pro Boha a pro to, co je u Boha za odměnu.
3. Člověk by se měl snažit o upřímný úmysl ve všech dobrých činech, kam patří i vyživování rodiny.

(6460)

(149) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا، أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(149) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo počká (s dluhem) tomu, kdo je v těžkostech, nebo mu (z dluhu) sleví, toho Bůh zastíní svým trůnem v soudný den, v den, kdy nebude jiného stínu než Jeho.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že odměna toho, kdo počká dlužníkovi s dluhem nebo mu z dluhu část promine, bude, že ho Bůh zastíní svým trůnem v soudný den. V tento den bude slunce blízko hlav a bude obrovské vedro. A nikdo nenajde žádný stín, leda by ho zastínil Bůh.

Poučení z hadíthu:

1. Za ulehčení lidem je velká odměna a je to jedna z příčin záchrany před hrůzami soudného dne.
2. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek.

(4186)

(150) – عن جابر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا اقْتَضَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

150) – Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bůh se smiluje nad mužem, který odpouští, když nakupuje, prodává a vymáhá dluhy.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) poprosil o Boží milosrdenství pro každého, kdo je štědrý a odpouští, když prodává. Tzn. že nedává vysoké ceny a chová se k nakupujícím hezky. A pro toho, kdo je štědrý a odpouští, když nakupuje, tzn. že se nesnaží snížit cenu a hledat vady na zboží. A pro toho, kdo je štědrý a odpouští, když vymáhá dluhy, které mu patří, tzn. že je nevymáhá tvrdým způsobem a pokud je dlužník chudý a nemá, tak mu s dluhem počká, dokud nebude mít.

Poučení z hadíthu:

1. Cílem práva šarí'a je ochraňovat vše, co napravuje všechny vztahy mezi lidmi.
2. Nabádání k těm nejlepším mravům ve všech lidských vztazích, včetně nakupování, prodeje atd.

(3716)

(151) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«كَانَ رَجُلٌ يُدَايِنُ النَّاسَ، فَكَانَ يَقُولُ لِفَتَاهُ: إِذَا أَتَيْتَ مُعْسِرًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ، لَعَلَّ اللَّهَ

يَتَجَاوَزُ عَنْكَ، فَلَقِيَ اللَّهَ فَتَجَاوَزَ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(151) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Jeden muž půjčoval lidem a říkal svému sluhovi: „Pokud přijdeš k někomu, kdo není schopný splatit dluh, odpusť mu ho, třeba nám Bůh také odpustí,” a pak se setkal s Bohem a ten mu odpustil.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěl o muži, který půjčoval lidem majetek na dluh a který říkal svému sluhovi, který pro něj vymáhal dluhy: Pokud přijdeš k dlužníkovi, který je chudý a nemá na zaplacení dluhu, odpusť mu ho - buď tím, že mu zcela odpustíš dluh, nebo že mu prodloužíš dobu na zaplacení dluhu anebo tím, že splatí jen část dluhu. A to proto,

že touží po tom, aby i jemu Bůh odpustil. A když zemřel, Bůh mu odpustil všechny jeho hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Dobré chování a odpouštění lidem a odpouštění dluhů těm, kteří je nemohou zaplatit, je jednou z největších příčin záchrany v soudný den.
2. Dobré chování ke všemu stvoření a upřímnost víry v Boha a touha po Jeho milosrdenství je jedním z důvodů odpuštění hříchů.

(3753)

(152) - عَنْ خَوْلَةَ الْأَنْصَارِيَّةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ رَجُلًا يَتَخَوَّضُونَ فِي مَالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، فَلَهُمُ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(152) – Chawla al-Ansáríja (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že slyšela Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Věřu, že mužům (těm), kteří nakládají s majetkem Božím v rozporu s právem, náleží v soudný den pekelný oheň.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mluvil o těch, kdo nakládají s majetkem muslimů bezprávně, například si ho bezprávně berou. Tento význam je ale obecný a znamená

jakékoliv nakládání s majetkem, tzn. získávání i utrácení zakázaným způsobem, a patří sem i neoprávněné brání z majetku sirotků, veřejných sbírek, úschov atd.

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že všichni tito lidé dostanou v soudný den jako odplatu pekelný oheň.

Poučení z hadíthu:

1. Majetek, který člověk vlastní, ve skutečnosti patří Bohu a člověk ho dostal, jen aby s ním nakládal podle zákona a aby se vyvaroval s ním nakládat jakkoliv jinak. Toto se týká jakékoliv majetku, i osobního.
2. Islám klade velký důraz na veřejný majetek a kdo ho spravuje, bude v soudný den tázán na to, jakým způsobem ho spravoval.
3. Toto varování platí pro každého, kdo jakýmkoliv neislámským způsobem nakládá s majetkem, ať už patří někomu jinému nebo jemu samému.

(5331)

(153) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(153) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo se postil ramadán s vírou a nadějí, že mu to bude započítáno, budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, kdo se postil v měsíci ramadánu, protože věří v Boha a věří, že Bůh tento půst nařídil a že za něj slíbil postícím se velkou odměnu, a jeho záměrem při půstu je pouze Boží tvář a nic jiného (třeba předvádění se před lidmi), budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Odměna za upřímnost ve víře a její důležitost u půstu i jiných dobrých skutků.

(4196)

(154) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ»

[صحيح] - [متفق عليه]

(154) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo konal dobré skutky v Noci úradku (lajlatu-l-qadr) s vírou a nadějí, že mu to bude započítáno, budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.” [Správný (sahíh)] -

[Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, kdo bude dělat dobré skutky v Noci úradku, která je v posledních deseti dnech v ramadánu, a bude se v ní snažit co nejvíce se modlit,

dělat dua a dhikr a číst Korán, protože věří tomu, co o ní bylo řečeno, a proto si bude přát Boží odměnu, a bude to dělat upřímně jen pro Boha a nikoho jiného (třeba pro předvádění se před lidmi nebo aby si o něm mysleli, jak je zbožný, atd.), budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Velké dobro, které je v Noci úradku a nabádání ke konání dobrých činů v tuto noc.
2. Dobré činy nebudou přijaty, pokud je člověk nedělá jen pro Boha.
3. Boží milosrdenství a dobrota, protože odpustil všechny předešlé hříchy tomu, kdo konal dobré skutky v Noci úradku (lajlatu-l-qadr) s vírou a nadějí, že mu to bude započítáno.

(4202)

(155) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ حَجَّ لِلَّهِ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(155) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel, Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Kdo vykoná pouť (hadždž), aniž by špatně mluvil a dělal špatné věci, vrátí se z ní, jako byl v den, kdy ho matka porodila.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že kdo vykoná velkou pouť pro Boha, aniž by „špatně mluvil“ (v arabštině je použito sloveso rafatha, které má význam říkat ošklivé věci, nadávat, ale také znamená pohlavní styk a vše, co k němu vede (například líbání atd.)) a aniž by „dělal špatné věci“ (v arabštině sloveso fasaqa, které znamená hřešit, konat špatné věci a patří sem i nedodržování zákazu věcí, které nesmí dělat poutník ve stavu zasvěcení), se vrátí z poutě a bude mu odpuštěno, bude bez hříchu jako právě narozené dítě.

Poučení z hadíthu:

1. Hříšnost (fusúq) je zakázána za všech okolností a ještě více při pouti, protože rituály pouti jsou posvátné.
2. Člověk se rodí bez hříchu a chyb a bez toho, aby si nesl chyby jiných.

(2758)

(156) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «ما مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ» يعني أَيَّامَ الْعَشْرِ، قالوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قال: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ».

[صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

(156) – Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír)

řekl: „Není lepších dnů, kdy jsou dobré skutky Bohu nejmilejší, než tyto dny,” tj. deset dní. Řekli: „Posle Boží, ani džihád na stezce Boží (v jiných dnech)?” Řekl: „Ani džihád na stezce Boží, kromě muže, který vyšel, dal všanc sebe a svůj majetek a nevrátil se ani s jedním z nich.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Al-Buchári a Abú Dáwúd a je to jeho znění]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejlepšími dny pro konání dobrých skutků je prvních deset dní měsíce dhu-l-hidždža.

A sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) se zeptali Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), zda je lepší džihád v jiných dnech, nebo jakékoliv jiné dobré skutky vykonané v těchto deseti dnech? A to proto, že věděli, že nejlepší dobrý skutek je džihád.

A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) odpověděl, že vykonání jakéhokoli dobrého skutku v těchto deseti dnech je lepší než džihád v jiných dnech, kromě člověka, který vyjde do džihádu na stezce Boží, dá všanc sám sebe a svůj majetek a pak přijde na stezce Boží o majetek i o život. Takovýto člověk má větší odměnu než ten, kdo koná dobré skutky v těchto deseti dnech.

Poučení z hadíthu:

1. Za konání dobrých skutků v prvních deseti dnech měsíce dhu-l-hidždža je velká odměna, a proto by muslim měl využít příležitosti a konat v těchto dnech dobré skutky, jako připomínat si Boha (dhikr), číst Korán, modlit se, postit se, dávat almužnu a dělat další dobré skutky.

(6255)

(157) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(157) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věřu, že Bůh se nedívá na váš vzhled a majetek, ale dívá se na vaše srdce a činy.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že Všemohoucí Bůh se nedívá na vzhled svých služebníků, zda jsou krásní nebo oškliví, tlustí nebo hubení, zdraví nebo nemocní. Ani se nedívá na jejich majetek, zda jsou bohatí nebo chudí. Bůh nebude lidi soudit podle těchto věcí, ale dívá se na jejich srdce a na to, co je v nich, zda bohabojnost, jistota ohledně Boha, víra a upřímnost. Nebo

zda je v nich domýšlivost a snaha zalíbit se lidem. A také se dívá na jejich činy, zda jsou dobré nebo špatné, a podle toho své služebníky odměňuje.

Poučení z hadíthu:

1. Starání se o dobro v srdci a jeho očištění od všech špatných vlastností.
2. Náprava srdce spočívá v upřímnosti a dobrém úmyslu. A náprava činů v následování Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). Na tyto dvě věci se Bůh dívá a soudí je.
3. Člověk by neměl být pyšný na svůj majetek, krásu a sílu ani na nic jiného z povrchních pozemských věcí.
4. Varování před díváním se na vnějšek bez nápravy vnitřku.

(4555)

(158) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يَغَارُ، وَإِنَّ الْمُؤْمِنَ يَغَارُ، وَعَبِيرَةُ اللَّهِ أَنْ يَأْتِيَ الْمُؤْمِنُ مَا حَرَّمَ عَلَيْهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(158) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věřu, že Bůh žárlí a věřící také žárlí. A žárlivost Boha je v tom, když věřící dělá něco, co mu zakázal.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh žárlí a nemá rád, stejně jako věřící žárlí a nemá rád. A příčinou Boží žárlivosti je, když věřící dělá věci, které mu Bůh zakázal, jako cizoložství, smilstvo, sodomii, krádež, pití alkoholu a další hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Varování před Božím hněvem a Jeho trestem, pokud člověk porušuje Jeho zákazy.

(3354)

(159) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُؤْبَقَاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشِّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسَّحَرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالنَّوْثَى يَوْمَ الزَّحْفِ، وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(159) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Vyvarujte se sedmi velkých hříchů.“ Řekli: „Posle Boží, a které to jsou?“ Odpověděl: „Přidružování k Bohu, čarodějnictví, zabití člověka, kterého Bůh zakázal zabít, leda podle práva, braní lichvy, požírání majetku sirotka, útěk z boje a obviňování slušných, ctihodných a věřících žen z cizoložství.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil své obci, aby se vyvarovala sedmi velkých hříchů, které vedou k záhubě, a když byl tázán, které to jsou, řekl, že to je:

Za prvé: přidružování k Bohu tím, že mu člověk jakýmkoliv způsobem dává rovné anebo jakýmkoliv způsobem uctívá někoho jiného než Boha. Jako první zmínil přidružování k Bohu, protože to je ten největší hřích.

Za druhé: čarodějnictví, což zahrnuje všechny typy kouzel, jakýmkoliv způsobem, které mají vliv na člověka a buď ho usmrtí, nebo způsobí onemocnění nebo rozpor mezi manžely atd. Je to dílo satana a téměř vždy se při něm používá přidružování k Bohu a přibližování se ke zlým džinům a satanům tím, co mají rádi.

Za třetí: zabití člověka, kterého Bůh zakázal zabít, leda podle práva, kdy popravu nařídí soudce a vykoná popravčí.

Za čtvrté: jakýmkoliv způsobem provozovat lichvu.

Za páté: jakýmkoliv způsobem zneužívat majetek sirotka.

Za šesté: útěk z boje proti nevěřícím.

Za sedmé: obviňování slušných, ctihodných a věřících žen z cizoložství. Platí to i pro obviňování zbožných mužů.

Poučení z hadíthu:

1. Velkých hříchů není pouze těchto sedm, ale těchto sedm bylo zmíněno, protože jsou nejnebezpečnější.
2. Povolení zabít člověka, pokud je to po právu, například pokud sám někoho zabil, odpadl nebo cizoložil a je odsouzen a popraven islámským soudem.

(160) – عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: **«أَلَا أُنبِّئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكَبَائِرِ؟» ثَلَاثًا، قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ» وَجَلَسَ وَكَانَ مُتَكَيِّمًا، فَقَالَ: «أَلَا وَقَوْلُ الزُّوْرِ»، قَالَ: فَمَا زَالَ يُكْرِّرُهَا حَتَّى قُلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ. [صحيح] - [متفق عليه]**

(160) – Abú Bakr (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl třikrát: „Mám vám oznámit, jaké jsou největší hříchy?“ Řekli: „Ano, Posle Boží.“ Řekl: „Přidružování k Bohu a neposlušnost vůči rodičům,“ pak si sedl, opřel se a řekl: „A křivá přísaha!“ A opakoval to tak dlouho, až jsme si říkali: „Kéž by už byl zticha.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl sahába o největších hříších a zmínil tyto tři:

1 - Přidružování k Bohu, to znamená uctívat jakýmkoliv způsobem někoho jiného než Boha a dávat někoho jiného na roveň Bohu v Jeho božství, panství, jménech nebo vlastnostech.

2 - Neposlušnost vůči rodičům, to je ubližovat rodičům jakýmkoliv způsobem, slovy nebo činy, a zanechat dobrého chování vůči nim.

3 - Křivá řeč a křivé svědectví, to je jakákoliv lživá řeč, jejímž cílem je něco získat, třeba majetek, nebo někoho poškodit, například poškodit jeho čest atd.

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) opakoval varování před křivým svěděctvím, aby upozornil na jeho ošklivost a špatné následky pro společnost, až si sahába přáli, aby mlčel, protože jim ho bylo líto a nechtěli, aby ho něco trápilo.

Poučení z hadíthu:

1. Největším hříchem je přidružování k Bohu, proto ho uvedl jako první, což potvrzují slova Všemohoucího: {Bůh věru neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí, komu chce, věci jiné než toto.}
2. Práva rodičů jsou velká, protože byla uvedena hned za právem Boha.
3. Hříchy se dělí na velké a malé. Velký hřích je každý hřích, za který je trest v tomto životě nebo je za něj určen trest v budoucím životě, například za něj následuje vstup do ohně. Velké hříchy mají různé úrovně zákazu. Malé hříchy jsou všechny ostatní hříchy.

(2941)

(161) – عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الْكَبَائِرُ: الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ، وَقَتْلُ النَّفْسِ، وَالْيَمِينِ الْغَمُوسُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(161) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru Ibn al-‘Ás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Velké hříchy jsou: přidružování k

Bohu, neposlušnost vůči rodičům, zabití člověka a lživá přísaha.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, jaké jsou velké hříchy, tj. takové, za které následuje velký trest v tomto nebo v budoucím životě.

Prvním je „přidružování k Bohu,” to znamená uctívat jakýmkoliv způsobem někoho jiného než Boha a dávat někoho jiného na roveň Bohu v tom, co je specifické pouze pro Boha, tj. v Jeho božství, panství, jménech nebo vlastnostech.

Druhým je „neposlušnost vůči rodičům,” to je ubližovat rodičům jakýmkoliv způsobem, slovy nebo činy, a zanechat dobrého chování k nim.

Třetím je „zabití člověka,” to je bezprávné zabití člověka nespravedlivě a z nenávisti.

Čtvrtým je „lživá přísaha,” to je přísahat lživě, kdy člověk ví, že lže. Arabsky se tato přísaha nazývá „ghamús” od slovesa nořit, tj. že člověka ponoří do hříchu nebo do ohně.

Poučení z hadíthu:

1. Ze lživé přísahy se nelze vykoupit, protože je tak špatná a nebezpečná, a lze se za ni pouze kát.
2. Tyto čtyři velké hříchy byly zmíněny, protože jsou nejtěžší, ne proto, že by žádné jiné neexistovaly.

3. Hříchy se dělí na velké a malé. Velký hřích je každý hřích, za který je trest v tomto životě nebo je za něj určen trest v budoucím životě, například že za něj následuje vstup do ohně. Velké hříchy mají různé úrovně zákazu. Malé hříchy jsou všechny ostatní hříchy.

(3044)

(162) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدَّمَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(162) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „První, co bude mezi lidmi souzeno v soudný den, bude krev.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že první věci, která se bude soudit v soudný den z křivd páchaných mezi lidmi, bude krev, tzn. zabíjení, ubližování druhým atd.

Poučení z hadíthu:

1. Velký hřích za zabíjení a ubližování, protože věci, kterými se v soudný den bude začínat, jsou nejdůležitější.

2. Velikost hříchů se posuzuje podle velikosti jejich špatných následků a zabití nevinné duše je nejhorším následkem a špatností, hned po nevěře a přidružování k Bohu.

(2962)

(163) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرَحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا تُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ أَرْبَعِينَ عَامًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(163) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo zabije toho, s kým byla uzavřena smlouva, neucítí vůni ráje a věru, že jeho vůni je cítit z dálky, která se ujde za čtyřicet let.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že kdo zabije toho, s kým je uzavřena smlouva, tj. nemuslima, který žije na islámském území na základě smlouvy a poskytnutí bezpečí, dostane velký trest, tj. že neucítí vůni ráje, jež je cítit z dálky, která se ujde za čtyřicet let.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz zabíjení nemuslimů, kteří uzavřeli s muslimy smlouvu, nebo jim bylo poskytnuto bezpečí. Toto je považováno za velký hřích.

2. Arabsky mu'áhad (ten, s kým je uzavřena smlouva): nemuslim, se kterým je uzavřena smlouva, nežije v zemi muslimů a není s ní ve válce.
3. Arabsky dhimmí: nemuslim, který žije v zemi muslimů a platí daň (džizju).
4. Arabsky musta'man: ten, kdo přišel do muslimské země a bylo mu poskytnuto dočasné bezpečí.
5. Varování před porušováním smluv s nemuslimy.

(64637)

(164) - عَنْ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ رَحِمٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(164) – Džubajr Ibn Mut‘im (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Nevstoupí do ráje ten, kdo přerušuje pokrevní svazky.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo přerušuje kontakt s příbuznými, nedává jim jejich práva nebo jim ubližuje a nechová se k nim dobře, si nezaslouží jít do ráje.

Poučení z hadíthu:

1. Přerušování pokrevních svazků patří mezi velké hříchy.

2. Udržování pokrevních svazků se posuzuje podle zvyku, a proto se může lišit v závislosti na místě, čase a konkrétním člověku.
3. Udržování pokrevních svazků může být pomocí navštěvování, dávání darů, dobrého chování, navštěvování nemocných, prikazováním vhodného a zakazováním zavrženíhodného atd.
4. Čím bližší je příbuzný, tím větší hřích je s ním přerušit pouto.

(5367)

(165) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبَسِّطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي آثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(165) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo by rád, aby mu bylo více ušetřeno a aby déle žil, ať udržuje pokrevní svazky.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádá k udržování pokrevních svazků návštěvami nebo dárky, pomocí atd. a říká, že je to jedna z příčin zvětšení majetku a prodloužení života.

Poučení z hadíthu:

1. Pokrevními svazky se myslí příbuzní z matčiny a otcovy strany a čím bližší je příbuzný, tím větší důraz je kladen na udržování pout.
2. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek. Tomu, kdo zachovává pokrevní svazky, Bůh zachová dlouhý život a ušetří mu obživu.
3. Udržování pokrevních svazků je jednou z příčin zvětšení majetku a dlouhého života, a to i přes to, že tyto věci jsou dané a určené. Proto to někteří vysvětlují tak, že se tím myslí požehnání, díky němuž člověk dokáže ve stejném čase udělat více a za stejný majetek mít více požehnání (obživy), jiní ale říkají, že se tím myslí skutečná dlouhověkost a skutečné rozšíření majetku a obživy.

(5372)

(166) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله

عليه وسلم قال: «لَيْسَ الْوَاصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَاصِلَ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ

رَحْمُهُ وَصَلَّهَا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(166) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo udržuje pokrevní svazky není ten, kdo oplácí dobro dobrem, ale ten, kdo udržuje pokrevní pouta, a když se přeruší, a znovu je navazuje.” [Správný

[sahíh]] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že člověk, který udržuje pokrevní pouta a chová se dobře ke svým příbuzným, není ten, kdo oplácí dobré dobrem, ale ten, kdo navazuje a udržuje pokrevní svazky, když se přeruší, a chová se k příbuzným hezky, i když oni se k němu chovají špatně.

Poučení z hadíthu:

1. Udržování rodinných svazků v islámu znamená udržování rodinných pout a odpouštění těm z příbuzných, kteří člověku ukřivdí, a dávání těm, kteří ti nic nedávali atd., ne oplácet dobro dobrem.
2. Udržování pokrevních pout je pomocí konání dobrého, dávání majetku příbuzným, prosbami za jejich dobro, příkazováním vhodného a zakazováním zavrženíhodného a jejich ochranou před zlem.

(3854)

(167) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَتَذَرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟»، قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ»، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبَتْهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهَتْهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(167) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Víte, co je to pomluva?“ Řekli: „Bůh a Jeho posel ví lépe.“ Řekl:

„To, že říkáš o svém bratrovi něco, co by se mu nelíbilo.”
Někdo řekl: „A co když je to, co říkám o svém bratrovi,
pravda?” Řekl: „Pokud je to pravda, pak jsi ho pomluvil,
a pokud to není pravda, tak jsi ho krivě osočil.” [Správný
(sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pomluva je zakázána a že pomluva je, když muslim říká o někom, kdo není přítomen, co by se mu nelíbilo, ať už mluví o nějaké jeho fyzické nebo mravní vlastnosti, například že je jednoooký nebo podvodník nebo lhář atd., a to i kdyby ten člověk takový skutečně byl.

Pokud ale navíc ten člověk takový není, je to ještě horší než pomluva, v arabštině se tomu říká al-buhtán, což je vymýšlet si o člověku něco, co není pravda.

Poučení z hadíthu:

1. Prorokův (ať mu Bůh žehná a dá mír) dobrý způsob učení, kdy vysvětluje různé otázky tak, že je nejdříve sám pokládá.
2. Správné způsoby sahába vůči Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), když odpověděli: „Bůh a Jeho posel ví lépe.”
3. Člověk, který je tázán a neví, by měl říci: „Bůh ví lépe.”
4. Islámský zákon (šarí‘a) chrání společnost tím, že chrání práva a bratrství mezi lidmi.

5. Pomluva je zakázána kromě několika případů, kdy může být prospěšná: pokud je někomu ukřivděno, může říci tomu, kdo mu může pomoci: Ten a ten mi ukřivdil, udělal to a to ... nebo pokud se někdo ptá na snoubence, společníka, souseda atd. - v těchto případech je povoleno o nich říci vše, co člověk ví.

(5326)

(168) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الرَّائِيَّ وَالْمُرْتَشِيَّ فِي الْخُصْمِ. [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(168) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) proklel ty, kdo dávají úplatky, i ty, kdo je berou.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, ať jsou vzdáleni Boží milosti ti, kdo dávají úplatky, a ti, kdo je berou.

Patří sem i to, když někdo dává peníze soudci, aby bezprávně dosáhl toho, co chce.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz dávání a braní úplatků, doporučování a napomáhání ke korupci, protože to je napomáhání ke hříchu.
2. Korupce patří mezi velké hříchy, protože Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) proklel toho, kdo bere úplatky, i toho, kdo dává.

3. Korupce u soudu a vlády je nejhorší a je za ni větší hřích, protože je to nespravedlnost a vládnutí podle toho, co Bůh neseslal.

(64689)

(169) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يَا كُفَّيْ وَالظَّنَّ؛ فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ، وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(169) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Varujte se domněnek, protože domněnky jsou nejlživější řeč, nevyzvídejte, nehledejte chyby druhých, nezávid'te, neodvracejte se od druhých a nebud'te k nim nenávistní, ale buď'te služebníci Boží a bratři.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal a varoval před některými vlastnostmi, které vedou k rozdělování a nenávisti mezi muslimy. Patří tam:

Domněnky - tím se myslí špatné myšlenky, které člověka napadnou bez důkazu. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že to je nejlživější řeč.

Vyzvídání - tím se myslí vyhledávat, ať už očima nebo poslechem, skryté věci druhých lidí.

Hledání chyb - tím se myslí hledání tajných a převážně špatných věcí u druhých lidí.

Závist - to je, když člověk nemá rád, když se druhému stane něco dobrého.

Odvracení se od druhých - to znamená, když se člověk odvrací od druhých, nezdraví je, nenavštěvuje atd.

Nenávist - když člověk nemá rád druhé, nenávidí je, ubližuje jim, neusmívá se na ně, nevítá je atd.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl jen jeden výrok, kterým se napraví vztahy mezi muslimy, a to je: Buďte služebníci Boží a bratři. Bratrstvím se tvoří vztahy mezi lidmi a roste mezi nimi láska a náklonnost.

Poučení z hadíthu:

1. Pokud jsou špatné domněnky o někom, u koho jsou k tomu určitá znamení, nevadí to, protože muslim by měl být chytrý a nenechat se podvést špatnými a hříšnými lidmi.
2. Toto varování se týká stálých domněnek, které má člověk neustále, a toho, když na těchto domněnkách trvá. Pokud ho jen něco napadne, aniž by na tom trval, není povinnost se tomu vyhnout.
3. Zákaz dělat vše, co vede k rozdělování a nenávisti ve společnosti muslimů, ať už je to vyzvídání, závist nebo něco jiného.
4. Doporučení chovat se k ostatním muslimům jako k bratrům, co se týče lásky, poskytování rad atd.

(5332)

(170) – عن حذيفة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَّاتٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(170) – Hudzajfa (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel, Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pomlouváč nevstoupí do ráje.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo chodí s pomluvami mezi lidmi, aby mezi nimi dělal rozbroje, si zaslouží trest a nevstoupí do ráje.

Poučení z hadíthu:

1. Pomlouvání patří mezi velké hříchy.
2. Zákaz pomlouvání, protože vede k rozbrojům a škodě mezi jednotlivci a celými skupinami.

(5368)

(171) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كُلُّ أُمَّتِي مُعَاقِلٌ إِلَّا الْمَجَاهِرِينَ، وَإِنَّ مِنَ الْمَجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا، ثُمَّ يُصْبِحُ وَقَدْ سَرَّهُ اللَّهُ عَلَيْهِ، فَيَقُولُ: يَا فُلَانُ، عَمِلْتَ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا، وَقَدْ بَاتَ يَسْرُهُ رَبُّهُ، وَيُصْبِحُ يَكْشِفُ سِرَّ اللَّهِ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(171) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a

dá mír) říci: „Celé mé obci bude odpuštěno kromě těch, kteří zveřejňují, a do zveřejňování patří, když člověk udělá v noci nějaký skutek a pak se probudí a Bůh mu tento čin skryl, ale on řekne: „Člověče, včera jsem udělal to a to,” a přitom mu to Bůh přes noc skryl, a on se probudí a odhalí, co mu Bůh skryl.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že muslim, který učinil nějaký hřích, má naději na Boží odpuštění kromě toho, kdo svůj hřích zveřejňuje, že se s ním chlubí - ten nemá na odpuštění právo. Tzn. když v noci udělá nějaký hřích, probudí se s tím, že Bůh mu tento hřích skryl, ale on začne někomu říkat, jaký hřích včera udělal, a tak odhaluje, co mu Bůh skryl.

Poučení z hadíthu:

1. Ošklivost zveřejňování hříchu poté, co ho Bůh skryl.
2. Ve zveřejňování hříchu je rozšiřování špatností mezi věřícími.
3. Komu Bůh skryl hřích v tomto světě, tomu ho skryje ve světě budoucím, což je obrovské Boží milosrdenství k Jeho služebníkům.

4. Kdo je zkoušen nějakým hříchem, měl by ho skrýt a kát se Bohu.
5. Velikost hříchu těch, kteří ho zveřejňují a tím se připravují o odpuštění.

(3756)

(172) - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَطَبَ النَّاسَ يَوْمَ فَتَحَ مَكَّةَ، فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَذْهَبَ عَنْكُمْ عُيْبَةَ الْجَاهِلِيَّةِ وَتَعَاظَمَهَا بِأَبَائِهَا، فَالنَّاسُ رَجُلَانِ: بَرٌّ تَقِيَّ كَرِيمٌ عَلَى اللَّهِ، وَفَاجِرٌ شَقِيٌّ هَيْنٌ عَلَى اللَّهِ، وَالنَّاسُ بَنُو آدَمَ، وَخَلَقَ اللَّهُ آدَمَ مِنْ تُرَابٍ، قَالَ اللَّهُ: {يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا} إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ»

[الحجرات: ١٣]. [صحيح] - [رواه الترمذي وابن حبان]

(172) – Ibn ‘Umar (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) kázal lidem v den dobytí Mekky a řekl: „Lidé! Věřu, že Bůh od vás odňal namyšlenost doby nevědomosti a její chvástání se vašimi otci (původem). Lidé se dělí na dva: zbožného, bohabojného, drahého Bohu a hříšného, nevěřícího, nepatrného pro Boha. Všichni lidé jsou synové Adama a Bůh stvořil Adama z prachu. Pravidl Bůh: {Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a

kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohabojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený.} [Komnaty: 13].” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí a Ibn Hibbán]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) kázal lidem v den dobytí Mekky a řekl: Lidé! Věru, že Bůh od vás odňal namyšlenost doby nevědomosti a její chvástání se vaším původem. Jsou jen dva druhy lidí:

Bud’ věřící, zbožný a bohabojný, který poslouchá a uctívá Boha, a takový je Bohu drahý, i kdyby neměl žádný vznešený původ a dobré postavení mezi lidmi.

Nebo nevěřící, hříšný, a ten je pro Boha nicotný a nic pro Něj neznamená, i kdyby měl dobrý původ a postavení a moc mezi lidmi.

A všichni lidé jsou synové Adama a Bůh stvořil Adama z prachu, a tak tomu, kdo pochází z prachu, nepřísluší, aby byl pyšný na sebe a svůj původ, jak to potvrzují Boží slova: {Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohabojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený.} [Komnaty: 13].

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz chlubit se svým původem a postavením.

(173) – عن عائشة رضي الله عنها عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«إِنَّ أَبْعَصَ الرِّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَكْثُ الْحَصْمُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(173) – ‘Á’iša (at’ je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejvíce nenáviděný člověk u Boha je ten, který se nejvíce hádá.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Všemohoucí Bůh nenávidí ty lidi, kteří se nejvíce hádají, kteří nejsou schopni přijmout pravdu a snaží se ji hádáním změnit nebo ve svém hádání přehánějí a hádají se o něčem, o čem nemají vědění.

Poučení z hadíthu:

1. Mezi zakázané hádání nepatří, pokud je někomu ukřivděno a on se domáhá svého práva způsobem, který je v souladu s islámským zákonem.
2. Hádky a spory patří pod pohromy jazyka, které vedou k rozporům a rozbrojům mezi muslimy.
3. Hádání je chvályhodné, pokud je vedeno dobrým způsobem a pro pravdu, zatímco zavrženíhodné je proti pravdě, při obhajování falše nebo hádání se bez důkazu nebo bez znalosti.

(174) - عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِذَا التَّقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ، فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ؟ قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(174) – Abú Bakr (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pokud se muslimové střetnou meči, ten, kdo zabil, i ten, kdo je zabit, jsou v ohni.” Zeptal jsem se: „Posle Boží, rozumím tomu, že ten, kdo zabil, ale proč ten, kdo byl zabit?” Prorok odpověděl: „Protože se snažil zabít svého druha.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říká, že pokud spolu bojují dva muslimové a každý z nich se snaží zabít svého soupeře, oba skončí v pekelném ohni. Sahába (druhové Proroka) se ale divili, proč je ten, který byl zabit, také v ohni? A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) jim odpověděl, že přijde do ohně proto, že se snažil zabít svého druha a zabránilo mu v tom jen to, že byl dříve zabit sám.

Poučení z hadíthu:

1. Trest za úmysl dopustit se hříchu, pokud člověk zapříčiní to, co k tomu hříchu vede.

2. Velký zákaz a trest ohně za to, když se muslimové vraždí navzájem.
3. Pokud muslimové proti sobě bojují odůvodněně (například potírání vzpoury špatných muslimů), tento zákaz a trest se jich netýká.
4. Ten, kdo se dopustí velkého hříchu, zůstává stále muslimem, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nazval v hadíthu ty, co spolu bojují, muslimy.
5. Meč v hadíthu je pouze jako příklad, a proto pokud se muslimové střetnou jakoukoli vražednou zbraní, ten, kdo zabil, i ten, kdo je zabit, skončí v ohni.

(4304)

(175) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه

وسلم قال: «مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السَّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا». [صحيح] - [متفق عليه]

(175) – Abú Músá al-Aš‘arí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo proti nám pozvedl zbraně, ten k nám nepatří.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval toho, kdo zvedá zbraně proti muslimům, aby je postrašil nebo drancoval. Kdo toto udělal bezprávně, dopustil se velkého hříchu a zaslouží si tento velký trest.

Poučení z hadíthu:

1. Velké varování před tím, aby muslim zabíjel bratra muslima.
2. Mezi největší hříchy a zkaženost na zemi patří pozvedat zbraně proti muslimům a zabíjet.
3. Tento trest nezahrnuje toho, kdo bojuje po právu, například pokud bojuje proti provinilcům, hříšníkům atd.
4. Zákaz strašit muslimy zbraněmi nebo něčím podobným, i kdyby to bylo z legrace.

(2997)

(176) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال النبي صلى الله عليه وسلم:

«لَا تَسُبُّوا الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(176) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nenadávejte zemřelým, protože oni už se dostali tam, kam si zasloužili.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že je zakázáno nadávat zemřelým a urážet je a že to patří do špatných mravů, protože oni už se dostali tam, kam si zasloužili špatnými nebo dobrými skutky. Navíc tyto nadávky se k nim už nedostanou, jen se tím ubližuje živým pozůstalým.

Poučení z hadíthu:

1. Hadíth dokazuje zákaz nadávání zemřelým.
2. Zemřelí se mají přestat urážet z ohledu na zájem žijících pozůstalých a z důvodu ochrany společnosti před vzájemnou nenávistí a hádkami.
3. Moudrost zákazu urážení zemřelých spočívá v tom, že tito zemřelí se už dostali tam, kam si zasloužili, a jejich urážení k ničemu není, naopak to jen ubližuje žijícím pozůstalým.
4. Člověk by neměl říkat věci, ve kterých není žádný prospěch.

(5364)

(177) – عن أبي أيوب الأنصاري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ، فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(177) – Abú Ajúb al-Ansáří (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Člověku není dovoleno, aby přerušil kontakt se svým bratrem na více než tři dny, kdy se potkávají a každý z nich se odvrací od toho druhého, a lepší z nich je ten, který jako první popřeje mír (pozdraví).” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby muslim přerušil kontakt se svým bratrem muslimem na déle než tři dny, tzn. že se oba dva potkávají, ale odvrací se od sebe, nepozdraví se a nemluví spolu.

A lepší z těchto dvou je ten, který se jako první snaží znovu navázat kontakt a pozdravit.

Zakázaným přerušením kontaktu se zde myslí, pokud je důvodem nějaké osobní nepřátelství, ne pokud tento člověk patří k hříšníkům. S hříšníkem a špatným člověkem lze přerušit kontakt na dobu delší než tři dny a její trvání se odvíjí od prospěchu. Jakmile by byl v navázání kontaktu nějaký prospěch, měl by se kontakt navázat.

Poučení z hadíthu:

1. Povolení přerušit kontakt na dobu kratší tří dnů, kdy islám přihlédl k lidské povaze a prominul člověku, že tři dny nekomunikuje, dokud ho to nepřejde.
2. Zásluha pozdravu, který odstraňuje nevraživost a je známkou lásky.
3. Islám klade důraz na bratrství a lásku mezi lidmi.

(178) – عن سهل بن سعد رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(178) – ‘Sahl Ibn Sa‘ad (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo mi zaručí to, co je mezi jeho čelistmi a co je mezi jeho nohama, já zaručím ráj.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pokud muslim dodrží dvě věci, vstoupí do ráje:

První: chránit jazyk před říkáním věcí, které hněvají Boha.

Druhá: chránit pohlaví před cizoložstvím atd.

Těmito dvěma částmi těla se totiž vykoná nejvíce hříchů.

Poučení z hadíthu:

1. Chránit svůj jazyk a pohlaví je cesta do ráje.
2. V hadíthu je uveden speciálně jazyk a pohlaví, protože to jsou dva největší zdroje zkoušek pro člověka na tomto světě.

(3475)

(179) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - وَكَانَ عَزَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً - قَالَ: سَمِعْتُ أَرْبَعًا مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَعْجَبَنِي، قَالَ: «لَا تُسَافِرِ الْمَرْأَةُ مَسِيرَةَ يَوْمَيْنِ إِلَّا وَمَعَهَا زَوْجُهَا أَوْ ذُو مُحْرَمٍ، وَلَا صَوْمٌ فِي يَوْمَيْنِ: الْفِطْرِ وَالْأَضْحَى، وَلَا صَلَاةٌ بَعْدَ الصُّبْحِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، وَلَا بَعْدَ الْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ، وَلَا تُشَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى، وَمَسْجِدِي هَذَا».

[صحيح] - [متفق عليه]

(179) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) - a bojoval po boku Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) dvanáct bitev - vyprávěl: „Slyšel jsem od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) čtyři věci, které se mi líbily, řekl: „Ať žena necestuje na vzdálenost větší než dva dny cesty, aniž by s ní byl její manžel nebo mahram. Není žádného půstu ve dva dny: al-fitr a al-adhá. Není žádné modlitby po modlitbě fadžr až do východu slunce a ani po modlitbě ‘asr, dokud nezapadne slunce. A je zakázáno cestovat za účelem navštívení jiných než těchto tří mešit: Posvátné mešity, mešity al-Aqsá a této mešity.”” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal tyto čtyři věci:

První: ženě cestovat na vzdálenost delší, než jsou dva dny cesty, bez manžela nebo mahrama. Mahram je muž z příbuzenstva ženy, kterého si nikdy nemůže vzít za manžela, jako syn, otec, bratr, synovec, strýc atd.

Druhá: zakázal postit se na malý svátek (al-fitr) a na velký svátek (al-adhá), ať už se je postí dobrovolně nebo jako slib Bohu (nazr) nebo jako výkupné za hřích (kafára).

Třetí: zákaz dobrovolné modlitby po modlitbě fadžr až do východu slunce a po modlitbě ‘asr až do západu slunce.

Čtvrtá: zákaz cestovat na jakákoliv místa na zemi a myslet si o nich, že jsou lepší než jiná a že je za to odměna nebo že odměna za modlitbu v nich bude zvýšena, kromě tří mešit: Posvátné mešity, Prorokovy mešity a mešity al-Aqsá.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz cestování ženy bez mahrama.
2. Žena nemůže být mahramem pro jinou ženu na cestách, protože v hadíthu jsou slova: „její manžel nebo mahram.“
3. Žena se nesmí vydávat bez manžela nebo mahrama na jakékoliv cesty, které se dají nazvat cestováním. A tento hadíth se týkal konkrétního tázajícího a místa, kde žil.
4. Mahramem se myslí buď manžel ženy, nebo muž, kterého si nikdy nemůže vzít za manžela, protože je jejím příbuzným, jako syn, otec, bratr, synovec,

strýc, nebo protože jsou spříznění společným kojením, jako soukojenec atd. A tento muž musí být muslim, rozumný, dospělý, čestný a spolehlivý, protože jeho účelem je ochránit ženu, pomáhat jí a poskytovat jí bezpečí.

5. Starost islámského zákona o ženu a její ochranu a bezpečí.
6. Neplatnost dobrovolné modlitby po modlitbě fadžr a 'asr. Je ale možné nahrazovat v této době povinné modlitby a modlit se modlitby, které mají nějaký důvod, jako modlitba Pozdrav mešitě atd.
7. Je zakázáno se modlit těsně po východu slunce. Je třeba, aby slunce vyšlo nad obzor na délku oštěpu, což je zhruba deset až patnáct minut po východu slunce.
8. 'Asr je možné se modlit až do západu slunce.
9. Je povolené cestovat za účelem návštěvy do těchto tří mešit.
10. Tyto tři mešity jsou lepší než jiné.
11. Zákaz cestovat kvůli navštěvování hrobů, i kdyby se jednalo o hrob Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). Je ale povolené jeho hrob navštívit pro toho, kdo je v Medíně nebo do ní přišel za jiným povoleným účelem.

(180) – عن أسامة بن زيد رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم

قال: «مَا تَرَكْتُ بَعْدِي فِتْنَةً أَضَرَّ عَلَى الرَّجَالِ مِنَ النِّسَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(180) – Usáma Ibn Zajd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nezanechal jsem po sobě škodlivější pokušení než pokušení žen pro muže.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že po sobě nezanechal škodlivější pokušení a větší zkoušku, než jsou ženy pro muže, protože se stává, že muž poslouchá svou ženu ve věcech, které bývají v rozporu s islámským právem, a pokud se muž přibližuje k cizím ženám a pobývá s nimi o samotě, vede to ke špatnostem.

Poučení z hadíthu:

1. Muslim by se měl vyvarovat pokušení žen a měl by zahradit každou cestu, která k němu vede.
2. Věřící by se měl utéct pod ochranu Boha a přát si, aby ho ochránil před pokušením.

(5830)

(181) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوٌ خَضِرٌ، وَإِنَّ اللَّهَ مُسْتَخْلِفُكُمْ فِيهَا، فَيَنْظُرُ كَيْفَ تَعْمَلُونَ، فَاتَّقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النِّسَاءَ، فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةٍ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانَتْ فِي النِّسَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(181) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věřu, že tento pozemský svět je sladký a zelený a že Bůh vám jej svěřil v opatrování a dívá se, co učiníte. Proto se střežte pozemského života a střežte se žen, protože první pokušení dítek Izraele bylo v ženách.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pozemský život je sladký, když ho člověk ochutná, zelený (tj. hezký), když se na něj dívá, a tak se pro člověka stane tím nejdůležitějším, o co se nejvíce stará. A Všemohoucí Bůh střídá na tomto světě lidi, aby se podíval, co budou dělat, zda budou zbožní, nebo zda budou hříšní. A pak řekl: Dejte si pozor, aby vás tento svět a jeho krásy nesvedly, že zanecháte toho, co vám Bůh nařídil, a upadnete do toho, co vám zakázal. A na co je třeba si nejvíce dát pozor z pokušení tohoto světa, je pokušení žen, protože to bylo první pokušení, do kterého upadla dívka Izraele.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k bohobojnosti a k tomu, aby se člověk nezaměstnával tímto vnějším pozemským světem a jeho ozdobami.
2. Varování před pokušením žen, kdy se člověk na ně dívá nebo kdy zlehčuje setkávání žen s cizími muži atd.
3. Pokušení žen je největším pokušením tohoto světa.
4. Varování a braní si ponaučení z předešlých národů, kdy to, co se stalo dítkám Izraele, se může stát i jiným.
5. Do pokušení žen také patří, když manželka chce po manželovi velké výživné, které on není schopen zajistit a kvůli tomu zanedbává náboženské povinnosti a ničí sám sebe v tomto životě. Pokušením u cizí ženy je, když se setkává s cizími muži, není správně oblečená a svádí muže až k cizoložství. A tak by se měl věřící dát pod ochranu Boha a prosit Ho o záchranu před tímto pokušením.

(3053)

(182) – عن أبي موسى رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لا

نِكَاحَ إِلَّا بِوَلِيٍّ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(182) – Abú Músá (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bez walího není svatby.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nelze provdat ženu bez walího (tj. jejího zástupce), který za ni uzavře manželskou smlouvu.

Poučení z hadíthu:

1. Walí (zástupce ženy) je podmínkou platnosti svatby a pokud je svatba bez walího nebo žena zastupuje sama sebe, je svatba neplatná.
2. Walím by měl být její nejbližší muslimský mužský příbuzný a není dovoleno, aby ženu zastupoval vzdálený příbuzný, pokud existuje někdo bližší.
3. Podmínky walího: aby byl muž, rozumný, dokázal poznat prospěch v manželství a byl stejného náboženství jako žena, kterou zastupuje. Pokud něco z toho nesplňuje, nemůže zastupovat ženu při svatbě.

(58066)

(183) – عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «أَحَقُّ الشُّرُوطِ أَنْ تُؤْفَا بِهِ مَا اسْتَحْلَلْتُمْ بِهِ الْفُرُوجَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(183) – ‘Uqba Ibn ‘Ámir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejvíce si zaslouží dodržet ty podmínky, za kterých vám bylo povoleno pohlaví.“ [Správný (sahíh)] -

[Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že podmínky, které si nejvíce zaslouží dodržet, jsou podmínky, které si žena dala do satební smlouvy a pod kterými souhlasila, že si muže vezme.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost dodržet podmínky zmíněné ve satební smlouvě, leda že by v nich bylo zakázáno něco dovoleného nebo dovoleno něco zakázaného.
2. Dodržování podmínek ve satební smlouvě je důležitější než dodržování jiných podmínek, protože na základě těchto podmínek bylo muži dovoleno mít se ženou styk.
3. Vysoké postavení manželství v islámu, když dává důraz na plnění jeho podmínek.

(6021)

(184) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه

وسلم قال: «الدُّنْيَا مَتَاعٌ، وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(184) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pozemský život je užívání a nejlepší pozemské užívání je zbožná žena.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že pozemský život se vším, co v něm je, je pouze dočasné užívání, které skončí, a nejlepším užíváním je zbožná žena, na kterou

když se manžel podívá, má radost, když jí něco nařídí, poslechne jej, a když je od ní vzdálen, ochrání pro něj svoji čest a jeho majetek.

Poučení z hadíthu:

1. Povolení užívat si v pozemském životě dobrých věcí, které Bůh povolil svým služebníkům, bez zbytečného plýtvání.
2. Nabádání k výběru zbožné ženy, protože pomáhá manželovi uctívat jeho Pána.
3. Nejlepším užíváním pozemského života je to, co pomáhá a vede k uctívání Boha.

(5794)

(185) - عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ الْقَرْعِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(185) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal vyholit si část vlasů a část nechat. [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal vyholovat část hlavy a část nechávat bez vyholení.

Tento zákaz je obecný pro staré i mladé muže. Co se týče žen, ty mají zakázáno vyholovat hlavu obecně.

Poučení z hadíthu:

1. Starost islámského práva o vzhled člověka.

(8914)

(186) – عن ابن عمر رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم

قال: «أَحْفُوا الشَّوَارِبَ وَأَعْفُوا اللَّحَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(186) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Zkracujte knír a nechte růst plnovous.“ [Správný (sahíh)]

- [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil zkracovat knír a nenechávat ho růst dlouhý.

A naopak nařídil nechat růst plnovous, aby byl dlouhý a hustý.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz holení plnovousu.

(3279)

(187) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إِلَى عَوْرَةِ الرَّجُلِ، وَلَا الْمَرْأَةُ إِلَى عَوْرَةِ الْمَرْأَةِ، وَلَا يُفْضِي الرَّجُلُ إِلَى الرَّجُلِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، وَلَا تُفْضِي الْمَرْأَةُ إِلَى الْمَرْأَةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(187) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

„Ať se muž nedívá na nahotu jiného muže a ať se žena nedívá na nahotu jiné ženy. A ať není pod stejnou pokrývkou (bez oblečení) muž s mužem a ať pod jednou pokrývkou není ani žena se ženou.” [Správný (sahíh)] -

[Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby se muž díval na nahotu jiného muže a aby se žena dívala na nahotu jiné ženy.

Nahota (‘awra): obecně to je vše, za co se člověk stydí na veřejnosti. A nahota muže je mezi pupkem a koleny. Nahota ženy před cizím mužem je celá žena a před muži, kteří jsou jejím mahramem, může odhalit to, co se v takových situacích běžně doma při práci odhaluje.

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal, aby byl nahý muž ve stejném oblečení nebo pod společnou příkrývkou s jiným mužem a totéž mezi dvěma ženami, protože to vede k dotyku nahoty každého z nich a dotyk těchto míst je zakázán, stejně jako je zakázáno se na ně dívat. Naopak je to ještě horší, protože to vede k větším špatnostem.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz dívat se na nahotu jiného člověka, pokud se nejedná o manžela s manželkou.
2. Snaha islámu o čistotu společnosti a uzavření všech cest, které by vedly k hanebnostem.

3. Je povolené dívat se na nahotu druhého, pokud je k tomu oprávněný důvod, například u lékaře za podmínky, že v tom nesmí být touha.
4. Muslim má povinnost zahalovat svoji nahotu a sklopit zrak před nahotou jiného člověka.
5. Zde je zmíněn zákaz u mužů s muži a žen s ženami, protože je pravděpodobnější, že zde dojde k dívání a odhalování.

(8904)

(188) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاحِشًا وَلَا مُتَفَحِّشًا، وَكَانَ يَقُولُ: «إِنَّ مِنْ خِيَارِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(188) – Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nikdy nemluvil ošklivě, ani se ošklivě nechoval a říkával: „Věru, že nejlepší z vás jsou ti, kteří mají nejlepší mravy.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) neměl žádné špatné mravy, nemluvil ošklivě, ani se ošklivě nechoval, ani neměl ošklivé myšlenky a nedělal naschvály, naopak měl jen dobré mravy.

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkával: Nejlepší z vás u Boha jsou ti, kteří mají dobré mravy, například se na ostatní usmívají, hezky mluví, neškodí lidem, chovají se k nim hezky a pomáhají lidem, aniž by o to žádali.

Poučení z hadíthu:

1. Věřící by se měl vyvarovat ošklivého mluvení a jednání.
2. Dokonalé mravy Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), který se choval a mluvil pouze hezky.
3. Dobré mravy jsou předmětem soutěžení a ten, kdo vyhraje, je nejlepší věřící s nejdokonalejší vírou.

(5803)

(189) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيُدْرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ». [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود وأحمد]

(189) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že dobrými mravy věřící dosáhne postavení toho, kdo se postí a modlí.” [Správný na základě podobných hadíthů] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že dobrými mravy člověk dosáhne postavení člověka, který se každý

den postí a celou noc se modlí. Do dobrých mravů patří: pomáhat lidem, hezky mluvit, usmívat se, neubližovat a mít trpělivost s lidmi.

Poučení z hadíthu:

1. Velká péče islámu o výchovu k dobrým mravům.
2. Velká zásluha dobrých mravů, kdy člověk, který má dobré mravy, dosáhne stupně člověka, který se neustále postí a modlí.
3. Půst přes den a modlení v noci jsou pro člověka velké a těžké činy. Proto si jejich status zaslouží člověk, který má dobré mravy, protože bojuje sám se sebou, aby se choval hezky a správně.

(5799)

(190) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(190) – Abú Hurajra (at' je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at' mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejdokonalejší víru má ten věřící, který má nejlepši mravy, a nejlepší z vás je ten, kdo je nejlepší ke své ženě.”

[Dobrý (hasan)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejdokonalejší víru má ten věřící, který má nejlepší mravy (například se na ostatní usmívá, hezky mluví, neubližuje a vynakládá úsilí při konání dobrého podle zvyku).

A že nejlepší z věřících jsou ti, kteří se chovají nejlépe ke svým ženám, tj. manželce, dceři, sestře a dalším ženským příbuzným, protože si zaslouží nejlepší chování.

Poučení z hadíthu:

1. Dobré mravy patří k víře a jsou chválené.
2. Konání činů patří k víře, která stoupá a klesá.
3. Islám uctil ženu a nabádá k dobrému chování vůči ní.

(5792)

(191) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ، فَقَالَ: «تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ»، وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: «الْفَمُّ وَالْفَرْجُ». [حسن

صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(191) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl tázán na to, co přivede nejvíce lidí do ráje. A odpověděl: „Bohobojnost a dobré mravy.“ Pak byl tázán na to, co přivede nejvíce lidí do ohně, a odpověděl: „Ústa a pohlaví.“ [Hasan sahih (správný dobrý)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že největší důvody, které přivádí do ráje, jsou dva: bohobojnost a dobré mravy.

Bohobojnost znamená, že člověk si vytváří ochranu mezi sebou a Božím trestem, a to tak, že vykonává Jeho příkazy a varuje se Jeho zákazů.

Dobré mravy: že se člověk usmívá na ostatní, chová se k nim dobře, pomáhá jim v potížích a neublíží jim.

A největší důvody, které přivádí do ohně, jsou dva: jazyk a pohlaví.

Hříchy jazyka jsou lež, pomluva, nařčení a další.

Hříchy pohlaví jsou cizoložství, sodomie a další.

Poučení z hadíthu:

1. Vstup do ráje má příčiny, které souvisí s Všemohoucím Bohem, jako bohobojnost, a jiné příčiny, které souvisí s lidmi, jako jsou dobré mravy.
2. Nebezpečí jazyka pro jeho vlastníka a že může být jedním z důvodů vstoupení do ohně.
3. Nebezpečí touhy a špatných činů s ní souvisejících pro člověka a že to je jedna z hlavních příčin vstoupení do ohně.

(5476)

(192) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(192) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) měl ze všech lidí nejlepší mravy.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) měl ze všech lidí nejdokonalejší mravy a byl nejlepší ze všech lidí ve všech dobrých vlastnostech, jako hezká mluva, neubližovat druhým a mít trpělivost s lidmi.

Poučení z hadíthu:

1. Dokonalost mravů Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).
2. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) je dokonalým vzorem dobrých mravů.
3. Nabádání k napodobování Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) v jeho dobrých mravech.

(6180)

(193) – قال سعد بن هشام بن عامر - عندما دخل على عائشة رضي الله عنها: - يَا أُمُّ الْمُؤْمِنِينَ، أَنْبِئِي عَن خُلُقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَتْ: أَلَسْتَ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ؟ قُلْتُ: بَلَى، قَالَتْ: فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

(193) – Sa‘ad Ibn Hišám Ibn ‘Ámir řekl ‘Á’iše (ať je s ní Bůh spokojen), když k ní vstoupil: „Matko věřících, řekni mi o mravech Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír)!“ A ona řekla: „Ty nečeš Korán?“ Řekl jsem: „Ano.“ Řekla: „Věru, že mravy Proroka Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) byly Korán.“

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim v dlouhém hadíthu]

Výklad:

Matka věřících ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) byla tážána na mravy Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a odpověděla slovem, které zahrnuje vše, a tím je Korán, který zahrnuje všechny dokonalé vlastnosti. A řekla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se choval podle Koránu, dělal, co Korán nařídil, varoval se toho, co zakázal, choval se podle jeho etikety a poučil se z jeho příběhů a vyprávění.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k napodobování Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) v jeho chování podle Koránu.
2. Chvála mravů Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a že jeho mravy byly z Božího vnuknutí.

3. Korán je zdrojem veškerých dobrých mravů.
4. Mravy v islámu zahrnují celé náboženství, řízení se příkazy a vyvarování se zákazů.

(8265)

(194) – عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: ثِنْتَانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، فَإِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ، وَإِذَا دَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الدَّبْحَ، وَلِيُحَدِّثْ أَحَدَكُمْ شَفَرَتَهُ، فَلْيُرَخِّ ذَبِيحَتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(194) – Šaddád Ibn Aws (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Od Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) jsem si zapamatoval dvě věci: „Bůh uložil chovat se dobře ke všemu na světě, a tak když zabíjíte, dělejte to dobře (tj. bezbolestně), a když podřezáváte, podřezávejte dobře - naostřete si nože a ulevte tomu, koho podřezáváte (tj. dobytku).”” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Všemohoucí Bůh nařídil chovat se dobře ke všemu na světě. Chovat se dobře, v arabštině al-ihsán, doslova znamená: hlídat sám sebe před Bohem, v uctívání, v chování se dobře a neubližování veškerému stvoření a patří sem i zabíjet dobytek správným způsobem, aby netrpěl.

Al-ihsán u popravý znamená, že poprava by měla být vykonána co nejrychleji a co nejméně bolestivě.

Al-ihsán u zabítí dobytka na maso znamená, že nůž by měl být co nejostřejší, zvíře by ho nemělo vůbec vidět a ani ostatní zvířata okolo by to neměla vidět.

Poučení z hadíthu:

1. Milosrdenství a soucit Boha s Jeho stvořením.
2. Správné zabíjení dobytka a poprava by měly být provedeny v souladu s šarí'ou.
3. Šarí'a (islámský zákon) je dokonalý a obsahuje všechno dobro a patří do něj i soucit a milosrdenství vůči zvířatům.
4. Zákaz zohavování mrtvol.
5. Zákaz jakéhokoliv týrání a ubližování zvířatům.

(4319)

(195) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله

عليه وسلم: «إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَى مَتَابِرٍ مِنْ نُورٍ، عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ، وَكُلُّمَا يَدِيهِ يَمِينٌ، الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا وَلَوْ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(195) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že spravedliví jsou na kazatelkách ze světla po pravici Milosrdného - a obě Jeho ruce jsou pravé - ti, kdo jsou spravedliví ve svých soudech, ke svým rodinám a k těm, kterým vládnou.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ti, kteří spravedlivě a s pravdou soudí mezi těmi, kterým vládnou, nebo se chovají spravedlivě ke své rodině, budou v soudný den sedět na vysokých honosných křeslech, která byla stvořena ze světla, za odměnu za to, jak se chovali. A tyto kazatelny se nacházejí po pravici Milosrdného Boha a obě ruce Všemohoucího jsou pravé.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání ke spravedlnosti a odměna za ni.
2. Všeobecná spravedlnost zahrnuje všechny druhy vládnutí a souzení mezi lidmi i spravedlivé chování ke všem ženám a dětem.
3. Ukázání postavení spravedlivých v soudný den.
4. Různé stupně mezi věřícími v soudný den podle jejich činů.
5. Targhíb (vzbuzení touhy) je jeden ze způsobů vyzývání (da'wa), kdy se vzbudí touha k dobrým činům u toho, kdo je vyzýván.

(4935)

(196) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله

عليه وسلم قال: «لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ، مَنْ ضَارَّ ضَرَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ شَاقَّ شَقَّ اللَّهُ

عَلَيْهِ». [صحيح بشواهده] - [رواه الدارقطني]

(196) – Abú Sa‘íd al-Chudrí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná

a dá mír) řekl: „Neškod'te a neoplácejte škodu škodou a tomu, kdo škodí, Bůh uškodí, a tomu kdo ztěžuje věci ostatním, Bůh ztíží.” [Správný na základě podobných hadíthů] - [Zaznamenal ho Ad-Dáraqutní]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že je třeba zabránit jakýmkoliv škodám, ať se to týká člověka samotného nebo jiných lidí, a tak není dovoleno, aby člověk škodil sobě nebo komukoliv jinému.

Také není povoleno, aby člověk oplácel škodu škodou, protože škoda se nesmí odstraňovat jinou škodou, pouze v případě krevní msty (qisás).

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal, že tomu, kdo škodí jiným, bude uškozeno, a tomu, kdo ztěžuje věci ostatním, bude také vše ztíženo.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz oplácet horším.
2. Bůh nikdy nenařizuje Svým služebníkům škodlivé věci.
3. Zákaz škodit sobě a ostatním slovy i činy.
4. Odplata je podle skutku, a tak tomu, kdo škodí, Bůh uškodí a tomu, kdo ztěžuje, Bůh ztíží.
5. Jedno z islámských pravidel zní: „Škoda se musí odstranit,” a proto islámský zákon (šarí'a) neschvaluje žádnou škodu a odmítá škodění.

(4711)

(197) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: «لَا تَغْضَبُ» فَرَدَّدَ مِرَارًا قَالَ: «لَا تَغْضَبُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(197) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že jeden muž řekl Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír): „Doporuč mi něco!“ A on mu řekl: „Nehněvej se,“ a tento muž se ho zeptal ještě několikrát a Prorok mu vždy řekl: „Nehněvej se.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Jeden ze sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) požádal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby mu doporučil něco, co mu prospěje, a on mu doporučil, ať se nehněvá, čímž se myslí odstranit příčiny hněvu a pokud už k tomu dojde, tak se ovládat a nekřičet, nenadávat ani fyzicky neubližovat.

Tento muž několikrát opakoval svoji prosbu o nějaké doporučení, ale Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu neřekl nic více než: „Nehněvej se.“

Poučení z hadíthu:

1. Varování před hněvem a jeho příčinami, protože hněv je příčinou všeho zla, a proto vyvarování se hněvu je příčinou všeho dobra.
2. Hněv kvůli Bohu, jako je hněv, když někdo porušuje Boží omezení, je dobrý hněv.

3. Opakování některých slov, dokud je posluchač nepochopí a neuvěří jejich důležitosti.
4. Žádat učence o nějaké doporučení je vhodné a záslužné.

(4709)

(198) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(198) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Silný není ten, kdo křičí a přepere ostatní, ale ten, kdo se dokáže ovládnout, když se hněvá.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že skutečná síla není fyzická a že ten, kdo přepere ostatní, není považován za silného, ale že opravdu silný je ten, kdo bojuje sám se sebou a když se hněvá, dokáže svůj hněv ovládat, protože to ukazuje, že dokáže zvítězit sám nad sebou a nad satanem.

Poučení z hadíthu:

1. Laskavost a ovládání svého hněvu patří k dobrým skutkům, ke kterým islám nabádá.

2. Boj se sebou samým, když se člověk hněvá, je těžší než boj s nepřítelem.
3. Islám změnil předislámské vnímání síly v dobré mravy, kdy nejsilnější člověk je ten, který dokáže ovládat sám sebe.
4. Vyvarování se hněvu, protože hněv je příčinou zla a škody společnosti i jedince.

(5351)

(199) – عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «**الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ**».

[صحيح] - [متفق عليه]

(199) – Abdulláh Ibn ‘Umar (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) slyšel jednoho muže varovat svého bratra ohledně stydlivosti a řekl: „Stud patří k víře.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) slyšel jednoho muže, jak radí svému bratru, aby zanechal přílišného ostychu, a tak vysvětlil, že stydlivost patří k víře a že přichází vždy jen s dobrem.

Stud je vlastnost, která vede ke konání dobrých věcí a zanechání špatných.

Poučení z hadíthu:

1. To, co člověku brání v konání dobra, není ostych, ale nemohoucnost a zbabělost.
2. Stud před Bohem spočívá v konání toho, co nařídil, a vyhýbání se tomu, co zakázal.
3. Ostychnost před lidmi spočívá v jejich respektování a chování se k nim podle jejich postavení a ve vyhýbání se špatným mravům.

(5478)

(200) – عن المقدم بن معدي كرب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في السنن الكبرى وأحمد]

(200) – Al-Miqdám Ibn Ma‘dí Karib (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud má člověk rád svého bratra, ať mu řekne, že ho má rád.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, An-Nasá‘í v As-Sunnan al-Kubrú a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že jednou z příčin, které vedou k posílení vztahů mezi věřícími a rozšíření lásky mezi nimi, je, že pokud má někdo rád svého bratra ve víře, měl by mu říci, že ho má rád.

Poučení z hadíthu:

1. Zásluha lásky kvůli Bohu, ne kvůli něčemu jinému z pozemských věcí.
2. Doporučení říci svému bratru ve víře, že ho člověk má rád, aby jejich přátelství a láska vzrostly.
3. Rozšíření lásky mezi věřícími vede k posílení bratrství ve víře a zabraňuje roztržtění společnosti.

(3017)

(201) – عن جابر بن عبد الله رضي الله عنهما عن النبي صلى الله

عليه وسلم قال: «كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [رواه البخاري من حديث

جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

(201) – Džábir Ibn ‘Abdulláh (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „(Konání) jakýchkoli věcí podle dobrých mravů je považováno za almužnu.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho

Al-Bucháří z hadíthu Džábira a Muslim z hadíthu Hudzajfy]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že jakýkoliv dobrý skutek a prospěch pro druhé, ať už je to vykonáno slovy nebo činem, je považován za almužnu a je za něj odměna u Boha.

Poučení z hadíthu:

1. Almužna se netýká jen majetku člověka, ale je do ní zahrnuto veškeré dobré a prospěšné chování a mluvení s druhými lidmi.

2. Nabádání k dobrému skutku a konání prospěšných věcí pro druhé.
3. Nesnižovat jakýkoliv dobrý skutek, i kdyby byl malý.

(5346)

(202) – عَنْ أَبِي بَرزَةَ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَزُولُ قَدَمَا عَبْدٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ عُمْرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ، وَعَنْ عِلْمِهِ فِيمَ فَعَلَ، وَعَنْ مَالِهِ مِنْ أَثَرٍ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَ أَنْفَقَهُ، وَعَنْ جَسَمِهِ فِيمَ أَبْلَاهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(202) – Abú Barza al-Aslamí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nohy člověka se v soudný den nepohnou z místa, dokud nebude tázán na roky svého života, jak je utratil, na své vědění, co s ním udělal, na svůj majetek, odkud ho získal a za co ho utratil, a na své tělo, čím ho unavil.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho At-Tirmidhí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nikdo z lidí v soudný den neprojde zúčtováním do ráje nebo ohně, dokud nebude dotázán na tyto věci:

První: jeho život, co s ním udělal a jak ho strávil?

Druhá: vědění, zda ho hledal kvůli Bohu? A zda se podle něj řídil? A zda ho předal?

Třetí: majetek, odkud ho získal, zda z povoleného nebo zakázaného? A za co ho utratil, zda za to, v čem má Bůh zalíbení, nebo za to, co Ho hněvá?

Čtvrtá: jeho tělo, síla, zdraví a mládí - k čemu ho použil a čím ho unavil?

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k využití života k tomu, co má Bůh rád.
2. Bůh dal člověku mnoho darů a bude se na ně ptát, a proto by je člověk měl použít k tomu, co má Bůh rád.

(4950)

(203) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «السَّاعِي عَلَى الْأَرْزَمَةِ وَالْمَسْكِينِ، كَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ الْقَائِمِ اللَّيْلِ الصَّائِمِ النَّهَارَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(203) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Ten, kdo se stará o vdovu a chudého, je jako ten, kdo bojuje na stezce Boží, nebo ten, kdo se v noci modlí a ve dne postí.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že ten, kdo se stará o vdovu, která nemá nikoho, kdo by se o ni staral, a o chudého, tzn. vyživuje je atd., a dělá to pouze pro Boha, má

stejnou odměnu jako ten, kdo bojuje na stezce Boží, nebo ten, kdo se neustále v noci modlí a ve dne postí, aniž by to přerušil.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k vzájemné pomoci a naplnění potřeb slabých.
2. Uctívání zahrnuje každý dobrý skutek, kam patří i starání se o vdovy a chudé.
3. Ibn Hubajra řekl: Myslí se tím, že Bůh mu dá odměnu postícího se, modlícího se a toho, kdo bojuje na stezce Boží, najednou, protože se stará o vdovu tak, jako se staral její manžel..., a stará se o chudého tak, jako by se staral sám o sebe - žíví ho tím nejlepším, co má, a tak je v tom stejný prospěch jako v půstu, modlitbě a džihádu.

(3135)

(204) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ صَيفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(204) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo věří v Boha a soudný den, ať říká dobré anebo mlčí, kdo věří v Boha a soudný den, ať se chová štedře ke svému sousedovi, kdo věří v Boha a soudný

den, ať je štědrý ke svému hostu.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že člověka, který věří v Boha a soudný den, ve kterém je zúčtování a odpata za činy, jeho víra nabádá k těmto věcem:

První: hezky mluvit, tzn. chválit Boha, provolávat Jeho slávu, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné, udobřovat lidi atd. A pokud neříká toto, tak mlčí a zdržuje se toho, aby ubližoval lidem jazykem.

Druhá: dobře se chovat k sousedovi, neubližovat mu a neškodit.

Třetí: být štědrý k hostu, který přijde na návštěvu, tzn. pohostit ho a hezky s ním mluvit.

Poučení z hadíthu:

1. Víra v Boha a soudný den je základem každého dobra a vede ke konání dobra.
2. Varování před škoděním jazykem.
3. Islámské náboženství je náboženstvím lásky a štědrosti.
4. Výše uvedené věci jsou součástí víry a patří k dobrému vychování.
5. Příliš mnoho mluvení může zajít do zavrženíhodných až zakázaných věcí, a tak je jistější nemluvit nebo říkat pouze dobré.

(205) – عن أبي ذر رضي الله عنه قال: قال لي النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَلَقَّى أَحَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(205) – Abú Dharr (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že mu Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nesnižuj nic z dobrých skutků, i kdyby to měl být jen radostný úsměv, když potkáš svého bratra.“

[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádá ke konání dobrých skutků a aby je člověk nesnižoval, i kdyby byly jakkoliv malé. Patří tam i radostný úsměv, když člověk potká svého bratra, což by měl muslim pravidelně dělat, protože to těší druhé lidi, mají z toho radost a necítí se osamělí.

Poučení z hadíthu:

1. Věřící by se měli mít mezi sebou rádi a měli by se na sebe usmívat, když se potkají.
2. Dokonalost islámu, který zahrnuje všechny věci a obsahuje všechen prospěch a nápravu muslimů a jejich sjednocení.
3. Nabádání k dobrým činům, i kdyby měly být malé.
4. Doporučení potěšit druhé muslimy, což vede k tomu, že se mezi sebou mají rádi.

(5348)

(206) – عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ لَا يَرْحَمِ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(206) – Džarír Ibn ‘Abdulláh (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „K tomu, kdo není milosrdný k lidem, není milosrdný Bůh.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že k tomu, kdo není milosrdný k lidem, není milosrdný Bůh. Milosrdenství člověka k ostatnímu stvoření je jednou z největších příčin, které vedou k Božímu milosrdenství vůči němu.

Poučení z hadíthu:

1. Je žádoucí být milosrdný ke všem stvořením. Zde zmínil lidi, protože jsou nejdůležitější.
2. Bůh je milosrdný ke Svým služebníkům, kteří jsou milosrdní. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek.
3. Milosrdenství k lidem zahrnuje konat pro ně dobro, chránit je před zlem a chovat se k nim hezky.

(207) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ، ارْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مِّن فِي السَّمَاءِ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(207) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nad milosrdnými se slituje Milosrdný. Buďte milosrdní k těm, kdo jsou na zemi, a bude k vám milosrdný Ten, který je na nebi.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že nad těmi, kdo mají slitování s ostatními, se za odměnu smiluje Milosrdný Bůh. Jeho milosrdenství a slitování je obsáhlejší než všechno ostatní.

Poté Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) nařídil být milosrdný ke všem (lidem, zvířatům a všemu stvoření) na zemi a odměnou za to bude milosrdenství Boží na nebesích.

Poučení z hadíthu:

1. Islámské náboženství je náboženstvím milosrdenství, které vychází z poslušnosti k Bohu a dobrého chování ke všemu stvoření.
2. Bůh má jako Svoji vlastnost milosrdenost, je Milosrdný a Slitovný a dává milosrdenství Svým služebníkům.

3. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek. A tak je Bůh milosrdný k těm, kteří jsou milosrdní k ostatním.

(8289)

(208) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(208) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Muslim je ten, před jehož jazykem a rukou jsou muslimové v bezpečí. A muhádžir (emigrant) je ten, kdo zanechá toho, co mu Bůh zakázal.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že opravdový muslim je ten, před jehož jazykem jsou muslimové v bezpečí, což znamená že jim nenadává, neproklíná je, nepomlouvá a neškodí jim jazykem jakýkoliv jiným způsobem. A také jsou v bezpečí před jeho rukou, tzn. že jim neubližuje, nenapadá je, nekrade jejich majetek atd. A opravdovým emigrantem je ten, kdo zanechá všeho, co mu Bůh zakázal.

Poučení z hadíthu:

1. Dokonalý islám je pouze, když někdo neubližuje ostatním, ať už fyzicky nebo psychicky.
2. V hadíthu je zmíněn jazyk a ruka, protože kvůli nim se děje nejvíce chybování a ubližování a nejvíce zla je od nich.
3. Nabádání k zanechání hříchů a dodržování toho, co přikázal Bůh.
4. Nejlepší muslimové jsou ti, kteří dodržují práva Boha i práva muslimů.
5. Napadání může být slovem i činem.
6. Dokonalá emigrace je zanechání toho, co zakázal Bůh.

(10101)

(209) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه

وسلم يقول: «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خَمْسٌ: رَدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ الْمَرِيضِ،

وَاتِّبَاعُ الْجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ الدَّعْوَةِ، وَتَشْمِيتُ الْعَاطِسِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(209) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Práv muslima vůči druhému muslimovi je pět: odpovědět mu na pozdrav, navštívit ho, když je nemocný, doprovodit jeho pohřeb, přijmout jeho pozvání a poprosit za něj Boha, když kýchne.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil některá práva muslima vůči jeho bratru muslimovi. První právo: právo na odpověď na pozdrav. Pokud člověk někoho pozdraví, je povinné mu na pozdrav odpovědět.

Druhé právo: navštívit ho, když je nemocný.

Třetí právo: následovat pohřební průvod z jeho domu do mešity a až na hřbitov, dokud není pohřben.

Čtvrté právo: pokud muslim pozve muslima na oslavu nebo svatební hostinu atd., je povinné tam přijít.

Páté právo: pokud kýchne a řekne: „Alhamdulillah,” člověk by mu měl říci: „Jarhamukalláh.” (Ať se nad tebou Bůh smiluje.) A on by měl odpovědět: „Jahdíikumulláh wa juslihu bálakum.” (Ať vás Bůh vede a napraví.)

Poučení z hadíthu:

1. Je to velkolepost Islámu, který potvrzuje práva mezi muslimy a utvrzuje v nich bratrství a lásku.

(3706)

(210) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوْ لَا أَذْهَبُ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟ أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(210) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nepřijdete do ráje, dokud nebudete věřit, a

nebudete opravdu věřit, dokud se nebudete vzájemně milovat. Mám vám ukázat něco, co když budete dělat, tak se budete milovat? Rozšiřte mezi sebou pozdrav míru.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že do ráje vstoupí pouze věřící a že víra nebude dokonalá a muslimská společnost se nenapraví, dokud se nebudou mít vzájemně rádi. Pak Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) doporučil věci, kterými tato láska vznikne, například rozšířením pozdravu míru, který Bůh učinil pozdravem pro své služebníky, mezi muslimy.

Poučení z hadíthu:

1. Vstup do ráje je možný pouze s vírou.
2. K dokonalosti víry patří, aby měl muslim rád svého bratra stejně jako sebe samého.
3. Doporučení co nejvíce zdravit a hlavně muslimy, protože to vede k lásce a bezpečí mezi lidmi.
4. Slovem: „Salám” by se měli zdravit jen muslimové, jak vyplývá ze slov: „mezi vámi.”
5. Zdravení odstraňuje nenávist, odloučení a přerušení svazků.

6. Důležitost lásky mezi muslimy, která patří k dokonalosti víry.
7. V jiném hadíthu je uveden celý pozdrav: „As-salámu alajkum wa rahmatulláhi wa barakátuh.” Stačí ale říci pouze: „As-salámu alajkum.”

(3361)

(211) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(211) – Abdulláh Ibn ‘Amru (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že jeden muž se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), jaký islám je nejlepší? A on odpověděl: „Nakrm jídlem a zdrav toho, koho znáš, i toho, koho neznáš.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl tázan na to, jaké věci jsou v islámu nejlepší, a zmínil dvě:

První: krmit co nejvíce chudé, tam patří i dávání almužen, darů, pohoštění a hostění hostů. A pokud toto dělá v dobách, kdy je hladomor nebo vysoké ceny, má větší odměnu.

Druhá: zdravit pozdravem míru každého muslima, ať ho zná, nebo ne.

Poučení z hadíthu:

1. Snaha a zájem druhů Proroka dozvědět se věci, které jim budou prospěšné v tomto i budoucím světě.
2. Zdravení a nakrmení patří mezi nejlepší skutky v islámu, protože jsou lidem potřebné a dobré v každé době.
3. Těmito dvěma skutky se spojuje konání dobra slovem i činem, což je nejdokonalejší konání dobra.
4. Tyto skutky se týkají chování muslimů mezi sebou, zatímco jiné skutky se týkají chování člověka vůči Bohu.
5. Zdravení slovy As-salámu 'alajkum se týká pouze muslimů a neměli by se takto zdravit nemuslimové.

(5808)

(212) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ، خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ، اِحْرَضْ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِزْ بِاللَّهِ وَلَا تَعْجِزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ، فَلَا تَقُلْ لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ قَدَّرَ اللَّهُ وَمَا شَاءَ فَعَلَ، فَإِنَّ (لَوْ) تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(212) – Abú Hurajra (at' je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at' mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Silný věřící je lepší a Bohu milejší než slabý věřící a v obou je dobro. Pečuj o to, co ti prospívá, žádej o Boží pomoc a

nebud' neschopný a pokud se ti něco stane, neříkej: „Kdybych učinil to a to,“ ale řekni: „Je to Boží osud, co chce, to se stane,2 protože slovo „kdyby“ otevírá cestu satanovi.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že v každém věřícím je dobro, ale věřící, který je silný ve své víře, přesvědčení, majetku a všech ostatních družích síly, je lepší a milejší Bohu než slabý věřící. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) doporučil věřícímu, aby se držel prostředků, které mu prospějí ve věcech pozemského i budoucího světa, a spoléhal se na Boha a žádal o pomoc pouze Jeho. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal neschopnost, lenost a lhostejnost při vykonávání činů, které člověku prospívají v obou světech. A pokud se člověk opravdu snaží ve svých skutcích, využívá prostředků a žádá o pomoc a dobro jen Boha, tak pak zbývá jen spolehnout se na Boha a věřit, že to, co pro něj Bůh vybral, je dobro. A pokud se stane něco špatného, nemá říkat: „Kdybych učinil to a to, stalo by se to a to,“ „protože slovo „kdyby“ otevírá cestu satanovi“ v tom, že si člověk stěžuje na osud a trápí se tím, čeho nedosáhl. Proto by měl naopak spokojeně říkat: „Je to Boží osud a co chce, to se stane.“ A to, co se stane, je vždy to, co chtěl Bůh, protože On koná, co chce, a nikdo nemůže zabránit Jeho předurčení a nikdo nemůže změnit Jeho rozhodnutí.

Poučení z hadíthu:

1. Lidé se liší v úrovni víry.
2. Je doporučeno být ve všem silný, protože v síle je prospěch, na rozdíl od slabosti.
3. Člověk by měl pečovat o to, co mu prospívá, a zanechat toho, co mu neprospívá.
4. Je povinné, aby věřící žádal Boha o pomoc ve všech věcech a aby se nespolehl pouze na sebe.
5. Existence osudu a předurčení není v rozporu s využíváním dobrých prostředků a hledáním dobra.
6. Zákaz říkat „kdyby“ ve smyslu zlobení se na něco špatného, co se stalo, stejně jako je zakázáno odmítat a stěžovat si na osud a předurčení Boží.

(5493)

(213) – عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«مَا زَالَ يُوصِيَنِي جِبْرِيلُ بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِّثُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(213) – Ibn ‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Gabriel mi tak dlouho ukládal chovat se dobře k sousedovi, až jsem myslel, že mu dá podíl na dědictví.“

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Bucháří a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Gabriel mu neustále opakoval a nařizoval chovat se dobře k sousedovi,

at' už je muslim nebo ne a at' je jeho příbuzným nebo ne. Nařizoval mu chránit jeho práva, neubližovat mu, dobře se k němu chovat a trpělivě snášet jeho ústrky, až se Prorok (at' mu Bůh žehná a dá mír) domníval, že práva souseda jsou tak velká, že Bůh sešle zjevení o tom, že sousedovi bude náležet nějaký podíl na dědictví.

Poučení z hadíthu:

1. Soused má velká práva, která by člověk měl dodržovat.
2. Potvrzení práv souseda opakovaným uložením chovat se k němu dobře ukazuje na povinnost být k sousedovi štědrý, mít ho rád, dobře se k němu chovat, chránit ho před škodou, navštěvovat ho v nemoci, blahopřát mu k radostným událostem a kondolovat mu při smutných.
3. Čím blíže soused je, tím více má práv.
4. Dokonalost islámského zákona (šarí'a) spočívá v tom, že napravuje celou společnost, včetně nařízení chovat se dobře k sousedům a chránit je před škodou.

(4965)

(214) – عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: **«مَنْ رَدَّ**

عَنْ عِرْضِ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(214) – Abú Dardá'a (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo ochrání čest svého bratra, Bůh ochrání v soudný den obličej před ohněm.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že toho, kdo ochrání čest svého bratra muslima v jeho nepřítomnosti tím, že se ho zastane, když ho někdo nařkne nebo mu chce ublížit, Bůh ochrání před utrpením v soudný den.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz mluvit špatně a kazit pověst jiných muslimů.
2. Odměna i trest jsou stejným způsobem, jako byl skutek, a toho, kdo ochrání čest svého bratra, Bůh ochrání před ohněm.
3. Islám je náboženstvím bratrství a vzájemného pomáhání si.

(5514)

(215) – عن عائشة رضي الله عنها زوج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ الرِّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(215) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen), manželka Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), vyprávěla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „V ničem se nenachází laskavost, aniž by to tuto věc zkrášlilo, a z ničeho není odňata, aniž by to tuto věc zohyzdilo.”
[Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že laskavost ve slovech a činech jim přidává krásu, dobro a dokonalost a také díky ní člověk spíše dosáhne svého.

Zatímco pokud v nich laskavost chybí, stanou se špatnými a ošklivými, a člověk tak ničeho nedosáhne, leda s obtížemi.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k laskavosti.
2. Laskavost člověka zkrášluje a je příčinou mnohého dobra v tomto i budoucím životě.

(216) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه

وسلم قال: «يَسِّرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا، وَبَشِّرُوا وَلَا تُنْفِرُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(216) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Zjednodušte a neztěžujte, oznamujte radostné zvěsti a neodrazujte.“ [Správný (sahih)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil zjednodušovat lidem všechny záležitosti, ať náboženské nebo pozemské, v rámci hranic, které nastavil Bůh a Jeho zákon, a neztěžovat jim je.

A nabádal k oznamování radostných zvěstí a neodrazování lidí.

Poučení z hadíthu:

1. Povinností věřícího je, aby v lidech vzbuzoval lásku k Bohu a dobru.
2. Je nutné, aby ten, kdo vyzývá k Bohu, dával pozor na způsob, jakým vyzývá lidi k islámu, a choval se moudře.
3. Oznamování radostných zvěstí vede k radosti a klidu toho, kdo vyzývá, a k přijetí toho, k čemu vyzývá.
4. Naopak ztěžování vyvolává odmítání a pochyby o slovech toho, kdo vyzývá.
5. Rozlehlost milosrdnosti Boha vůči Jeho služebníkům, když jim dal jednoduché náboženství.

6. Islámský zákon (šarí‘a) přišel se zjednodušováním nařízených věcí.

(5866)

(217) – عن أنس رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ: «نُهِيتَا عَنْ

التَّكْلِيفِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(217) – Anas (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Byli jsme u ‘Umara a on řekl: „Bylo nám zakázáno ztěžovat si věci.”” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

‘Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) jim zakázal ztěžovat si jakékoliv věci (ať slova nebo činy), když k tomu není důvod.

Poučení z hadíthu:

1. Do zakázaného ztěžování patří: mnoho se ptát, zkoumat věci, o kterých není třeba nic vědět, nebo být přísný ve věcech, ve kterých Bůh poskytnul mnoho možností.
2. Muslim by si měl zvyknout na toleranci a nebýt přísný ve slovech nebo činech, ať se to týká jídla, pití, řeči nebo čehokoliv jiného.
3. Islám je jednoduché a snadné náboženství.

(8945)

(218) – عن ابن عمر رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ فَلْيَأْكُلْ بِيَمِينِهِ، وَإِذَا شَرِبَ فَلْيَشْرَبْ بِيَمِينِهِ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَأْكُلُ بِشِمَالِهِ، وَيَشْرَبُ بِشِمَالِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(218) – Ibn ‘Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud někdo z vás jí, ať jí pravou rukou, a pokud pije, ať pije pomocí pravé ruky, věru, že satan jí levou rukou a pije pomocí levé ruky.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil, aby muslim jedl a pil pomocí pravé ruky, a zakázal při jídle a pití používat levou ruku, protože satan jí a pije pomocí levé ruky.

Poučení z hadíthu:

1. Zákaz připodobňovat se satanovi a jíst nebo pít pomocí levé ruky.

(58122)

(219) – عن عُمر بن أبي سلمة رضي الله عنه قال: كُنْتُ غُلَامًا فِي حَجْرٍ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَانَتْ يَدِي تَطِيْشُ فِي الصَّحْفَةِ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا غُلَامُ، سَمَّ اللَّهُ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ» فَمَا زَالَتْ تِلْكَ طِعْمَتِي بَعْدُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(219) – ‘Umar Ibn Abí Salama (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Byl jsem chlapec a vychovával

mě Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír). Sahal jsem po celém talíři a Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) mi řekl: „Chlapče, řekni: „Ve jménu Boha,” jez pravou rukou a jez jen to, co máš před sebou.” Od té doby jsem jedl pouze takto.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

‘Umar Ibn Abí Salama (ať je s ním Bůh spokojen), syn Um Salama, manželky Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), byl vychováván Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír). Během jídla si vybíral jídlo z celého talíře a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ho naučil tři věci týkající se etikety při jídle:

První: říct před začátkem jídla: „Bismilláh” (ve jménu Boha).

Druhá: jíst pravou rukou.

Třetí: jíst z té strany talíře, kterou má před sebou.

Poučení z hadíthu:

1. K etiketě jídla a pití patří říci před jejich zahájením:
„Bismilláh” (ve jménu Boha).
2. Učení dětí správnému chování, hlavně těch dětí, které má člověk na starosti a je za ně zodpovědný.
3. Laskavost Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a velká trpělivost při učení a vychovávání dětí.

4. K etiketě při jídle patří jíst pouze to, co má člověk před sebou, pokud na stole není více druhů jídla - pak je možné vzít si od každého druhu.
5. Sahába dodržovali to, co se naučili od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), jak dokazují slova 'Umara, kdy řekl:
„Od té doby jsem jedl pouze takto.“

(58120)

(220) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا، أَوْ يَشْرَبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(220) – Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věřu že Bůh je spokojen se služebníkem, který sní jídlo a poděkuje Mu za něj nebo se napije pití a poděkuje Mu za něj.“ [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že děkovat Bohu za to, co člověku dal, patří k věcem, za které získá Boží spokojenost. Proto by měl po jídle nebo pití říci: „Alhamdulillah" (chvála (díky) Bohu).

Poučení z hadíthu:

1. Štědrost Boha, který člověka obdaruje a je spokojený, když Mu poděkuje.
2. Spokojenosti Boží lze dosáhnout těmi nejjednoduššími prostředky, jako poděkování za jídlo a pití.
3. K etiketě jezení a pití patří říci po jídle nebo pití: „Alhamdulilláh" (chvála (díky) Bohu).

(5798)

(221) – عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا أَكَلَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِشِمَالِهِ، فَقَالَ: «كُلْ يَمِينِكَ»، قَالَ: لَا أَسْتَطِيعُ، قَالَ: «لَا اسْتَطَعْتَ»، مَا مَنَعُهُ إِلَّا الْكِبَرُ، قَالَ: فَمَا رَفَعَهَا إِلَى فِيهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(221) – Salama Ibn Al-Akwa‘ (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že jeden muž jedl u Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) levou rukou, a ten mu řekl: „Jez pravou,” ale on mu řekl: „Nemůžu.” Prorok mu řekl: „Nebudeš moct.” A tomu muži v tom nezabránilo nic jiného než domýšlivost, a pak už (pravou) ruku k ústům nikdy nezvedl. [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) viděl muže jíst levou rukou, a tak mu nařídil, ať jí pravou, ale tento muž mu lživě a domýšlivě odpověděl, že nemůže. A tak Prorok

(ať mu Bůh žehná a dá mír) poprosil, aby mu bylo znemožněno jíst pravou. A Bůh jeho prosbu vyslyšel, a tak tomuto muži ochrnula pravá ruka a už ji potom nikdy nemohl zvednout k ústům, aby se najedl nebo napil.

Poučení z hadíthu:

1. Povinnost jíst pravou rukou a zákaz jíst levou.
2. Domýšlivost vůči praktikování islámských pravidel zasluhuje trest.
3. Boží poctění Proroka Muhammada (ať mu Bůh žehná a dá mír) tím, že vyplnil jeho prosbu.
4. Doporučení nařizovat vhodné a zakazovat zavrženímhodné za každé situace, i při jídle.

(3372)

(222) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُخْصُهُ، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمُهُ».

[صحيح] - [رواه ابن حبان]

(222) – Ibn ‘Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bůh má rád, když se dodržují Jeho úlevy (ruchas), stejně jako má rád, když se dodržují Jeho pevně stanovené věci (‘azá’im).” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Ibn Hibbán]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Bůh má rád, když se dodržují úlevy (ruchas), které nařídil, jako jsou různé

úlevy a zjednodušení v nařízeních a při uctívání, kdy je nějaký důvod k ulehčení, například zkrácení a spojování modliteb při cestování. Stejně jako má Bůh rád, když se dodržují Jím pevně stanovené věci ('azá'im), které jsou povinné, protože Boží nařízení ohledně úlev a pevně stanovených věcí je stejné.

Poučení z hadíthu:

1. Milosrdenství Všemohoucího Boha vůči Jeho služebníkům, protože Bůh má rád, když se dodržují úlevy, které On nařídil.
2. Dokonalost islámského zákona a to, že odstraňuje muslimům těžkosti.

(65017)

(223) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصَبِّ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(223) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pro koho chce Bůh dobro, toho zkouší utrpením.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říká, že když si Bůh přeje pro některého ze Svých věřících služebníků dobro, zkouší je utrpením v nich samých, v jejich majetcích a jejich blízkých, protože když člověk trpí, obrací se k Bohu

s prosbami a přibližuje se k Němu, odpouští se mu hříchy a roste jeho odměna.

Poučení z hadíthu:

1. Že i věřící může trpět různými druhy zkoušek.
2. Zkoušení utrpením může být znakem Boží lásky k Jeho služebníkovi, kterého tím chce povýšit, zvýšit mu odměnu a odpustit hříchy.
3. Nabádání k trpělivosti, pokud se člověku stane něco zlého.

(4204)

(224) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنهما عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا أَذًى وَلَا غَمٍّ حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(224) – Abú Sa‘íd al-Chudrí a Abú Hurajra (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěli, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Muslimovi se nestanou žádné těžkosti, nemoci, smutek, trápení, neštěstí, žal ani se nepíchne o trn, aniž by mu za to Bůh smazal nějaké hříchy.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukázal, že za vše, co se stane muslimovi - nemoci, smutek, trápení, neštěstí, žal, těžkosti, strach, hlad i píchnutí o trn, které ho bolí, mu budou smazány hříchy.

Poučení z hadíthu:

1. Velké dobrodiní Boha a Jeho milosrdnost k Jeho věřícím služebníkům, když odpouští hříchy za to nejmenší nepohodlí, které se jim stane.
2. Muslim by měl být trpělivý s tím, co se mu děje, ať je to velké nebo malé, a hledat za to odměnu u Boha, aby ho to pozvedlo na vyšší stupeň a byly mu odpuštěny hříchy.

(3701)

(225) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا مَرِضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(225) – Abú Musá al-Aš‘arí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud člověk onemocní nebo je na cestách, dostane se mu stejné (odměny) za činy, které by dělal, kdyby byl zdravý nebo necestoval.” [Správný (sahíh)] -

[Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mluví o Božím milosrdenství a milosti. Pokud má muslim ve zvyku dělat nějaké dobré skutky, když nikam necestuje a je zdravý, ale pak onemocní a není schopný to dělat nebo odcestuje a nemůže to vykonat, bude mu zapsána stejná odměna za tento skutek, i když ho neudělal.

Poučení z hadíthu:

1. Velká Boží milost k Jeho služebníkům.
2. Nabádání ke snaze konat co nejvíce dobrých skutků a využít svého zdraví a volného času ke konání dobrých skutků.

(3553)

(226) – عن معاوية رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ، وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَرَ آلَ هَذِهِ الْأُمَّةِ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(226) – Mu‘áwija (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel, Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pro koho chce Bůh dobro, toho poučí v náboženství a já jsem jen ten, kdo rozděluje, zatímco Bůh je Ten, kdo dává. A dokud bude tato obec dodržovat náboženství Boží, neuškodí jí ti, kdo jsou proti ní, dokud nepřijde

rozkaz Boží (soudný den).” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, pro koho chce Bůh dobro, dá porozumění Svému náboženství a že on, Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), je pouze tím, kdo rozděluje (ať je to majetek nebo vědění), ale Tím, kdo opravdu dává, je pouze Bůh a vše ostatní je pouze příčinou z dovolení Božího. A že dokud bude tato obec dodržovat náboženství Boží, neuškodí jí ti, kdo jsou proti ní, dokud nepřijde soudný den.

Poučení z hadíthu:

1. Velkolepost a velká zásluha islámského vědění, jeho vyučování a nabádání k němu.
2. Držet se pravdy je pro tuto obec závazné a pokud to nějaká její část nedělá, musí to dělat jiná část.
3. Poučení v náboženství je dobrem, které si Bůh přeje pro Svého služebníka.
4. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) sám nic nevlastnil a cokoli dával, bylo jen z dovolení Božího.

(227) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لِشَبَاهُو بِهِ الْعُلَمَاءُ، وَلَا لِشَارُو بِهِ السُّفَهَاءُ، وَلَا تَحْيَرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ، فَالْتَارُ النَّارُ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

(227) – Džábir Ibn ‘Abdulláh (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Neučte se vědění proto, abyste jím ohromovali učence, ani proto, abyste se jeho pomocí přeli s hlupáky nebo abyste dostali nejlepší místa, a tomu, kdo to udělá, patří oheň, oheň.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Ibn Mádžah]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) varoval před hledáním vědění proto, aby se člověk povyšoval nad jiné, aby ohromoval učence a ukazoval se, že je učenec jako oni, anebo aby se jím přel s hlupáky anebo aby se mu dostalo prvních a nejlepších míst a měl přednost před ostatními. A kdo toto dělá, si zaslouží oheň, protože nehledal vědění jen kvůli Bohu a protože se chtěl předvádět před lidmi.

Poučení z hadíthu:

1. Hrozba ohněm tomu, kdo se učí vědění kvůli tomu, aby ohromoval, přel se jím s hlupáky nebo chtěl mít první místa před ostatními atd.
2. Důležitost upřímného úmyslu pro toho, kdo hledá vědění, učí se mu nebo ho vyučuje.

3. Úmysl je základem a smyslem všech činů a podle něj bude odměna.

(65047)

(228) – عن عثمان رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(228) – ‘Uthmán (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nejlepší z vás je ten, kdo se naučil Korán a vyučuje ho.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Buchárí]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejlepší z muslimů u Boha je ten, kdo se naučil dobře přednášet Korán, umí ho z paměti, zná jeho výklad a rozumí mu a pak to učí ostatní lidi.

Poučení z hadíthu:

1. Ukázání ctihodnosti Koránu a že to je nejlepší řeč, protože to je řeč Boha.
2. Nejlepší z těch, kteří se učí, jsou ti, kteří učí i ostatní, ne jen sebe.
3. Učení a vyučování Koránu zahrnuje: jeho čtení a pochopení jeho významu a jeho nařízení.

(5913)

(229) - عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ السُّلَمِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْ كَانَ يُفَرِّئُنَا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُمْ كَانُوا يَقْتَرِنُونَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ آيَاتٍ، فَلَا يَأْخُذُونَ فِي الْعَشْرِ الْأُخْرَى حَتَّى يَعْلَمُوا مَا فِي هَذِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ، قَالُوا: فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ. [حسن] - [رواه أحمد]

(229) – Abú ‘Abdurrahmán as-Sulamí (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl: „Ti z druhů Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), kteří nás učili Korán, nám vyprávěli, že když přednášeli s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) deset veršů, nezačali přednášet dalších deset, dokud se nenaučili, co je v těchto deseti za vědění a konání skutků, a říkali: Naučili jsme se vědění a konání skutků.” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenal ho Ahmad]

Výklad:

Sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) se učili od Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) deset veršů z Koránu a nezačali přednášet dalších deset, dokud se nenaučili, co je v těchto prvních deseti za vědění, a neřídili se podle nich, a tak se naučili vědění a konání skutků dohromady.

Poučení z hadíthu:

1. Velká zásluha sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) a jejich velký zájem o učení se Koránu.
2. Znalost Koránu spočívá v jeho znalosti a konání podle něj a ne pouze v jeho čtení a učení se ho nazpaměť.
3. Znalost musí být slovem a činem.

(65058)

(230) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ {الم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ {أَلِفٌ} حَرْفٌ، وَ{لَامٌ} حَرْفٌ، وَ{مِيمٌ} حَرْفٌ». [حسن] - [رواه الترمذي]

(230) – ‘Abdulláh Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo přednese jen jedno písmeno z Boží Knihy, má za něj dobrý skutek a jeden dobrý skutek je zdesetinásoben. A neříkám, že {Alif, Lám, Mím} je jedno písmeno, ale {Alif} je jedno písmeno, {Lám} je druhé a {Mím} je třetí.” [Dobry (hasan)] - [Zaznamenal ho At-Tirmidhi]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že každý muslim, který přednese písmeno z Koránu, má za to jeden dobrý skutek, ale jeho odměna bude zvýšena desetkrát.

A poté řekl: (A neříkám, že {Alif, Lám, Mím} je jedno písmeno, ale {Alif} je jedno písmeno, {Lám} je druhé a {Mím} je třetí), a tak bude za tato tři písmena třicetinásobná odměna.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k tomu co nejvíce číst Korán.
2. Ten, kdo recituje Korán, má za každé písmeno ve slově desetinásobnou odměnu.

3. Rozlehlost Božího milosrdenství a štědrosti, když Svým služebníkům, znásobuje odměnu.
4. Korán je nejlepší řečí a jeho přenášení je uctíváním, a to proto, že to jsou slova Boží.

(6275)

(231) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «يَقَالُ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ وَارْتَقِ، وَرَتِّلْ كَمَا كُنْتَ تَرْتِّلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنْ مَنَزَلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

(231) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru (at’ je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo znal Korán, bude řečeno: Čti, povznes se a přednášej tak, jako jsi přednášel v pozemském životě, protože tvé místo je u posledního verše, který předneseš.” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, An-Nasá’í v As-Sunnan al-Kubrú a Ahmad]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, kdo přednášel Korán, konal podle něj, pravidelně ho četl a učil se ho z paměti, bude řečeno, když vstoupí do ráje: Čti a vystoupej tak po stupních ráje, přednášej Korán tak, jako jsi ho přednášel v pozemském životě, protože tvé místo je u posledního verše, který předneseš.

Poučení z hadíthu:

1. Odměna je podle druhu a množství skutku.
2. Nabádání ke čtení a přednášení Koránu, jeho učení se nazpaměť a konání podle něj.
3. V ráji je mnoho stupňů a příbytků. Ten, kdo dobře znal Korán, dosáhne nejvyššího stupně v ráji.

(65054)

(232) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ أَنْ يَجِدَ فِيهِ ثَلَاثَ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ؟» قُلْنَا: نَعَمْ. قَالَ: «ثَلَاثَ آيَاتٍ يَقْرَأُ بِهِنَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ ثَلَاثِ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(232) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Byl by někdo z vás rád, kdyby se vrátil domů a našel tam tři velké a silné březí velbloudice?“ Řekli jsme: „Ano.“ Řekl: „Tak tři verše, které přednesete ve své modlitbě, jsou lepší než tři velké a silné březí velbloudice.“ [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vysvětlil, že odměna za recitaci tří veršů z Koránu v modlitbě je větší než vlastnit tři velké a silné březí velbloudice.

Poučení z hadíthu:

1. Velká zásluha recitace Koránu v modlitbě.
2. Dobré skutky jsou lepší a trvalejší než pozemské potěšení, které není věčné.
3. Tato odměna se netýká pouze tří veršů, ale čím více veršů člověk v modlitbě přednese, tím větší má odměnu.

(65053)

(233) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «تَعَاهَدُوا هَذَا الْقُرْآنَ، فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَهُوَ أَشَدُّ ثَقَلًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(233) – Abú Músá al-Aš‘arí (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Vytrvejte v (učení se) Koránu, při Tom, v Jehož rukou je duše Muhammada, (Korán) se ztratí rychleji než nepřivázaný velbloud.“ [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) nařídil vytrvat a pilně pravidelně přednášet Korán, aby ho člověk nezapomněl poté, co se ho naučil nazpaměť, což potvrdil

přísahou k Bohu a tím, že přirovnal Korán k velbloudovi - když ho člověk pevně nedrží, tak rychle uteče a zmizí.

Poučení z hadíthu:

1. Pokud člověk pravidelně recituje a opakuje Korán, bude si ho stále pamatovat, pokud ne, zapomene ho.
2. Přínos opakování Koránu: odměna u Boha a zvýšení postavení v soudný den.

(5907)

(234) - عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِنَ الْبَيْتِ الَّذِي تُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(234) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Nedělejte ze svých domů hrobky, věru, že satan utíká z domu, ve kterém je čtena súra Kráva.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal ponechávat domy bez modlitby, kdy jsou jako hrobky, ve kterých se nemodlí.

Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že satan utíká z domu, ve kterém je čtena súra Kráva.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení dělat doma co nejvíce uctívání a nepovinných modliteb.
2. Není dovolené se modlit v hrobkách, protože to vede k přidružování a protože to je přehánění v oslavování těch, kterým tyto hroby patří, netýká se to ale pohřební modlitby.
3. Zákaz modlit se u hrobů byl druhům Proroka známý, a proto Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal dělat si z vlastních domů hroby tím, že se v nich člověk nemodlí.

(6208)

(235) – عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ} [البقرة: ٢٥٥]. قَالَ: فَضْرَبَ فِي صَدْرِي، وَقَالَ: «وَاللَّهِ لِيَهْنِكَ الْعِلْمُ، أَبَا الْمُنْذِرِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(235) – Ubajj Ibn Ka‘b (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Abú al-Mundzire, víš, který verš z Boží knihy je pro tebe nejvelkolepější?“ Řekl jsem: „Bůh a Jeho Posel ví lépe.“ A on řekl: „Abú al-Mundzire, víš, který verš z Boží knihy je pro tebe nejvelkolepější?“ Řekl jsem: „{Bůh - není božstva kromě Něho, živého,

trvalého!}[Kráva: 255].” A on mě poplácal po hrudi a řekl: „Při Bohu, vědění tě obšťastní, Abú al-Mundzire.“” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se zeptal Ubajje Ibn Ka‘ba, který verš z Boží knihy je nejvelkolepější. On si nebyl jistý, ale pak řekl, že to je Verš trůnu: {Bůh - není božstva kromě Něho, živého, trvalého!} A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu to potvrdil a poplácal ho po hrudi, čímž dal najevo, že bude plný vědění, a poprosil Boha, aby mu ulehčil nabývání vědění a dal mu v tom potěšení.

Poučení z hadíthu:

1. Záslužné činy Ubajje Ibn Ka'ba (ať je s ním Bůh spokojen).
2. Verš trůnu je nejvelkolepější verš v Koránu a člověk by se ho měl naučit zpaměti, pochopit jeho význam a konat podle něj.

(65059)

(236) – عن أبي مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم:

«مَنْ قَرَأَ بِالْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَتَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(236) – Ibn Mas‘úd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo v noci přednese poslední dva verše ze súry Kráva, budou dostačovat.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že toho, kdo v noci přednese poslední dva verše ze sůry Kráva, Bůh ochrání před vším špatným a zlem. Někteří vysvětlují, že přednesení těchto veršů je dostačující, jiní vysvětlují, že tyto dva verše jsou to nejmenší, co by měl člověk v noci při nočních modlitbách přednést. Existují i jiné názory a nejspřávnější asi bude, že tento hadíth zahrnuje všechny tyto názory.

Poučení z hadíthu:

1. Velký prospěch a odměna za přednesení dvou posledních veršů ze sůry Kráva, které začínají slovy: {Uvěřil posel v to, co od Pána jeho mu bylo sesláno...}
2. Pokud jsou výše uvedené verše předneseny v noci, ochraňují toho, kdo je přednesl, před zlem a satany.
3. Noc začíná západem slunce a trvá až do fadžru (úsvitu).

(6274)

(237) - عن النعمان بن بشير رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى

الله عليه وسلم يقول: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»، ثُمَّ قَرَأَ: «{وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ}

[غافر: ٦٠]». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(237) – An-Nu‘mán Ibn Bašír (ať je s ním Bůh spokojen) řekl, že slyšel Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Prosby k Bohu (dua) jsou uctíváním.” A pak recitoval: „{I pravil Pán váš: „Vzývejte Mne a Já vás vyslyším! Ti, kdo se pyšně

povyšují nad uctívání, ti věru vejdou do pekla, kde
-[Správný (sahíh)] budou poníženi.”}” [Odpouštějící: 60]
[Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že prosby k Bohu (dua) jsou uctíváním, a proto je povinné, aby směřovaly pouze k Bohu, ať už člověk prosí Boha o nějaký prospěch na tomto nebo onom světě nebo Ho prosí, aby ho ochránil před utrpením na tomto nebo onom světě, anebo říká dua jen kvůli uctívání, což jsou slova, která má Bůh rád, a patří sem i činy vnitřní a vnější, které má Bůh rád, a všechny druhy uctívání, ať pomocí srdce, těla nebo majetku.

Poté to Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dokázal tím, že řekl: Pravil Bůh: {„Vzývejte Mne a Já vás vyslyším! Ti, kdo se pyšně povyšují nad uctívání, ti věru vejdou do pekla, kde budou poníženi.”}

Poučení z hadíthu:

1. Dua je základem uctívání a nesmí se dělat pro nikoho jiného než pro Boha.
2. Dua obsahuje skutečné uctívání a uznání moci a bohatství Všemohoucího Boha a zároveň potřebu člověka vůči Bohu.
3. Velký trest pro ty, kdo jsou domýšliví a neprosí Boha. Ti, kteří jsou domýšliví a neprosí Boha, vejdou do pekla, kde budou poníženi.

(5496)

(238) - عن عائشة رضي الله عنها قالت: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(238) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vzpomínal Boha v každé situaci a za každého stavu. [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Matka věřících ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se velmi snažil připomínat si Boha (dhikr) a že to dělal v každém čase, místě a situaci.

Poučení z hadíthu:

1. Malá nebo velká očista není podmínkou pro dělání dhikru.
2. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal dhikr nepřetržitě.
3. Nabádání k tomu dělat dhikr co nejvíce a za všech situací, stejně jako to dělal Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), kromě některých situací, například při vyměšování.

(8402)

(239) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ». [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(239) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír)

řekl: „Pro Všemohoucího Boha není nic lepšího než prosba (dua).” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí, Ibn Mádžah a Ahmad]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejlepším způsobem uctívání Boha je prosit Ho (dělat dua), protože tím člověk uznává, že Bůh je všeho mocný a bohatý, zatímco člověk je nemohoucí a chudý.

Poučení z hadíthu:

1. Velká zásluha dua a že ten, kdo prosí Boha, Ho tím uctívá a uznává, že Bůh je bohatý, protože chudého nikdo neprosí, že je slyšící, protože na hluchého nikdo nemluví, že je štědrý, protože lakomého nikdo neprosí, že je milosrdný, protože krutého nikdo neprosí, že je mocný, protože nemohoucího nikdo neprosí, a že je blízko, protože vzdálený neslyší, a že to znamená další krásné vlastnosti Všemohoucího Boha.

(5509)

(240) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيْمَانَ لَيَخْلُقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الْقَوْبُ الْخَلْقُ،

فَأَسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجِدِّدَ الْإِيْمَانَ فِي قُلُوْبِكُمْ». [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

(240) – ‘Abdulláh Ibn ‘Amru Ibn al-‘Ás (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Věru, že víra uvnitř každého z

vás slábne, stejně jako slábne oblečení, a tak prostě Boha, aby vám obnovil víru v srdci.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Al-Hákim a At-Tabaráni]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že víra v srdci muslima slábne stejně jako nové oblečení, které člověk nosí tak dlouho, až se začne rozpadat. Příčinou bývá polevování v uctívání nebo hřešení nebo ponoření se do vlastních tuh. Proto Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) doporučil, abychom prosili Boha, aby obnovil naši víru a abychom dodržovali povinnosti a stále si připomínali Boha a prosili Ho za odpuštění.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k prošení Boha o obnovení víry v srdci a o upevnění ve víře.
2. Víra zahrnuje slova, činy a přesvědčení a zvyšuje se s dobrými skutky a snižuje s hříchy.

(65020)

(241) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(241) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Služebník je svému Panu nejbližší, když je tváří na zemi (sudžúd), a tak (v této poloze) nejvíce prostě Boha.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že služebník je svému Panu nejbližší, když je tváří na zemi, protože modlí se pokládá nejvznešenější část svého těla na zem z pokory před Bohem.

A tak Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil v této poloze (sudžúd) co nejvíce prosit Boha (dělat dua), protože v této poloze se spojuje pokora vůči Bohu jak v činech, tak ve slovech.

Poučení z hadíthu:

1. Dobré skutky přibližují člověka k Všemohoucímu Bohu.
2. Doporučení prosit Boha co nejvíce v poloze tváří k zemi, protože v této poloze Bůh odpovídá na prosby.

(5382)

(242) - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(242) – Anas (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal nejvíce tuto prosbu: „Bože, Pane náš, dej nám v tomto světě dobré a i v posmrtném životě dobré a odvrát’ od nás trest v ohni.”

[Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal nejvíce prosby, které byly krátké a měly velký význam. Mezi ně patří i slova: „Bože, Pane náš, dej nám v tomto světě dobré a i v posmrtném životě dobré a odvrát' od nás trest v ohni.” Tato prosba zahrnuje dobro na tomto světě, jako je mnoho povolené obživy (majetku), zbožná žena, hodné děti, klid, užitečné znalosti a vědění, dobré skutky a další podobné oblíbené věci, a také zahrnuje dobro budoucího života a ochranu před trestem v hrobě, při zúčtování a před trestem ohně a naopak zahrnuje Boží spokojenost, věčnou blaženost a blízkost Milosrdnému Bohu.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat stejné prosby a řídit se v nich podle Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).
2. Nejdokonalejší je, když člověk spojí v prosbě žádost o dobro v tomto i v budoucím světě.

(5502)

(243) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلَّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفْمِيَهُ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ}، ثُمَّ يَمْسَحُ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(243) – ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla: „Když se Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukládal

každý večer na lože, spojil dlaně, foukl do nich a přednesl do nich: {Rci: „On Bůh je jedinečný”} a {Rci: „Utíkám se v ochranu Pána záře jitřní”} a {Rci: „Utíkám se v ochranu Pána lidí”}, poté si dlaněmi přetřel, kolik jen mohl ze svého těla, počínaje hlavou a tváří přes zbytek těla na přední straně, a tak to dělal třikrát.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Jedním ze správných způsobů Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) bylo, že když se večer ukládal na lože, spojil dlaně jako při dua, jemně do nich foukl a přednesl do nich tři sůry: {Rci: „On Bůh je jedinečný”} a {Rci: „Utíkám se v ochranu Pána záře jitřní”} a {Rci: „Utíkám se v ochranu Pána lidí”}. Poté si dlaněmi přetřel přední část těla počínaje hlavou a tváří a toto třikrát opakoval.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení před spaním recitovat tyto tři sůry, fouknout do dlaní a těmi přetřít co největší část těla.

(65060)

(244) - عَنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَيِّدُ الْإِسْتِغْفَارِ أَنْ تَقُولَ: اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِذُنُوبِي فَاعْفُرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ» قَالَ: «وَمَنْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا، مَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمَسِيَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَمَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا، مَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(244) – Šaddád Ibn Aws (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Vedoucí proseb za odpuštění (sajjid al-istighfár) je, když řekneš: „Bože, Ty jsi můj Pán, není boha kromě Tebe, stvořil jsi mne a já jsem Tvůj služebník a dodržuji Tvou úmluvu a slib, jak jsem schopen. Chraň mě před zlem, kterého jsem se dopustil, doznávám Tvou milost, kterou jsi mi udělil, a doznávám své hříchy, odpusť mi je, protože nikdo jiný nemůže odpustit hříchy, jen Ty.” A kdo to řekne ve dne, s vírou a jistotou v to, co říká, a zemře dříve, než přijde noc, patří mezi obyvatele ráje, a kdo to řekne v noci, s vírou a jistotou v to, co říká, a zemře dříve, než přijde ráno, patří mezi obyvatele. ráje.” [Správný (sahih)] - [Zaznamenal ho Al-Bucháří]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že prosby za odpuštění mají různé verze a nejlepší z nich jsou slova

služebníka: „Bože, Ty jsi můj Pán, není boha kromě Tebe, stvořil jsi mne a já jsem Tvůj služebník a dodržuji Tvou úmluvu a slib, jak jsem schopen. Chraň mě před zlem, kterého jsem se dopustil, doznávám Tvou milost, kterou jsi mi udělil, a doznávám své hříchy, odpusť mi je, protože nikdo jiný nemůže odpustit hříchy, jen Ty.” Člověk nejdříve dosvědčí jedinstvo Boží, že Bůh je jeho stvořitelem, tím, koho uctívá a který nemá žádné společníky, a že dodržuje to, co slíbil Bohu z víry a poslušnosti, jak je toho schopen, protože i když se člověk snaží, nikdy nemůže dosáhnout dokonalosti a vykonat vše, co mu Bůh nařídil, ani dostatečně poděkovat za Boží dobrodiní. A pak dosvědčuje, že se obrací na Boha, přidržuje se Jej a žádá Ho o ochranu před vším zlem, kterého se člověk dopustil. A poslušně Bohu dosvědčuje, aby mu poděkoval za Jeho dobrodiní, a také sám před sebou dosvědčuje svůj hřích. A nakonec se přibližuje k Bohu a prosí Ho za odpuštění a aby skryl jeho hříchy a smazal je díky Své dobrotě a milosrdnosti, protože nikdo jiný kromě Boha nemůže odpustit hříchy. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tyto prosby patří do ranních a večerních proseb a že kdo je řekne s vírou a jistotou a rozumí tomu, co říká, na začátku dne, což je od úsvitu do východu slunce, a pak zemře, vstoupí do ráje. A kdo je řekne v noci (a tento čas začíná již před západem slunce) a zemře, než se rozední, vstoupí do ráje.

Poučení z hadíthu:

1. Prosby o odpuštění mají různé verze a některé z nich jsou lepší než ostatní.
2. Člověk by se měl snažit říkat tyto prosby (ideálně v arabštině), protože jsou nazývány těmi, které vedou v prosbách o odpuštění.

(5503)

(245) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُبَيْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: خَرَجْنَا فِي لَيْلَةٍ مَطِيرَةٍ وَظُلْمَةٍ شَدِيدَةٍ، نَطْلُبُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ يُصَلِّي لَنَا، قَالَ: فَأَذْرَكُنْهُ، فَقَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، ثُمَّ قَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، قَالَ: «قُلْ»، فَقُلْتُ: مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «{قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ} وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ حِينَ تُمْسِي وَتُصْبِحُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، تَكْفِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ».

[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(245) – ‘Abdulláh Ibn Chubajb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Za deštivé a temné noci jsme vyšli hledat Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby se s námi modlil, a našel jsem ho a on řekl: „Řekni.” Já nic neřekl a on poté řekl: „Řekni.” Já nic neřekl a on řekl: „Řekni.” Řekl jsem: „Co mám říkat? ‘ A on řekl: „Rci: {On Bůh je jedinečný} a dvě ochranné sůry třikrát, když přijde večer a když přijde ráno, a budou ti dostačovat proti každé věci.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenali ho Abú Dáwúd, At-Tirmidhí, An-Nasá’í]

Výklad:

Ctihodný druh Proroka ‘Abdulláh Ibn Chubajb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že za deštivé a temné noci vyšli hledat Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby se s nimi modlil, a našli ho. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Řekni,” tzn. čti nebo přednášej, ale on nic nepřednesl. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) to opakoval a ‘Abdulláh řekl: „Co mám přednášet, Posle Boží?” A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu řekl: „Přednes súru Upřímnost víry {Rci: On Bůh je jedinečný} a dvě ochranné Súry {Rci: Utíkám se v ochranu Pána záře jitřní} a {Rci: Utíkám se v ochranu Pána lidí} třikrát večer a ráno a ochrání tě před každým zlem a vším špatným.”

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení přednášet súru Upřímnost víry a dvě ochranné súry ráno a večer a že tyto súry chrání před každým zlem.
2. Velké dobro v recitaci súry Upřímnost víry a dvou ochranných súr.

(6082)

(246) – عن سَمُرَةَ بن جندبٍ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا يَضُرُّكَ بِأَيِّهِنَّ بَدَأْتَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(246) – Samura Ibn Džundab (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Bůh má nejraději čtyři výroky: subhánalláh (sláva Bohu), alhamdulilláh (chvála Bohu), lá illáha ilá-lláh (není boha kromě Boha) a Alláhu akbar (Bůh je největší), a nezáleží na tom, kterým začneš.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že Všemohoucí Bůh má nejraději tyto výroky:

Subhánalláh (sláva Bohu), což znamená, že Bůh nemá žádný nedostatek.

Alhamdulilláh (chvála Bohu), což znamená připsat Bohu veškerou dokonalost, milovat Ho a vyvyšovat Ho.

Lá illáha ilá-lláh (není boha kromě Boha), což znamená, že nikdo si nezaslouží být uctíván, jen Bůh.

Alláhu akbar (Bůh je největší), tzn. že Bůh je větší, mocnější a velkolepější než cokoliv jiného.

Prorok také řekl, že tyto výroky je možné říkat v jakémkoliv pořadí a na odměnu to nemá vliv.

Poučení z hadíthu:

1. Snadnost islámu, protože nezáleží na pořadí těchto výroků.

(5475)

(247) – عن أبي أيوب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مَرَارٍ كَانَ كَمَنْ أَغْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ.»
[صحيح] - [متفق عليه]

(247) – Abú Ajjúb (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Kdo desetkrát řekne: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj'in qadír.” (Není boha kromě Boha, Jediného, který nemá společníka žádného, Jemu náleží vláda i chvála a On má moc nad každou věcí), bude to, jako kdyby propustil na svobodu čtyři duše (otroky) ze synů Izmaela.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchárí a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, kdo řekne: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj'in qadír.” (Není boha kromě Boha, Jediného, který nemá společníka žádného, Jemu náleží vláda i chvála a On má moc nad

každou věcí.) a zopakuje tuto větu za den desetkrát, se dostane stejné odměny jako tomu, kdo propustil na svobodu čtyři otroky z potomstva Izmaela, syna Abrahama (mír s nimi). V hadíthu jsou zmíněni potomci Izmaela, protože jsou považováni za nejurogenější z lidí.

Poučení z hadíthu:

1. Připomínání Boha (dhikr) těmito slovy zahrnuje chválení Boha, uznávání Boží jednosti, Jeho království a Jeho dokonalé moci.
2. Tuto odměnu dostane ten, kdo tuto větu řekne desetkrát za sebou, i ten, kdo ji tolikrát řekne kdykoliv během dne.

(5517)

(248) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم

قال: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى

الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(248) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Dva výroky jsou lehké na jazyku ale těžké na vahách a Milosrdný je má rád: subhánalláhi-l-‘azím (sláva Bohu Mocnému) a subhánalláhi wa bihamdihi (sláva Bohu a Jemu chvála).” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že jsou dva výroky, které člověk může kdykoliv v každé situaci jednoduše vyslovit, a že tyto výroky mají velkou odměnu na miskách vah a Milosrdný, Požehnaný a Všemohoucí Bůh je má rád.

Subhánalláhi-l-‘azím (sláva Bohu Mocnému) a subhánalláhi wa bihamdihi (sláva Bohu a Jemu chvála) obsahují dokonalost a velkolepost Boha, který nemá žádný nedostatek.

Poučení z hadíthu:

1. Nejlepší připomínání Boha (dhikr) je to, které obsahuje slova o dokonalosti Boží a Jeho chválení.
2. Rozlehlost Boží milosrdnosti vůči Jeho služebníkům, když jim dává obrovskou odměnu za malé činy.

(5507)

(249) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه

وسلم قال: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ

وَأِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(249) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Tomu, kdo řekne stokrát za den: „Subhánalláhi wa bihamdihi” (sláva Bohu a Jemu chvála), budou odpuštěny všechny jeho špatnosti, i kdyby jich bylo tolik jako mořské pěny.” [Správný (sahíh)] - [Je na něm shoda. (Al-Buchári a Muslim)]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že tomu, kdo řekne stokrát za den: „Subhánalláhi wa bihamdihi” (sláva Bohu a Jemu chvála), budou odpuštěny a prominuty všechny jeho špatnosti, i kdyby jich bylo tolik jako mořské pěny.

Poučení z hadíthu:

1. Této odměny se dostane tomu, kdo to řekne stokrát za den, ať je to najednou nebo po částech.
2. „Subhánalláh" (sláva Bohu) znamená, že Bůh nemá žádný nedostatek. A „alhamdulillah" (chvála Bohu) znamená připsat Bohu veškerou dokonalost, milovat Ho a vyvyšovat Ho.
3. Špatnostmi se v hadíthu myslí malé hříchy, protože pro odpuštění velkých hříchů je třeba udělat pokání.

(5516)

(250) – عن أبي مالك الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الظُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأَنِ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَالصَّلَاةُ نُورٌ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو، فَبَايَعُ نَفْسَهُ فَمَعِثُهَا أَوْ مَوْبِقُهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(250) – Abú Málík al-Aš‘arí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Očišťování je polovina víry, slova „chvála Bohu”

naplní váhy, slova „sláva Bohu a chvála Bohu” naplní, co je mezi nebesy a zemí, modlitba je světlo, almužna je důkaz, trpělivost je svit, Korán je důkaz pro tebe nebo proti tobě a všichni lidé ráno vycházejí a prodávají svoji duši a buď ji osvobodí, nebo zahubí.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že vnější očista se dělá pomocí malé očisty (wudu) nebo velké očisty (ghusl) a je to jedna z podmínek modlitby. A že slova: „Alhamdulilláh” (chvála Bohu) naplní váhy. Tato slova znamenají velebení Boha a přiřknutí všech dokonalých vlastností Bohu. Tato slova v soudný den naplní váhy dobrými činy. A slova: „Subhánalláh a alhamdulilláh” (sláva Bohu a chvála Bohu) znamenají přiřknutí všech dokonalých vlastností Bohu, Jeho oproštění od všech nedostatků a velebení a lásku k Bohu. A tato slova naplní, co je mezi nebesy a zemí. A že „modlitba je světlo” pro člověka v jeho srdci, obličeji, v hrobě a v den vzkříšení. A že „almužna je důkaz” upřímné víry věřícího, kterou se odlišuje od pokrytce, který ji nemá, protože ve skutečnosti nevěří. A že „trpělivost je svit.” Slovo svit, v arabštině dajá’, znamená světlo s teplem až pálením, jako jsou sluneční paprsky. A to proto, že trpělivost vyžaduje úsilí, aby člověk vydržel to, co je mu nepříjemné. Člověk, který je trpělivý, je správně veden. Trpělivostí se myslí vydržet

uctívat Boha, nehřešit a trpělivě snášet všechny věci, které se člověku v životě stanou. A že „Korán je důkaz pro tebe,” pokud ho člověk čte a řídí se jím, „nebo proti tobě,” pokud ho člověk nečte a neřídí se jím. Poté Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že všichni lidé se ráno vzbudí a pak jdou pracovat, ať se jedná o jakýkoliv druh práce, a někteří z nich jdou správnou cestou Boží poslušnosti, a tak osvobodí své duše od ohně, a jiní nejdou správnou cestou a hřeší a zahynou, protože přijdou do ohně pekelného.

Poučení z hadíthu:

1. Jsou dva druhy čistoty: vnější, pomocí malé očisty (wudu) nebo velké očisty (ghusl), a vnitřní, pomocí víry v jednoho Boha a konání dobrých skutků.
2. Důležitost pravidelné modlitby, která je světlem pro modlícího se na tomto i v budoucím světě.
3. Almužna je důkazem upřímné víry.
4. Důležitost věřit tomu, co je v Koránu, a konat podle toho, aby Korán byl důkazem pro člověka a ne proti němu.
5. Pokud se duše nezaměstná poslušností k Bohu, zaměstná se hříchem.
6. Každý člověk koná nějaké skutky a buď svoji duši osvobodí dobrými skutky, nebo ji zahubí hříchy.

7. Trpělivost vyžaduje úsilí a aby ji člověk měl pro Boha, a jsou v ní těžkosti.

(65004)

(251) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(251) – Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Říci: „Subhánalláh, wa alhamdulilláh, wa lá illáha illa lláh, wa Alláhu akbar” (sláva Bohu, chvála Bohu, není boha kromě Boha a Bůh je velký) je mi milejší než vše, na co zaslouží slunce.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že říci tento dhikr je lepší než celý pozemský život a vše v něm.

„Subhánalláh” (sláva Bohu) znamená, že Bůh nemá žádný nedostatek.

„Alhamdulilláh” (chvála Bohu) znamená chválit Boha a přisuzovat Mu všechny dokonalé vlastnosti s láskou a uctíváním.

„Lá illáha illa lláh” (není boha kromě Boha) znamená, že jediný pravý, kdo si zaslouží uctívání, je Bůh.

„Alláhu akbar” (Bůh je největší) znamená, že Bůh je nejvelkolepější a největší ze všeho.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k říkání tohoto dhikru a že je lepší než všechno na tomto světě.
2. Nabádání k tomu říkat co nejvíce dhikru, protože je za to velká odměna.
3. Užívání pozemského života je malé a skončí.

(6211)

(252) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ». [حسن]
- [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

(252) – Džábir (at’ je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Posla Božího (at’ mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Nejlepším připomínáním Boha (dhikrem) je „lá illáha illa lláh” (není boha kromě Boha) a nejlepším dua je alhamdulillah (chvála Bohu).” [Dobrý (hasan)] - [Zaznamenali ho At-Tirmidhí, An-Nasá’í v As-Sunnan al-Kubrú a Ibn Mádžah]

Výklad:

Prorok (at’ mu Bůh žehná a dá mír) řekl, že nejlepším připomínáním Boha (dhikrem) jsou slova lá illáha illa lláh (není boha kromě Boha), což znamená, že jediný, kdo si

skutečně zaslouží uctívat, je Bůh. A nejlepším dua jsou slova alhamdulillah (chvála Bohu), což je uznání toho, že jediný, kdo obdarovává, je Bůh, kterému patří všechny krásné a dokonalé vlastnosti.

Poučení z hadíthu:

1. Nabádání k připomínání si Boha (dhikr) slovy o Jeho jedinství a děláním dua chválením.

(3567)

(253) – عَنْ حَوْلَةَ بِنْتِ حَكِيمِ السُّلَمِيَّةِ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا ثُمَّ قَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(253) – Chawla bint Hakím as-Sulamíja (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla, že slyšela Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pokud někdo někam přijede a řekne: „A‘údhu bikalimáti lláhi at-támmáti min šarri má chalaq,” (Hledám ochranu v dokonalých Božích slovech před vším zlem, které stvořil) nic mu neublíží, dokud z toho místa neodjede.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vede svoji obec, aby se dala v takovou ochranu, která jí pomůže před vším

zlem a vším, čeho se člověk bojí, když někam přijede, ať už je na cestách nebo jen na výletě, aby se utekl v ochranu dokonalých Božích slov před vším zlem, které bylo stvořeno, a tak byl na tomto místě v bezpečí před vším, co by mu mohlo ublížit.

Poučení z hadíthu:

1. Utíkání se v ochranu Boha je považováno za uctívání, a to pomocí Jeho jmen nebo vlastností.
2. Je povoleno utíkat se v ochranu Boží pomocí Jeho slov, protože Boží slova jsou považována za Boží vlastnost, zatímco utíkání se v ochranu kohokoliv jiného než Boha je považováno za přidružování.
3. Velké požehnání v tomto dua.
4. Ochrana pomocí uvedených dhikrů je příčinou ochrany člověka před zlem.
5. Utíkání se v ochranu někoho jiného než Boha, například džinů nebo kouzelníků, je neplatné a člověku nepomůže.
6. Doporučení říkat toto dua, pokud člověk někam přijde nebo přijede.

(254) – عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ أَوْ عَنْ أَبِي أُسَيْدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ، وَإِذَا خَرَجَ فَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ.» [صحيح] - [رواه مسلم]

(254) – Abú Humajd nebo Abú Usajd vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Pokud někdo z vás vstoupí do mešity, ať řekne: „Alláhumma iftah lí abwába rahmatik.” (Bože, otevři mi brány Svého milosrdenství.) A když z ní odchází, ať řekne: „Alláhumma inní as'aluka min fadlika.” (Bože, věru Tě prosím o Tvou přízeň.)” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádá svoji obec, aby říkala tyto prosby: před vstupem do mešity: Alláhumma iftah lí abwába rahmatik. (Bože, otevři mi brány Svého milosrdenství.) Tzn. poprosí Boha, aby mu usnadnil cestu ke Svému milosrdenství. A když chce odejít z mešity, říci: Alláhumma inní as'aluka min fadlika. (Bože, věru Tě prosím o Tvou přízeň.) Tzn. poprosí Boha, aby mu dal více Svého dobra a přízně, z povolené obživy.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat dua (prosby) před vstupem do mešity a při odchodu z ní.

2. Důvodem, proč se při příchodu žádá o milosrdenství, zatímco při odchodu o přízeň, je, že kdo vstoupí do mešity, se pak věnuje tomu, co ho přibližuje k Bohu, a tak je vhodná žádost o Boží milosrdenství. Zatímco po odchodu se věnuje hledání obživy, a tak je vhodnější žádost o Boží přízeň.
3. Tyto prosby se říkají, když chce člověk vstoupit do mešity a když z ní chce odejít.

(65092)

(255) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ، فَذَكَرَ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: لَا مَبِيتَ لَكُمْ، وَلَا عِشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ، فَلَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ، وَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ وَالْعِشَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(255) – Džábir Ibn ‘Abdulláh (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že slyšel Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) říci: „Pokud přijde muž domů a vzpomene Boha při příchodu domů a při jídle, Satan řekne: „Nemáte kde nocovat ani co jíst.“ A pokud vstoupí, aniž by vzpomněl Boha, Satan řekne: „Našel jsem vám místo k nocování.“ A pokud nevzpomene Boha ani při jídle, Satan řekne:

„Našel jsem vám místo k nocování i večeři.” [Správný (sahíh)] - [Zaznamenal ho Muslim]

Výklad:

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil vzpomínat Boha při vstupu do domu a při jídle, a to tak, že člověk řekne: „Bismilláh,” když vstupuje do domu a když začíná jíst. A když to udělá, Satan řekne svým pomocníkům: Nemáte místo k nocování ani večeři v tomto domě, který před vámi jeho majitel ochránil tím, že vzpomenu Boha. Když ale člověk přijde domů, aniž by vzpomenu Boha při vstupu a při jídle, Satan řekne svým pomocníkům, že v tomto domě našli místo k nocování a večeři.

Poučení z hadíthu:

1. Doporučení říkat: „Bismilláh” při vstupu do domu a při jídle, protože Satan nocuje v domech a jí jídlo těch, kteří před tím neřeknou: „Bismilláh.”
2. Satan pozoruje člověka a jeho činy a když člověk zapomene na vzpomínání Boha, vezme si od něj, co chce.
3. Vzpomínání Boha (dhikr) odpuzuje Satana.
4. Satan má své následovníky a pomocníky, kteří mají radost z jeho slov a následují ho.

(3037)

Obsah

Úvod	2
„Věřu, že činy jsou posuzovány podle úmyslů a každému se dostane toho, co zamýšlel.”	4
„Kdo v naší věci udělá něco, co v ní není, bude to odmítnuto	5
„Islám je, že vyznáváš, že není boha kromě Boha a Muhammad je Posel Boží, dodržuješ modlitbu, dáváš almužnu, postíš se v měsíci ramadánu a vykonáš pouť, pokud jsi toho schopný.”	7
„Islám je postaven na pěti	12
Právo Boha vůči Jeho služebníkům je, aby Ho uctívali a nic k Němu nepřidružovali, a právo lidí vůči Bohu je, aby nepotrestal toho, kdo k Němu nic nepřidružuje	13
Není člověka, který by nevyznal, že není boha kromě Boha a Muhammad je Posel Boží, upřímně ve svém srdci, aniž by ho Bůh zakázal ohni	15
„Majetek a krev toho, kdo řekne: „Není boha kromě Boha" a odmítne vše, co je místo Něj uctíváno, se stanou nedotknutelnými a Bůh je ten, který s ním zúčtuje	18
Kdo zemřel, aniž by přidružoval k Bohu, vstoupí do ráje a kdo zemřel a přidružoval k Bohu, vstoupí do ohně.”	19
Kdo zemře a vzývá místo Boha jiné, vstoupí do ohně.”	20
Přijdeš k lidem Knihy, a když k nim přijdeš, tak je vyzvi, aby vyznali, že není boha kromě Boha a Muhammad je Jeho prorok	22

Nejšťastnější za mou přímlovu v soudný den bude ten, kdo upřímně ve svém srdci říkal: není boha kromě Boha.24

„Víra má přes sedmdesát (v jiné verzi přes šedesát) odvětví, nejlepší z nich jsou slova: „Není boha kromě Boha" a nejnižší z nich je odstraňování překážek z cesty.26

Zeptal jsem se Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír): „Který hřích je u Boha největší?" A on řekl: „Brát si vedle Boha rovné, když tě stvořil27

Já jsem nejbohatší ze společníků, kdo učiní něco, v čem ke mně přidruží jiného, zanechám jeho i to, co pro mě udělal29

„Celá moje obec vstoupí do ráje kromě těch, kdo odmítnou30

„Nevelebte mne tak, jako křesťané velebí syna Mariina, věru, že jsem jen služebník Boží, a tak říkejte: služebník Boží a Jeho posel."31

„Nikdo z vás neuvěří, dokud pro něj nebudu milejší než jeho rodiče, děti a všichni lidé na světě.....33

„Předávejte, co jsem řekl, i kdyby to měl být jen jeden verš, a není hříchem mluvit o tom, co vyprávěly děti Izraele, a ten, kdo o mně bude úmyslně lhát, bude mít své místo v ohni."34

„Jednou se možná stane, že muž bude ležet opřený na pohovce a dostane se k němu můj hadíth (výrok) a on řekne: „Mezi námi a vámi je Boží kniha;.....36

Bůh proklel židy a křesťany, kteří učinili z hrobů svých proroků mešity38

„Bože, neučiň z mého hrobu modlu,39

„Nedělejte ze svých domů hroby a nedělejte z mého hrobu místo pravidelných návštěv (‘íd) a modlete se za mne, věru, že vaše modlitba se ke mně dostane, ať jste kdekoliv.”41

Tito lidé, když mezi nimi zemřel zbožný služebník nebo zbožný muž, postavili na jeho hrobě mešitu.....42

Věru, že jsem nejbliže k Bohu, takže nemohu mít za blízkého přítele z někoho z vás. Věru, že Všemohoucí Bůh si mě vzal za nejbližšího přítele, stejně jako si vzal za nejbližšího přítele Abrahama.....44

Mám tě poslat s tím, s čím mě poslal Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír)? Poslal mě s tím, abych nezanechal žádnou sochu, aniž bych ji zničil, ani vyzdvižený hrob, aniž bych ho srovnal se zemí.....46

„Bát se špatných znamení je přidružování, bát se špatných znamení je přidružování, bát se špatných znamení je přidružování,” třikrát. A není nikoho z nás, koho by to nenapadlo, ale Bůh tomu zabrání spoléháním se na Něj....47

„Není jedním z nás ten, kdo věří různým znamením, věští nebo si nechává věštit, praktikuje magii nebo chodí za kouzelníky49

„Není náказы ani špatného znamení, ale líbí se mi dobré znamení.” A byl tázán: Co je to dobré znamení? A řekl: „Dobré slovo.”51

Víte, co řekl váš Pán?” Lidé řekli: „Bůh a Jeho Posel ví lépe.” A on řekl: „Z mých služebníků se stali takoví, kteří ve mě věří, a takoví, kteří ve mě nevěří52

„Kdo si pověsí amulet, ten přidružil k Bohu.”55

„Věřu, že ar-ruqá (množné číslo od ruqja), at-tamá'im (amulety) a at-tiwala (druh magie) jsou přidružování	56
„Modlitba toho, kdo přijde za věštcem a na něco se ho zeptá, nebude po čtyřicet nocí přijata.”	58
„Kdo přísahal při někom jiném než při Bohu, přestal věřit v Boha nebo k Němu přidružil jiného.....	59
„Neříkejte: Co si přeje Bůh a co si přeje někdo, ale říkejte: Co si přeje Bůh a pak co si přeje někdo.”	60
„Věcí, které se u vás obávám nejvíce, je malé přidružování.” Řekli: „Co je to malé přidružování, Posle Boží?” Řekl: „Předvádění se před lidmi	62
„Nesed'te na hrobech a nemodlete se k nim.”	63
„Andělé nedoprovodí skupinu, ve které je pes nebo zvon.”	64
„K někomu z vás přijde satan a bude říkat: „Kdo stvořil toto? A kdo stvořil toto?" Až dojde k tomu, že řekne: „Kdo stvořil Boha?" A jakmile dojde k tomuto, utečte se v ochranu Boží a přestaňte (o tom přemýšlet).”	65
Proti tomu, kdo škodí mému příteli (walí), jsem povolil válčit. Můj služebník se mi nepřiblíží ničím více milovaným než tím, co jsem mu nařídil jako povinnost.....	67
Bojte se Boha, poslouchajte a buďte poslušní (svých vládců), i kdyby to byl habešský otrok. Uvidíte po mně mnoho rozporů, a tak se držte mé sunny a sunny pravověrných, správně vedených chalífů	70
„Kdo se vzepře poslušnosti, odštěpí se od většiny a zemře, zemře smrtí nevědomého (džáhilíja),	72

„Není služebníka, kterému Bůh svěří vedení jiných a on je podvede a pak zemře, aniž by mu Bůh zakázal vstoupit do ráje.”	74
„Přijdou vládci, jejichž některé skutky poznáte a jiné odmítnete. Ten, kdo je pozná, bude očištěn a ten, kdo je odmítne bude zachráněn, ale ten, kdo s nimi bude souhlasit a následovat je...!	75
„Bude zabírání (majetku) a věci, které budete odmítat.” Řekli: „Posle Boží, a co nám přikazuješ?” Rekl: „Dodržujte práva ostatních vůči vám a prostě Boha o svoje práva.”	77
„Každý z vás je pastýřem a je zodpovědný za své stádo.....	79
„Bože, tomu, kdo vládne čemukoliv v mé obci a ztěžuje, to také ztěž, a k tomu, kdo vládne čemukoliv v mé obci a je k nim milosrdný, buď k němu milosrdný	80
„Náboženství je přát si a konat dobro pro druhého (nasíha)	81
A pokud uvidíš ty, kteří následují, co je v něm význačné, tak to jsou ti, o kterých mluvil Bůh, varujte se jich!.....	84
„Kdo z vás uvidí něco zavrženíhodného, ať to změní rukou, a pokud není schopen, tak jazykem, a pokud není schopen, tak svým srdcem, a to je nejslabší víra.”	87
„Ti, kteří dodržují Boží hranice, a ti, kteří do nich spadli, jsou jako lidé, kteří losovali o místa na lodi a část si vylosovala vršek (palubu) lodi a část spodek	89
„Kdo vyzval ke správné cestě, dostane stejnou odměnu jako ti, kteří ho následovali, aniž by jim byla jejich odměna zkrácena	91

Kdo dovede někoho k dobru, bude mít stejnou odměnu jako ten, kdo to dobro vykoná	93
„Kdo se připodobňuje k nějaké skupině lidí, patří mezi ně.”	94
„Při Tom, v Jehož rukou je má duše, nikdo z této obce - ani žid, ani křesťan, o mně neuslyší a pak nezemře bez toho, aby uvěřil tomu, s čím jsem byl poslán, aniž by se stal jedním z obyvatel ohně.”	95
„Lidé, střežte se přehánění v náboženství, věru, že ty, kteří byli před vámi, zahubilo přehánění v náboženství.”	97
„Zhynuli ti, kteří přehání.....	98
„Židé jsou ti, na které se hněvá, a křesťané jsou ti, kteří bloudí.”	99
„Bůh zapsal osud celého stvoření padesát tisíc let před tím, než stvořil nebesa a zemi,	100
„Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) a on je pravdomluvný, kterému se věří, nám vyprávěl: „Stvoření každého z vás probíhá v břiše jeho matky po čtyřicet dní nebo čtyřicet nocí,	101
„Ráj je člověku blíže než tkanička jeho boty a oheň také.”	103
„Oheň je zahalen touhou a ráj je zahalen věcmi, které člověk nemá rád.”	104
„Když Bůh stvořil ráj a peklo, vyslal Gabriela (mír s ním) ..	105
„Váš oheň je pouze jednou ze sedmdesáti částí pekelného ohně.....	108

„Bůh spojí v hrsti zemi a svine nebesa pravou rukou a poté řekne: „Já jsem Vládce, kde jsou vládci země?“	109
největší trest budou mít u Boha v soudný den ti lidé, kteří napodobují stvoření Boha	110
„Při Tom, v Jehož rukou je má duše, přiblížil se čas, kdy mezi vás sestoupí syn Marie se spravedlivou vládou a rozlomí kříž, zabije prase a zavede daň (džizja) a bude tolik peněz, že o ně nikdo nebude mít zájem.“	111
Řekni: „Není boha kromě Boha," a já ti je (tato slova) dosvědčím v soudný den	113
„Moje nádrž (hawd) je dlouhá jako měsíc cesty, voda v ní je bělejší než mléko, její vůně je krásnější než mošus,	114
„Smrt bude přivedena v podobě černobílého berana	115
„Kdybyste se spolehli na Boha správným spolehnutím, ušetřil by vám obživu stejně, jako ji ušetřuje ptákům: ráno vylétají s prázdnými břichy a večer se vrací s plnými	117
„Ať pozdraví jezdec pěšího, pěší sedícího a menší počet větší.“	119
Služebníci moji, věru že jsem si zakázal páchat křivdu a učinil jsem to zakázané mezi vámi, a tak si vzájemně nekřivdíte	120
„Varujte se křivd, protože křivdy jsou v soudný den temnotami, a varujte se lakoty, protože lakota zahubila ty, kteří byli před vámi,.....	123
„Věřu, že Bůh počká tomu, kdo páchá křivdy, ale když se ho zmocní, už ho nepustí,	124

Bůh určil dobré a špatné skutky a vysvětlil je. A kdo se chystá udělat dobrý skutek, ale neudělá ho, tomu Bůh zapíše celý tento dobrý skutek (jako by ho udělal), a pokud se chystá ho udělat a udělá ho, Bůh mu ho zapíše jako deset dobrých skutků až 700násobně či více. A tomu, kdo se chystá udělat špatný skutek, ale neudělá ho, Bůh zapíše jeden celý dobrý skutek, ale pokud ho bude chtít udělat a udělá ho, Bůh mu ho zapíše jako jeden špatný skutek	126
Kdo se stane dobrým muslimem, nebude trestán za to, co dělal v džáhilíji, ale kdo jako muslim udělá špatné, bude trestán za první i poslední.”	128
Věřu, že to, co říkáš a k čemu vyzýváš, je dobré, kdybys nám oznámil, zda by pro to, co jsme dělali, bylo nějaké vykoupení?	129
Přijal jsi islám za dobré skutky, které jsi činil.”	131
„Věřu, že Bůh neukřivdí žádnému věřícímu a když udělá dobrý skutek v tomto životě, odmění ho za něj v životě budoucím,	132
Člověk učinil hřích a řekl: „Bože, odpusť mi můj hřích.....	133
„Není člověka který by udělal nějaký hřích, pak vstal a očistil se, pak se pomodlil a pak poprosil Boha o odpuštění, aniž by mu Bůh odpustil.”	135
„Náš Požehnaný a Všemohoucí Pán sestupuje každou noc k nebesům tohoto světa, v poslední třetině noci,	137
„Věřu, že povolené (halál) je jasné a zakázané (harám) je jasné.....	138

Chlapče, naučím tě tato slova: dodržuj Boží nařízení a On tě ochrání, dodržuj Boží nařízení a najdeš Ho před sebou. Pokud chceš někoho o něco žádat, žádej Boha	140
řekni mi nějakou řeč v islámu, na kterou se nezeptám nikoho jiného než tebe." A on řekl: „Řekni: „Uvěřil jsem v Boha" a pak dodržuj (víru).“	142
„Příklad věřících v jejich vzájemném milosrdenství, lásce a soucitu je jako tělo: pokud je nějaký orgán nemocný, zachvátí kvůli němu nespavost a horečka celé tělo	144
„Špatné skutky toho, kdo udělá malou očistu, jak nejlépe umí, opustí jeho tělo i zpod nehtů	145
„Bůh nepřijme modlitbu toho, kdo se znečistí, dokud neudělá malou očistu (wudu).“	146
že jeden muž udělal malou očistu (wudu), ale zapomněl na noze umýt místo o velikosti nehtu a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) si ho všimnul a řekl: „Vrať se a vylepši svoji očistu (wudu).“ A on se vrátil a pak se šel modlit.....	147
„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu (wudu) před každou modlitbou.....	149
„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu jedenkrát, jedenkrát.....	150
„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu dvakrát, dvakrát	150
Kdo udělá malou očistu stejně jako já a poté se pomodlí dvě raka'a, aniž by myslel na světské věci, tomu Bůh odpustí všechny jeho předešlé hříchy	151

„Když někdo z vás dělá malou očistu (wudu), ať nasaje vodu do nosu a pak ji vypudí. A ten, kdo se po vykonání potřeby utírá, ať použije lichý počet utírání.....	154
Věřu, že jsou týráni a nejsou (podle vás) týráni za velkou věc. Co se týče jednoho z nich, ten se neskrýval, když močil, a co se týče druhého, ten chodil s pomluvou.”	156
že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal, když vstoupil na toaletu: „Alláhuma inní a'údhu bika min-al-chubthi wa-l-chabá'ith.“ (Bože, ochraňuj mne před džiny mužského i ženského pohlaví.).....	157
„Siwák je čistota úst a spokojenost Boha.”	158
„Právo vůči každému muslimovi je, aby se jeden z každých sedmi dní umyl (udělal ghusl), umyl si v něm hlavu a tělo.”	159
„Pět věcí je z přirozenosti (al-fitra): obřízka, holení ochlupení v ohanbí, zastřihování kníru, stříhání nehtů a trhání chlupů v podpaží.”	160
„Měl jsem velmi často výtok (madhí) a styděl jsem se zeptat Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) kvůli jeho dceři, tak jsem poslal al-Miqdáda Ibn al-Aswada, aby se zeptal, a on mu řekl: „Ať si umyje pohlavní úd a udělá malou očistu (wudu)	162
„Když Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal velkou očistu ze znečištění (po styku), umyl si ruce a pak udělal malou očistu jako pro modlitbu a poté udělal velkou očistu,	163
„Stačilo by ti učinit rukama toto” a udeřil rukama jednou o zem, poté přetřel levou rukou pravou, hřbet rukou a obličej	165

Nech je, oblékl jsem si je, když byly (nohy) čisté,	167
Ne, to je jen krev ze žíly. Zanech modlitby po dny, ve kterých jsi mívala menstruaci, pak udělej velkou očistu (ghusl) a modli se."	168
„Pokud někdo z vás ucítí něco ve svém bříše a není si jistý, zda z něj něco uniklo nebo ne, ať neodchází z mešity, dokud neuslyší zvuk nebo neucítí zápach."	170
„Pokud muezzin řekne: „Alláhu akbar, Alláhu akbar," a vy řeknete: „Alláhu akbar, Alláhu akbar,	171
„Pokud uslyšíte muezzina, říkejte, co říká on, a potom se za mě modlete.....	173
„Kdo řekne, když slyší azán: Ašhadu an lá illáha illá lláhu wahdahu lá šaríka lah, wa ašhadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasúluh. Radítu billáhi rabban wa bimuhhammadin rasúlan wa bi-l-islámi dínan (Vyznávám, že není boha kromě Boha, který nemá žádného společníka, a že Muhammad je Jeho otrok a posel. Jsem spokojen s Bohem jako Pánem, Muhammadem jako poslem a islámem jako náboženstvím), tomu bude odpuštěn hřích."	175
Slyšíš volání k modlitbě?" A on řekl: „Ano," a tak mu řekl: „Tak ho vyplň!"	177
„Co myslíte, kdyby měl někdo u dveří řeku a každý den se v ní pětkrát koupal, myslíte, že na něm zbyde nějaká špína?	178
Jaký skutek je Bohu nejmilejší?" A on řekl: „Modlitba včas." Pak jsem se zeptal: „A pak jaký?" Řekl: „Poslušnost rodičům." Řekl jsem: „A pak jaký?" Řekl: „Džihád na stezce Boží.....	179

„Není muslima, který, když přijde čas povinné modlitby, se na ni co nejlépe očistí, dodrží její poklony a je soustředěný, aby mu za ni nebyly odpuštěny hříchy od minulé modlitby, pokud neudělá velký hřích, a tak to je celý život.”	181
„Pět denních modliteb a od páteční modlitby do páteční modlitby a od ramadánu do ramadánu - hříchy mezi nimi jsou odpuštěny, pokud člověk neudělá velký hřích.”	182
„Nařizujte svým dětem modlitbu, když dosáhnou sedmi let, a trestejte je kvůli ní, když dosáhnou deseti let, a oddělte je od sebe v posteli.”	183
„Pravil Všemohoucí Bůh: „Rozdělil jsem modlitbu na půl mezi sebe a svého služebníka a mému služebníkovi patří, co žádal	185
„Smlouvou, která je mezi námi a nimi, je modlitba a kdo jí zanechá, se stane nevěřícím.”	187
„Věřu, že mezi člověkem a přidružováním a nevírou je zanechání modlitby.”	188
„Bilále, zavolej k modlitbě, ať se jí uklidníme.”	189
„Není modlitby pro toho, kdo nerecitoval Fátihu.”	190
Při Tom, v Jehož rukou je má duše, mám z vás nejbližší k tomu, aby moje modlitba byla podobná modlitbě Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír). Taková byla jeho modlitba, dokud neopustil tento svět	191
„Bylo mi nařízeno, abych udělal sudžúd na sedmi kostech	193
Věřu, že uvidíte svého Pána tak, jako vidíte tento měsíc, aniž by to pro vás bylo těžké,	195

„Kdo se pomodlí ranní modlitbu, ten je pod Boží ochranou	196
Skutky toho, kdo zanechá modlitbu ‘asr, budou ztraceny.”	197
„Kdo zapomene modlitbu, ať se ji pomodlí, když si na ni vzpomene, ničím jiným ji nelze vykoupit	198
„Nejtěžší modlitbou pro pokrytce jsou modlitby ‘iša a fadžr a kdyby věděli, co je v nich (za dobro), přišli by, i kdyby měli lézt po kolenou	200
„Když Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) narovnal záda z rukú' (a postavil se), řekl: „Sami' Alláhu liman hamidah,..201	
že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal mezi sadždami: „Rabbi ghfir lí, Rabbi ghfir lí." (Pane, odpusť mi, Pane, odpusť mi.)	203
že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal mezi sadždami: „Alláhuma ghfir lí, wa rhamní, wa ‘áfíní, wa hđíní, wa rzuqní.” (Bože odpusť mi, buď ke mě milosrdný, smiluj se nade mnou, uveď me na správnou cestu a obdař me.)	204
„Když se modlíte, srovnejte se do řad. Jeden z vás ať je imámem, vede vás a když řekne: „Alláhu akbar," řekněte: „Alláhu akbar	205
„Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) mne naučil - a při tom uchopil moje dlaně - tašahhud, jako mne naučil súru z Koránu	210
Bože, utíkám se k Tobě před utrpením v hrobě, před utrpením ohně, před pokušením života a smrti a před pokušením falešného mesiáše Dadždžála).“	213

„Není modlitby, když se přinese jídlo a když člověk cítí velkou nebo malou potřebu.“	215
Toto je satan, kterému se říká Chinzab, když ho ucítíš, uteč se pod ochranu Boží a třikrát plivni vlevo	216
„Nejhorší zloděj je ten, který krade svou modlitbu.“ Řekl: „A jak může krást svou modlitbu?“ Odpověděl: „Nedokončí její rukú' a sudžúd.“	217
„Copak se nikdo z vás nebojí, že když zvedne hlavu dříve než imám, Bůh z jeho hlavy učiní hlavu osla nebo učiní jeho podobu jako podobu osla.“	218
Alláhumma anta s-salám, wa minka s-salám, tabárakta dhá-l-džaláli wa-l-ikrám." (Ó Bože, Tys Mír a od Tebe mír, buď požehnán, Ty, majestátnosti a velkomyslnosti plný)	219
Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) toto říkal na konci každé modlitby.“	221
Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal na konci každé povinné modlitby	223
„Zapamatoval jsem si od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) deset raka'a	225
„Pokud někdo z vás vstoupí do mešity, ať se pomodlí dvě raka'a před tím, než si sedne.“	227
„Pokud řekneš svému druhu: „Mlč!“ v pátek, když káže imám, mluvil jsi zbytečně	228
„Modli se vestoje, pokud toho nejsi schopný, tak vsedě, a pokud ani toho nejsi schopný, tak na boku.“	229
„Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity	230

Tomu, kdo postaví mešitu pro Boha, Bůh v ráji postaví totéž	231
„Almužna nezmenší majetek a pokud člověk odpustí, Bůh zvýší jeho úctyhodnost a nikdo se před Bohem neponíží, aniž by ho Bůh povýšil.”	232
„Bůh pravil: rozdávej, synu Adama, a Já dám tobě.”	233
„Pokud muž dává své rodině peníze s úmyslem, že to dělá pro Boha, je to pro něj považováno za almužnu.”	234
„Kdo počká (s dluhem) tomu, kdo je v těžkostech, nebo mu (z dluhu) sleví, toho Bůh zastíní svým trůnem v soudný den, v den, kdy nebude jiného stínu než Jeho.....	235
„Bůh se smiluje nad mužem, který odpouští, když nakupuje, prodává a vymáhá dluhy.”	236
„Jeden muž půjčoval lidem a říkal svému sluhovi: „Pokud přijdeš k někomu, kdo není schopný splatit dluh, odpusť mu ho, třeba nám Bůh také odpustí,	237
„Věřu, že mužům (těm), kteří nakládají s majetkem Božím v rozporu s právem, náleží v soudný den pekelný oheň	238
„Tomu, kdo se postil ramadán s vírou a nadějí, že mu to bude započítáno, budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.”	239
„Tomu, kdo konal dobré skutky v Noci úradku (Lajlatu-l-qadr) s vírou a nadějí, že mu to bude započítáno, budou odpuštěny všechny jeho předešlé hříchy.”	240
„Kdo vykoná pouť (hadždž), aniž by špatně mluvil a dělal špatné věci, vrátí se z ní, jako byl v den, kdy ho matka porodila.....	241

„Není lepších dnů, kdy jsou dobré skutky Bohu nejmilejší, než tyto dny," tj. deset dní.....	242
„Věřu, že Bůh se nedívá na váš vzhled a majetek, ale dívá se na vaše srdce a činy.”	244
„Věřu, že Bůh žárlí a věřící také žárlí. A žárlivost Boha je v tom, když věřící dělá něco, co mu zakázal.”	245
„Vyvarujte se sedmi velkých hříchů	246
„Mám vám oznámit, jaké jsou největší hříchy?	248
„Velké hříchy jsou: přidružování k Bohu, neposlušnost vůči rodičům, zabití člověka a lživá přísaha.”	249
„První, co bude mezi lidmi souzeno v soudný den, bude krev.”	251
„Kdo zabije toho, s kým byla uzavřena smlouva, neucítí vůni ráje a věru, že jeho vůně je cítit z dálky, která se ujde za čtyřicet let.”	252
„Nevstoupí do ráje ten, kdo přerušuje pokrevní svazky.”	253
„Kdo by rád, aby mu bylo více ušetřeno a aby déle žil, ať udržuje pokrevní svazky.”	254
„Kdo udržuje pokrevní svazky není ten, kdo oplácí dobro dobrem, ale ten, kdo udržuje pokrevní pouta, i když se přeruší, a znovu je navazuje.”	255
„Víte, co je to pomluva?” Řekli: „Bůh a Jeho posel ví lépe.” Řekl: „To, že říkáš o svém bratrovi něco, co by se mu nelíbilo.”	256
„Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) proklel ty, kdo dávají úplatky, i ty, kdo je berou	258

„Varujte se domněnek, protože domněnky jsou nejlživější řeč,	259
„Pomlouvač nevstoupí do ráje.”	261
„Celé mé obci bude odpuštěno kromě těch, kteří zveřejňují,	261
Lidé! Věřu, že Bůh od vás odňal namyšlenost doby nevědomosti a její chvástání se vašimi otci (původem)	263
„Nejvíce nenáviděný člověk u Boha je ten, který se nejvíce hádá.”	265
„Pokud se muslimové střetnou meči, ten, kdo zabil, i ten, kdo je zabit, jsou v ohni.....	266
„Kdo proti nám pozvedl zbraně, ten k nám nepatří.”	267
„Nenadávejte zemřelým, protože oni už se dostali tam, kam si zasloužili.”	268
„Člověku není dovoleno, aby přerušil kontakt se svým bratrem na více než tři dny, kdy se potkávají a každý z nich se odvrací od toho druhého, a lepší z nich je ten, který jako první popřeje mír (pozdraví).”	269
„Tomu, kdo mi zaručí to, co je mezi jeho čelistmi a co je mezi jeho nohama, já zaručím ráj.”	271
„Ať žena necestuje na vzdálenost větší než dva dny cesty, aniž by s ní byl její manžel nebo mahram	272
„Nezanechal jsem po sobě škodlivější pokušení než pokušení žen pro muže.”	275
„Věřu, že tento pozemský svět je sladký a zelený a že Bůh vám jej svěřil v opatrování a dívá se, co učiníte. Proto se střežte pozemského života a střežte se žen,.....	276

„Bez walího není svatby.“	277
„Nejvíce si zaslouží dodržet ty podmínky, za kterých vám byly povoleny pohlavní orgány.“	278
„Pozemský život je užívání a nejlepší pozemské užívání je zbožná žena.“	279
že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal vyholit si část vlasů a část nechat	280
„Zkracujte knír a nechte růst ostatní vousy.“	281
„Ať se muž nedívá na nahotu jiného muže a ať se žena nedívá na nahotu jiné ženy	281
Věru, že nejlepší z vás jsou ti, kteří mají nejlepší mravy.“ .	283
„Věru, že dobrými mravy věřící dosáhne postavení toho, kdo se postí a modlí.“	284
„Nejdokonalejší víru má ten věřící, který má nejlepší mravy, a nejlepší z vás je ten, kdo je nejlepší ke své ženě.“	285
Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl tázán na to, co přivede nejvíce lidí do ráje. A odpověděl: „Bohabojnost a dobré mravy	286
„Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) měl ze všech lidí nejlepší mravy	288
Věru, že mravy Proroka Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) byly Korán	289
„Bůh uložil se chovat dobře ke všemu na světě	290
„Věru, že spravedliví jsou na kazatelkách ze světla po pravici Milosrdného a obě Jeho ruce jsou pravé	291
„Neškodte a neoplácejte škodu škodou a tomu, kdo ztěžuje věci ostatním, Bůh ztíží	292

„Nehněvej se,”	294
„Silný není ten, kdo křičí a přepere ostatní, ale ten, kdo se dokáže ovládnout, když se hněvá.”	295
Stud patří k víře	296
„Pokud má člověk rád svého bratra, ať mu řekne, že ho má rád.”	297
„(Konání) jakýchkoli věcí podle dobrých mravů je považováno za almužnu	298
„Nohy člověka se v soudný den nepohnou z místa, dokud nebude tázán na roky svého života, jak je utratil, na své vědění, co s ním udělal, na svůj majetek, odkud ho získal a co s ním udělal, a na své tělo, na co ho použil.”	299
„Ten, kdo se stará o vdovu a chudého, je jako ten, kdo bojuje na stezce Boží, nebo ten, kdo se v noci modlí a ve dne postí.”	300
„Kdo věří v Boha a soudný den, ať říká dobré anebo mlčí,	301
„Nesnižuj nic z dobrých skutků, i kdyby to měl být jen radostný úsměv, když potkáš svého bratra.”	303
„K tomu, kdo není milosrdný k lidem, není milosrdný Bůh.”	304
„Nad milosrdnými se slituje Milosrdný. Mějte soucit s těmi, kdo jsou na zemi, a bude s vámi mít soucit Ten, který je na nebi.”	305
„Muslim je ten, před jehož jazykem a rukou jsou muslimové v bezpečí. A muhádžir (emigrant) je ten, kdo zanechá toho, co mu Bůh zakázal.”	306

„Práv muslima vůči druhému muslimovi je pět: odpovědět mu na pozdrav, navštívit ho, když je nemocný, doprovodit jeho pohřeb, přijmout jeho pozvání a poprosit za něj Boha, když kýchne.”307

„Nepřijdete do ráje, dokud nebudete věřit, a nebudete opravdu věřit, dokud se nebudete vzájemně milovat. Mám vám ukázat něco, co když budete dělat, tak se budete milovat? Rozšiřte mezi sebou pozdrav míru.”308

že jeden muž se zeptal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), jaký islám je nejlepší? A on odpověděl: „Nakrm jídlem a zdrav toho, koho znáš, i toho, koho neznáš.”310

„Silný věřící je lepší a Bohu milejší než slabý věřící a v obou je dobro311

„Gabriel mi tak dlouho ukládal chovat se dobře k sousedovi, až jsem myslel, že mu dá podíl na dědictví313

„Tomu, kdo ochrání čest svého bratra, Bůh ochrání v soudný den obličej před ohněm.”315

„V ničem se nenachází laskavost, aniž by to tuto věc zkrášlilo, a z ničeho není odňata, aniž by to tuto věc zohyzdilo.”316

„Zjednodušujte a neztěžujte, oznamujte radostné zvěsti a neodrazujte.”317

„Byli jsme u ‘Umara a on řekl: „Bylo nám zakázáno ztěžovat si věci.”318

„Pokud někdo z vás jí, ať jí pravou rukou, a pokud pije ať pije pomocí pravé ruky, věru, že satan jí levou rukou a pije pomocí levé ruky.”319

Chlapče, řekni: „Ve jménu Boha,” jez pravou rukou a jez jen to, co máš před sebou319

„Věřu že Bůh je spokojen se služebníkem, který sní jídlo a poděkuje Mu za něj nebo se napije pití a poděkuje Mu za něj.“	321
že jeden muž jedl u Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) levou rukou, a ten mu řekl: „Jez pravou,“ ale on mu řekl: „Nemůžu.“ Prorok mu řekl: „Nebudeš moci.“	322
„Bůh má rád, když se dodržují Jeho úlevy (ruchas), stejně jako má rád, když se dodržují Jeho pevně stanovené věci (‘azáim).“	323
„Pro koho chce Bůh dobro, toho zkouší utrpením.“	324
„Muslimovi se nestanou žádné těžkosti, nemoci, smutek, trápení, neštěstí, žal ani se nepíchne o trn, aniž by mu za to Bůh smazal nějaké hříchy.“	325
„Pokud člověk onemocní nebo je na cestách, dostane se mu stejné (odměny) za činy, které by dělal, kdyby byl zdrav nebo necestoval.“	326
„Pro koho chce Bůh dobro, toho poučí v náboženství	327
„Neučte se vědění proto, abyste jím ohromovali učence, ani proto, abyste se jeho pomocí přeli s hlupáky	329
„Nejlepší z vás je ten, kdo se naučil Korán a vyučuje ho.“	330
, kteří nás učili Korán, nám vyprávěli, že když četli s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) deset veršů, nezačali číst dalších deset, dokud se nenaučili, co je v těchto desíti za vědění a konání skutků,	331
„Kdo přečte jen jedno písmeno z Boží Knihy, má za něj dobrý skutek a jeden dobrý skutek je zdesetinásoben.	332

„Tomu, kdo znal Korán, bude řečeno: Čti, povznes se a přednášej tak, jako jsi přednášel v pozemském životě, protože tvé místo je u posledního verše, který předneseš.“	333
„Byl by někdo z vás rád, kdyby se vrátil domů a našel tam tři velké a silné březí velbloudice?	334
„Vytrvejte v (recitaci) Koránu, při Tom, v Jehož rukou je duše Muhammada, (Korán) se ztratí rychleji než velbloud.“	335
„Nedělejte ze svých domů hrobky, věru, že satan utíká z domu, ve kterém je čtena súra Kráva	336
Abú al-Mundzire, víš, který verš z Boží knihy je pro tebe nejvelkolepější?“ Řekl jsem: „{Bůh - není božstva kromě Něho, živého, trvalého!}[Kráva: 255].“ A on mě poplácal po hrudi a řekl: „Při Bohu, vědění tě obšťastní, Abú al-Mundzire.“	337
„Tomu, kdo v noci přednese poslední dva verše ze súry Kráva, budou dostačovat.“	338
„Prosby k Bohu (dua) jsou uctíváním.....	339
že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vzpomínal Boha v každé situaci a za každého stavu	341
„Pro Všemohoucího Boha není nic lepšího než prosba (dua).“	341
„Věřu, že víra uvnitř každého z vás slábně, stejně jako slábně oblečení, a tak prostě Boha, aby vám obnovil víru v srdci.“	342
„Služebník je svému Panu nejbližší, když leží tváří na zemi (sudžúd), a tak (v této poloze) nejvíce prostě Boha.“	343

„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) říkal nejvíce tuto prosbu:
„Bože, Pane náš, dej nám v tomto světě dobré a i v
posmrtném životě dobré a odvrát od nás trest v Pekle.“..344

„Když se Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) ukládal každý
večer na lože, spojil dlaně, foukl do nich a přednášel do nich:
{Rci: „On Bůh je jedinečný"} a {Rci: „Utíkám se v ochranu
Pána záře jitřní"} a {Rci: „Utíkám se v ochranu Pána lidí"},
.....345

„Vedoucí proseb za odpuštění (sajjid al-istighfár) je,347

„Rci: {On Bůh je jedinečný} a dvě ochranné sůry třikrát, když
přijde večer a když přijde ráno, a budou ti dostačovat proti
každé věci.“349

„Bůh má nejraději čtyři výroky: subhánalláh (sláva Bohu),
alhamdulilláh (chvála Bohu), lá illáha ilá-lláh (není boha
kromě Boha) a Alláhu akbar (Bůh je největší), a nezáleží na
tom, kterým začneš.“351

„Kdo desetkrát řekne: „Lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka
lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu wa huwa ‘alá kulli šaj'in
qadír." (Není boha kromě Boha, Jediného, který nemá
společníka žádného, Jemu náleží vláda i chvála a On má moc
nad každou věcí),.....352

„Dva výroky jsou lehké na jazyku ale těžké na vahách a
Milosrdný je má rád353

„Tomu, kdo řekne stokrát za den:„subhánalláhi wa
bihamdihi" (sláva Bohu a Jemu chvála), budou odpuštěny
všechny jeho špatnosti, i kdyby jich bylo tolik jako mořské
pěny.“354

„Očišťování je polovina víry, slova „chvála Bohu" naplní váhy,
slova „sláva Bohu a chvála Bohu" naplní, co je mezi nebesy a
zemí,.....355

„Říci: „Subhánalláh, wa alhamdulilláh, wa lá illáha illa lláh, wa
Alláhu akbar" (sláva Bohu, chvála Bohu, není boha kromě
Boha a Bůh je velký) je mi milejší než vše, na co zasvítlo
slunce."358

„Nejlepší připomínání Boha (dhikr) je „lá illáha illa lláh" (není
boha kromě Boha) a nejlepší dua je alhamdulilláh (chvála
Bohu)."359

„Pokud někdo někam přijede a řekne: „A'údhu bikalimáti
lláhi at-támmáti min šarri má chalaq," (Hledám ochranu v
dokonalých Božích slovech před vším zlem, které stvořil) nic
mu neublíží, dokud z toho místa neodjede."360

„Pokud někdo z vás vstoupí do mešity, ať řekne: „Alláhumma
iftah lí abwába rahmatik." (Bože, otevři mi brány Svého
milosrdenství.) A když z ní odchází, ať řekne: „Alláhumma
inní as'aluka min fadlika." (Bože, věru Tě prosím o Tvou
přízeň.)362

„Pokud přijde muž domů a vzpomene Boha při příchodu
domů a při jídle, Satan řekne: „Nemáte kde nocovat ani co
jíst363

Prorokovy hadíthý jsou druhým pramenem islámského práva. Pravil Všemohoucí: {ani nehovoří z vlastního popudu svého.(3) Je to vnuknutí pouze, jež bylo mu vnuknuto} [Hvězda: 3-4]

A tento výběr z encyklopedie hadíthů zahrnuje sbírku shrnujících hadíthů, které potřebuje každý muslim ve svém náboženství i pozemském životě. Tento výběr obsahuje i vysvětlení těchto hadíthů, co dokazují a jaký prospěch z nich plyne. To vše přeložené do všech používaných světových jazyků, aby z ní měli prospěch všichni a aby byla sunna Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) předána celému lidstvu ve všech jeho jazycích.

9 786038 474570

موسسة الاحاديث النبوية
HadeethEnc.com

